

Keep On Loving You - Tiếp Tục Yêu Anh

Contents

Keep On Loving You - Tiếp Tục Yêu Anh	2
1. Chương 1: Nữ Sinh Cá Biệt	2
2. Chương 2: Soái Ca Tiếp Chiêu	3
3. Chương 3: Anh Ta Là Gay	4
4. Chương 4: Anh Sẽ Sống Không Yên	5
5. Chương 5: Đánh Ghen	7
6. Chương 6: Một Ngày Ở Trường	8
7. Chương 7: Chuyện Trên Bãi Biển	10
8. Chương 8 Sinh Nhật Của Cô	11
9. Chương 9: Bảo Ngân Nghĩ Quẩn	12
10. Chương 10: Trả Thủ.	14
11. Chương 11: Bị Tôm	15
12. Chương 12: Gia Tộc Yellia	16
13. Chương 13: Shella Xuất Hiện	17
14. Chương 14: Độc Thân	18
15. Chương 15: Say Rượu (h)	20
16. Chương 16: Tạo Nghiệt Lớn	22
17. Chương 17: Chạy Trốn	24
18. Chương 18: Bị Bắt Về Phúc Thanh Viên	25
19. Chương 19: Em Gái Đại Nhân	26
20. Chương 20: Một Màn Lãng Mạn	28
21. Chương 21: Tham Gia Dạ Tiệc	30
22. Chương 22: Ăn Dám Chua	32
23. Chương 23: Vị Khách Không Mời	34
24. Chương 24: Gia Nghi Thay Đổi	35
25. Chương 25: Trong Mắt Anh, Em Vẫn Là Điều Chân Thật Nhất	37
26. Chương 26: Sự Ôn Nhu Trong Tâm Với	38
27. Chương 27: Người Xứng Đáng Để Cô Tin Tưởng	40
28. Chương 28: Gắn Tình Tình Lại Chạy	42
29. Chương 29: Chân Tình Trong Từng Ánh Mắt	44
30. Chương 30: Người Anh Muốn Tìm Hiểu Nhất Là Em	47
31. Chương 31: Vui Về Ở Tây Nguyên	49
32. Chương 32: Gặp Gỡ Phụ Huynh Đại Nhân	51
33. Chương 33: Tiểu Quỷ Lại Giở Trò	53
34. Chương 34: Rung Động	54
35. Chương 35: Em Cho Anh Cơ Hội Để Tìm Hiểu Về Em	56
36. Chương 36: Đại Hôn (1)	58
37. Chương 37: Đại Hôn (2)	59
38. Chương 39: Ngoại Truyện 1	61
39. Chương 39: Ngoại Truyện (2) -end-	62

Keep On Loving You - Tiếp Tục Yêu Anh

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, hài, sủng, sắc. Gia Nghi, một cô gái luôn tỏ ra bất cần đời, nghịch phá không chủ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/keep-on-loving-you-tiep-tuc-yeu-anh>

1. Chương 1: Nữ Sinh Cá Biệt

Vẫn còn khá sớm, mới 6 giờ hơn nên cả trường vẫn chưa vào học, học sinh không ngồi trên lớp mà kéo ra mấy căn tin xung quanh tán gẫu. Đột nhiên tiếng xì xào vang lên, phía cổng trường có 3 cô gái trong đồng phục nữ sinh được cách điệu bó sát đến không thể sát hơn, có thể nói đây là bộ đồng phục không xem nội quy nhà trường ra gì nhưng chính vì thế mà tôn lên vóc dáng hoàn hảo của 3 người, nam sinh xung quanh háo hức chạy ra xem. Cách đó không xa là một thanh niên bận áo sơ mi trắng quần đen, đeo cặp kính đen không nhìn rõ mặt, đi cạnh anh ta là một cô gái khá xinh nhưng có chiều cao... khiêm tốn. Anh quay sang hỏi cô nàng: “Có chuyện gì vậy?”

“Anh mới đến nên không biết đâu, họ là 3 cô gái ưu tú nhất trường đó. Ngoại hình, gia thế hay tài năng điều nổi trội hơn người.”- Cô giáo lùn chỉ vào một người đi phía bên tay trái, có chiều cao nổi trội nhất trong ba người, gương mặt khá nghiêm túc không có cảm xúc: “Cô ta là Diệu Anh, là tảng băng di động chính cống, cô ta là thiên kim của tập đoàn nước hoa Diệu thị, vì vậy khó gần vô cùng.”

Tiếp tục chỉ về phía người bên phải, cô gái này có vẻ đẹp đảm đảm, nhẹ nhàng đang cầm một xâu cá viên ăn: “Cô ta là Lâm Bảo Ngân, Đừng bị vẻ bề ngoài cô ta đánh lừa, thực tế cô ta là học sinh cá biệt của trường đây, rượu chè trau gái không có cái nào là không đụng vào, cũng phải thôi, gia đình người ta kinh doanh thời trang nên giàu quá sẽ sinh tật.”

Người thanh niên kia nhếch môi: “Xem ra trường này cũng có một số thành phần cần dạy dỗ.”

Cô giáo lùn nói tiếp: “Chưa đâu, thành phần dạy dỗ còn thiếu một người. Cô ta.”- Chỉ về phía người đi giữa, gương mặt cô khá ái mang nét baby ngậy thơ lại hoạt bát, trên môi luôn hiện hữu một nụ cười với mọi người: “Cô ta bí ẩn nhất, tên Gia Nghi, gia thế thì không rõ, nhưng nếu hai người kia là học sinh cá biệt thì cô này là cá của cá biệt.”

Anh nhú mày nhìn gương mặt thiên thần trong sáng đang mỉm cười thân thiện, có chỗ nào cá biệt chứ?

Nhìn thấy biểu tình của anh tra, cô lùn biết ngay suy nghĩ của anh. Huýt tay chỉ về phía bên kia: “Nhìn đi.”

Đưa mắt về phía đó, cô gái tên Gia Nghi đi đến trước mặt một nam sinh đang nhìn mình say đắm khiến hai mắt nam sinh đỏ sáng tựa sao trời.

Gia Nghi đặt một tay lên vai anh ta rồi di chuyển xuống ngực, từ từ xuống phía dưới...

Cả trường nín thở nhìn cảnh này.

Bàn tay cuối cùng cũng dừng lại ở eo anh ta, đôi mắt cao ngạo lóe lên tia trào phúng, đưa tay về phía Lâm Bảo Ngân: “Đưa mình.”

Lâm Bảo Ngân hiểu ý, bước lên ăn hết cá viên trong sâu rồi đưa que cho Gia Nghi, cô nhận lấy, không ngần ngại cắm ngay vào vị trí khóa quần của nam sinh kia nói: “Anh bạn, anh quên kéo khóa quần.”

Ngay lập tức, tiếng cười chế nhạo vang lên rân trường.

“Anh thấy chưa, nữ sinh này tuy không khó gần như hai người kia nhưng chẳng ai muốn gần với cô ta cả, những trò đùa tai quái của cô ta làm hiệu trưởng cũng phải nể vài phần, có lần cô ta còn ngang nhiên đem tóc giả của hiệu trưởng đi đốt nữa”

Người kia nghe xong thì khoe môi giương cao, chặt chặt... cô gái này, phải dạy cho thật tốt.

2. Chương 2: Soái Ca Tiếp Chiêu

Ngồi trong lớp học, ai cũng chăm chỉ học bài cho buổi kiểm tra hôm nay, chỉ có ba nữ sinh ngồi tụ tập nói chuyện, không màn tới bất kì ai.

“Này, Gia Nghi, cậu có để ý đến nam sinh lớp B không? Nghe nói là kiệt tướng bóng rổ của trường đó.”-Diệu Anh hất cằm về phía một nam sinh cao ráo, tuấn tú tụ tập với học sinh lớp cô. Thật ra lớp A của cô và lớp B giao hảo rất tốt nên thường xuyên qua lại, mà anh chàng bóng rổ này lại đang có bạn gái là Kiều Mẫn lớp cô nên càng qua lại nhiều hơn.

Bảo Ngân tiếp lời, nhìn chăm chú vào ipad, đọc một lượt thông tin trên màn hình: “Anh ta là Khôi Vỹ, học sinh năm thứ tư thuộc lớp B, có bạn gái là Trần Kiều Mẫn lớp A.”

Gia Nghi khoanh tay tựa vào ghế, nhìn con người anh tuấn kia, cơ bắp có, ngoại hình quá chuẩn, chỉ có điều cô không điên tới mức chạm vào hoa đã có chủ: “Cậu nhìn mình đi, mình có tệ đến mức làm tiểu tam không?”

“Phải không? Hay có người đang sợ.”- Bảo Ngân khiêu khích.

Gia Nghi nhếch môi, cô là ai? Cho dù đại la thần tiên cũng chưa chắc đã khiến cô sợ, chỉ một nam sinh có ngoại hình nổi trội, một chiêu nhỏ là ăn chất.

Ánh mắt nàng chăm chú nhìn anh ta, cảm nhận được có người nhìn mình, Khôi Vỹ cũng quay lại nhìn nàng, trong phút chốc lại ngây người, cô gái này có ánh nhìn đủ để đốn tim người khác.

Thấy Khôi Vỹ nở nụ cười nhìn cô, hai cô bạn kế bên cũng phải trầm trồ, trời ạ, chỉ dùng ánh mắt có thể câu hồn người khác, như phim kinh dị ấy.

Tiếng chuông vang lên, nhanh chóng vào chỗ ngồi, Gia Nghi ngồi ở bàn đầu, thấy bóng cô giáo chủ nhiệm thì như là một liều thuốc an thần khiến cô bắt đầu buồn ngủ.

Nhưng không, phía sau cô giáo còn có một bóng người phút chốc xua đi cái gọi là buồn ngủ kia. Một nam nhân, mái tóc đen gọn gàng, chiều cao 1m85, cặp mắt màu lam lạnh lùng đầy thu hút, cả người phát ra khí lạnh nhưng lại vô cùng hấp dẫn.

Lâm Bảo Ngân quay qua Diệu Anh: “Trời ạ... đây là soái ca.”

“Các em ngồi xuống, trật tự.”- Cô giáo giáo gõ thước xuống bàn làm dịu đi không khí ồn ào bàn tán bên dưới.

Gia Nghi khoanh tay tựa lưng vào ghế hứng thú nhìn nam nhân kia, anh cũng nhìn cô, thần nhiên nhận ánh mắt của cô.

Gia Nghi giương khoe môi nói với cô giáo, ánh mắt vẫn đặt trên người anh: “Thái hậu hôm nay còn mang theo cả hàng cực phẩm vào lớp, quả thật rất có thành ý nha.”- “Thái hậu” là biệt hiệu Gia Nghi đặc cho cô giáo, sau đó cả lớp đều gọi bà như vậy, cả lớp hiểu ý cô, nam sinh thì lạnh mặt nữ sinh lại nhao lên.

“Trật tự, các em, đây là Lăng Thiếu Hạo, trợ giáo mới của trường chúng ta.”- Cô giáo giới thiệu.

“A.”- Gia Nghi đứng lên, bước lên bục giảng, đi một vòng quanh Thiếu Hạo, đánh giá từ trên xuống dưới: “Thái hậu à, kiếm một trợ giáo cũng không cần mê người như vậy, nhân tài như anh đây nên đến những hợp đêm đứng sẽ phát huy công dụng tối đa đó.”- Cô giấu cợt về chỗ mình ngồi.

Thiếu Hạo nhú mày, cô gái này quả thật không tầm thường, nói năng cũng chẳng kiêng nể gì, hợp đêm? Cô coi anh là gì? Trai bao chắc? Không sao, sau này anh nhất định phải dạy dỗ con nhóc này thật...“tốt” mới được.

Với những câu nói đầy ẩn ý của cô thì “thái hậu” là người lạc hậu nên không hiểu lắm, chỉ ném cho cô một ánh mắt chào thua bất lực như đang năn nỉ cô ngồi yên. Gia Nghi thấy thế thì nhúng vai cười.

Đứng một bên thấy cảnh này, Thiếu Hạo cũng hơi ngạc nhiên.

Bắt đầu giờ dạy, Thiếu Hạo phụ trách viết chữ lên bản trắng, còn cô giáo sẽ giảng dạy, nhưng anh vừa viết được vài chữ. Gia Nghi đã phàn nàn: “Thái hậu, cô viết đi, chữ trợ giáo Lăng khó coi quá.”

Bên dưới là tiếng cười khúc khích của nam sinh, cuối cùng Gia Nghi cũng “tát” cái gai trong mắt của bọn họ một cái, thật hả dạ.

Và sau đó, mọi chuyện đều như ý của cô, Thiếu Hạo đứng giảng và cô giáo viết bài, giọng nói anh trầm, đầy từ tính, quyến rũ dễ nghe, điều điều vang lên: “Thị trường hoạt động theo quy luật cung và cầu...”

Anh chưa giảng hết thì Gia Nghi đã lên tiếng: “Em có thắc mắc, em cũng đang”cầu” nhưng hình như trợ giáo Lăng không có ý định”cung” thì phải.”

Câu hỏi đầy ẩn ý khiêu gợi của cô khiến cả lớp không hiểu lắm, nhưng Thiếu Hạo hoàn toàn hiểu được, anh nhìn cô không nhanh không chậm nói: “Khi cung lớn hơn cầu sẽ khiến sản xuất có nguy cơ đình đốn. Ngược lại, khi cung nhỏ hơn cầu, giá cả sẽ tăng lên, kích thích mở rộng sản xuất. Thế nên...”- anh đứng trước mặt cô, hai tay chống lên bàn, đem cô gái nhỏ bé giam trong không gian của mình: “Cung càng ít, thì càng tốt.”

Gia Nghi nhìn thẳng anh, mỉm cười khiêu khích, nhưng vẫn thản nhiên nói: “Đã biết.”

Thiếu Hạo khá ngạc nhiên, anh đang nói xéo cô, cô biết cái gì chứ?

3. Chương 3: Anh Ta Là Gay

Dường như càng về đêm con người ta càng buồn bã. Vì đêm đen quá dài, đến nỗi những con người trong thành phố này đều chỉ có thể cố gắng vượt qua nó bằng những tụ điểm vui chơi nhấp nháy ánh đèn xanh đỏ. Nhưng người ta chưa từng nghĩ rằng, ánh đèn có rạng rỡ bao nhiêu, quán bar có náo nhiệt thế nào, họ vẫn phải uống những chén rượu nhạt lạnh lẽo để chống chọi với mỗi giây mỗi phút cô đơn.

Ánh đèn lập loè va vào nhau, có những con người thác loạn trên sàn nhảy, cũng có những người thu mình vào một góc gặm nhấm nỗi buồn của bản thân.

Quán Bar này thuộc sở hữu của tập đoàn nhà Diệu Anh, chỉ phục vụ những tầng lớp có tiền, có giai cấp.

Trên hàng ghế sofa dài, Gia Nghi chậm rãi lắc ly rượu trong tay, cả buổi không nói gì, ngồi cùng cô còn có bạn trai của Diệu Anh và Lâm Bảo Ngân, tất cả đều lấy làm lạ, một Gia Nghi bình thường nói không ngừng nghỉ hôm nay lại suy tư như thế, thật là kỳ tích nha.

Diệu Anh nhìn Bảo Ngân nói: “Cậu xem, Nghi tiểu tử bị gì mà hôm nay lạ thế?”

Bảo Ngân cười khì: “Chắc là đang tương tư anh chàng soái ca ban sáng.”

Gia Nghi nhìn Bảo Ngân trừng mắt: “Cậu im đi, mình mà lại tương tư? Nếu có thì đối tượng cũng không phải người đồng tính.”

“Hả? Đồng tính? Người ta là hảo soái ca, ban sáng chính cậu cũng nói là hàng cực phẩm, sao bây giờ thành BL rồi?”- Diệu Anh không tin nhìn cô.

BL: Boy Love ý (- -*)

Gia Nghi nhếch môi: “Đâu có nam nhân nào đứng trước nữ nhân nói mình không thích ”cung” chứ.”

Ra là thế, cô nó đã hiểu là hiểu chuyện này. Thật đáng tiếc nha, đàn ông ưu tú như thế mà lại... loạn rồi, loạn hết rồi.

“Thật đáng tiếc...”- Bảo Ngân nở nụ cười trào phúng.

Gia Nghi nhú mày: “Cậu tiếc cái gì? Tổ còn chưa nói bỏ cuộc.”

“Cậu... chẳng phải nói anh ta BL sao?”

“Anh ta thích nằm dưới còn mình thích nằm trên, quá hợp còn gì?”- Vừa nói vừa uống ít rượu, ánh mắt cồn khoa trương lên như đang nhìn thấy một màn khoái lạc.

Ai, cô quá lưu manh mà.

Diệu Anh giờ mới lên tiếng: “Cha cậu bảo cậu về, Gia Nghi, cậu định trốn cả đời sao?”

Ánh mắt Gia Nghi trầm xuống thấy rõ, cô tùy tiện vắt chéo chân: “Kệ ông ấy.”

Diệu Anh khuyên nhủ: “Suy cho cùng ông ấy cũng chỉ muốn tốt cho cậu...”

“Diệu Anh, nên nói những điều mình cần nói thôi.”- Gia Nghi lạnh lùng lên tiếng, sau đó ngửa đầu uống hết rượu trong ly, rồi ra sàn nhảy điên cuồng theo điệu nhạc.

Đâu ai biết, ở trên lầu cũng có người hướng mắt về phía cô, rất lâu không dời đi, trong bóng tối, gương mặt người đó không rõ, nhưng rõ ràng rất anh khí. Một người đàn ông đứng bên cạnh nường theo ánh nhìn của anh, rồi nói: “Lãng thiếu, có cần bảo cô ta đến đây không?”

Ánh đèn màu đột ngột soi vào anh, gương mặt anh tuần mê người lại lộ ra, lạnh lùng mà cực kì quyến rũ, anh trầm giọng: “Không cần.”

4. Chương 4: Anh Sẽ Sống Không Yên

Thời tiết tháng hai là tốt nhất, trong lành, dễ chịu, nhất là buổi sáng, mát mẻ, lạnh nhưng không rét, chính vì vậy mà một con sâu ngủ như Gia Nghi phải phá lệ thức dậy sớm hơn mọi khi, cô ra ban công vươn vai khởi động. Um, thật dễ chịu.

Căn nhà này do cô mới kiếm được, nếu không phải cha cô một mực muốn tóm cổ cô về thì cô cũng chẳng túng đến nỗi một tháng thay 4 nhà trọ.

Nơi này cũng tạm bợ, một phòng ngủ, phòng bếp và toilet đặt hướng hợp phong thủy, lại gần sở cảnh sát, chỉ chưa đầy 50 Km, vấn đề an ninh không đáng lo ngại.

Gia Nghi đến trường sớm hơn mọi khi, cô đi bộ như hàng ngày, vừa bước vào lớp đã thấy Lăng Thiệu Hạo đang ngồi chăm chú vào sách mới chột nhốt, hôm nay có dự giờ.

Nghe có tiếng động anh ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt nóng bỏng của cô, ai nha, cô gái này không biết dùng ánh mắt đó với đàn ông chính là câu dẫn sao?

Gia Nghi nhếch môi, chạy qua chỗ anh, vờ nhìn vào cuốn sách anh đang xem thì liếc một cái, chính trị? Môn cô ghét kinh khủng. Mà nói trắng ra thì môn nào mà cô không ghét nhỉ?

“Chật chặt, một người chuẩn của chuẩn như anh sao lại chọn làm trợ giáo chứ? Thật quá uổng nha...”- Gia Nghi nhìn anh, nói.

Lăng Thiều Hạo nâng mắt: “Có gì không tốt?”

Gia Nghi nằm bò lên bàn kê sát vào mặt anh: “Làm nữ sinh chết mê mắt thôi...”- Nói rồi, cô to gan tiến tới, môi chạm môi với anh, nhưng đó là nụ hôn không hề triền miên mà chỉ là muốn cảm nhận nên nhanh chóng rời đi.

Lăng Thiều Hạo bị cảm giác ấm áp trên môi kích thích, nơi nào đó lại nóng lên nhưng lại càng bị ngạc nhiên bởi hành động lớn mật của cô, cô gái này, thật sự là tiểu quỷ ai cũng sợ.

Gia Nghi thấy anh trừng mắt nhìn mình thì cho rằng mình đã chiến thắng, đưa tay sờ môi mình sau đó nói: “Cảm giác không tệ, yên tâm, tôi biết anh rất phiền não về chuyện giới tính của mình, nhưng đừng lo, tôi sẽ kéo anh lại con đường đúng.”

“Cô nói gì?”- Anh nhìn cô không hiểu, giới tính? Chẳng lẽ... oh my god.

Cô nhếch môi, cũng phải, thường người đồng tính rất ngại nói ra mà.

Cô nhìn anh nói: “Dù sao thì, giới tính là thứ nằm giữa hai tai anh chứ không phải thứ nằm giữa hai chân anh.”- Vừa nói vừa quay đi, nhưng bất ngờ bị một lực kéo mạnh lại, Gia Nghi mất thăng bằng ngã về phía sau, nhưng không đau tí nào vì cô ngã lên chân anh.

Lăng Thiều Hạo đầy ỳ vị nhìn cô: “Cô nghĩ tôi là gay?”

“Không phải sao?”- Gia Nghi nâng mi mắt, không hề sợ nhìn vào mắt anh. Lại phát hiện anh đang nhìn thẳng vào ngực mình, hôm nay cô mặc bộ đồng phục khá bó sát, mà Gia Nghi cô lại là nữ sinh nóng bỏng của trường nên quả ngực to thế này mà bị bó sát cũng vô cùng lộ thiên. Ách! Dừng tay che ngực, cảnh giác nhìn anh: “Anh nhìn gì?”

Nhìn thấy vẻ cảnh giác trong mắt cô, Lăng Thiều Hạo nở nụ cười xấu xa, cô gái này tuy thường chọc nam sinh nhưng cũng may dây thần kinh ngượng còn chưa bị đứt, Lăng Thiều Hạo chậm rãi nói: “Size 70 sao? Hấp dẫn thật, thật hay giả đấy?”

“Anh... vô sỉ.”- Gia Nghi đứng lên, dùng sức thoát khỏi vòng tay anh. Trừng mắt.

“Tiểu quỷ sao lại biết ngượng rồi? Yên tâm, thời gian còn dài, chúng ta... từ từ chơi.”- Lăng Thiều Hạo đứng lên, kê sát vào tai cô nói từng chữ, anh cố tình truyền vào tai cô một luồng khí nóng, còn nhấn mạnh chữ “chơi” một cách ẩn ý nữa chứ.

Ai, trước giờ toàn cô triệu người, danh hiệu vô sỉ của cô xem ra sắp bị soán ngôi rồi.

“Khụ, khụ...”

Có tiếng động cô quay sang cửa, thấy Lâm Bảo Ngân và Diệu Anh đứng đó, Lâm Bảo Ngân bày ra bộ dáng khổ sở: “Thật xin lỗi, chúng tôi không định vào, nhưng bên ngoài lạnh quá... hai người cứ tiếp tục đi, Diệu Anh à, mắt tớ đau quá, không nhìn thấy được, cậu thì sao?”

“Tớ cũng vậy.”- Diệu Anh đùa: “Hình như tai còn vô cùng nhút, không nghe được gì...”

“Đúng đúng đúng, tai nhút quá...”- Nói rồi ai cô nàng giả làm người mù mò đường về chỗ của mình.

Lườm hai cô bạn một cái cảnh cáo rồi quay sang Lăng Thiều Hạo, quyết định lấy lại phong độ, hai tay cô vòng qua cổ anh, giọng tiếc nuối: “Chắc chắc, tình yêu à, sau này... ngày tháng của anh sẽ không tốt đâu, đừng tưởng danh hiệu tiểu quỷ đại học Yrain này của tôi là hư danh.”

Nói rồi cô quay đi về chỗ của mình, Lăng Thiều Hạo ỳ cười nồng đậm nhìn theo cô, cô gái này thú vị đây, nhưng hơi khó dạy, không sao, anh còn cả một đời với cô mà.

Khẽ di chuyển ánh mắt về phía cuối lớp, Lâm Bảo Ngân đang đồng tay lên nghe thì nhanh chóng rút cổ nhìn vào sách ngâm nga, có vẻ nhập tâm: “Cảnh ngày hè được sáng tác vào thời gian Nguyễn Bỉnh Khiêm về nghỉ ở Côn Sơn...”

Sắc mặt Lăng Thiểu Hạo trở về vẻ lạnh tanh thường lệ, chậm rãi nói một câu rồi rời đi: “Hôm nay học lý luận chính trị, còn nữa... Cảnh ngày hè là do Nguyễn Trãi viết, các cô nên ôn lại kiến thức lớp 10.”

Sau khi anh rời đi, Lâm Bảo Ngân và Diệu Anh chỉ biết nhìn nhau, vừa xấu hổ vừa giận, đường đường là nữ sinh đại học Yrain lừng danh lại bị nói xuống lớp 10 học lại?

Gia Nghi lườm hai cô bạn mình, rất có tâm mà phán một câu: “Cho vừa.”

5. Chương 5: Đánh Ghen

Giờ tan học, vừa bước ra khỏi cửa thì một chiếc xe mô tô chạy đến dừng trước mặt cô, người đó tháo nón bảo hiểm, mái tóc đen bông bênh bị ướt vì mồ hôi trong cang hấp dẫn.

Khôi Vỹ nhìn cô, mỉm cười: “Người đẹp, có muốn ăn một bữa không?”

Gia Nghi im lặng, Lâm Bảo Ngân và Diệu Anh cũng chỉ biết đưa mắt nhìn.

Gia Nghi bước lên, kéo gần khoảng cách với Khôi Vỹ: “Đi ăn? Là tôi ăn anh hay ngược lại?”

“Là đi ăn trưa.”- Khôi Vỹ hứng thú nhìn cô.

Gia Nghi lạnh lùng nhếch môi, từ trong túi lấy ra tờ khăn giấy, chậm rãi và tự nhiên lau mồ hôi trên trán anh: “Vậy thì xin lỗi, tôi không có hứng thú.”- Nói rồi, ba người rời đi.

Ngày hôm sau, tại căn tin...

Gia Nghi, Lâm Bảo Ngân và Diệu Anh đang ngồi dùng bữa thì một đám con gái đi tới, hung tợn mà đánh đổ phần ăn của cô.

Gia Nghi nhìn tay mình bị thức ăn làm bẩn mà nhúu mày, chậm rãi lấy một tấm khăn giấy ra lau, khẽ nói: “Mất vệ sinh.”

Lâm Bảo Ngân và Diệu Anh đặt mạnh muống nĩa trong tay xuống, đứng lên chắn trước Gia Nghi.

“Con hồ ly tinh, dám giết bạn trai với tao?”- Kiều Mẫn hung hăng nhìn cô như muốn xé cô ra làm trăm mảnh.

Lâm Bảo Ngân chóng nạnh: “Thế thì sao? Có bạn trai không giữ được thì tự coi lại bản thân đi.”

Diệu Anh khinh bỉ: “Nhân cách mục nát, phế phẩm.”

“Mày, tụi mày...”- Tức đến lắp bắp, vung tay định đánh vào mặt Bảo Ngân nhưng cô nàng nhanh chóng né được.

“Ầm ỉ đủ chưa?”- Gia Nghi từ nãy giờ yên vị lau tay cuối cùng cũng đứng lên. Thấy Gia Nghi đứng lên Kiều Mẫn bất giác lùi ra sau, không hiểu sao trong vô thức cô ta lại sợ con người này.

“Thứ nhất, dẫn đám người phía sau cô rời khỏi đây. Thứ hai, lên hết đi.”- Gia Nghi nói, giọng nói không chút cảm tình.

Lên hết đi? Cô cho rằng bọn họ không đánh lại cô sao? Đây tuyệt đối là vũ nhục, vũ nhục không nói thành lời.

Kiều Mẫn vừa định lao đến thì khựng lại ngạc nhiên.

Lăng Thiểu Hạo đến trước mặt cô, luồn tay qua eo cô nói: “Anh tìm em từ nãy giờ.”- Nói rồi anh ôm cô rời đi trong sự kinh ngạc của học sinh có mặt.

Vườn hoa là nơi vắng vẻ nhất trong trường, cũng đúng thôi, những năm đại học này, bài vở thôi cũng đủ giết người rồi, sinh viên lấy hơi đâu đi thưởng hoa.

Gia Nghi trong trạng thái không hiểu mô tê gì bị kéo ra đây, cái người cao như pho tượng này ở đâu xuất hiện thế? Người ta tới đánh ghen cô, anh vì cái gì mà cản lại? Chẳng lẽ anh muốn bảo vệ Kiều Mẫn kia?

“Anh làm trò gì thế hả?”- Gia Nghi nhú mày nhìn anh.

Lăng Thiều Hạo nhìn cô: “Nữ sinh, đánh nhau trong trường không hay chút nào.”

“Vậy thì sao? Ai mượn anh lo?”-Gia Nghi không hiểu sao nhìn cái bộ dạng lúc nào cũng bình tĩnh của anh khiến cô cực kì chán ghét.

“Làm gì mà để người ta đánh ghen?”- Giọng anh rõ ràng không có cảm xúc.

“Tôi chẳng qua đi chơi với Khôi Vỹ vài nơi, thế nào? Anh ghen hả?”- Gia Nghi khoanh tay nhìn anh cười.

Lăng Thiều Hạo liếc đi chỗ khác, không nói gì.

Gia Nghi thấy vậy thì rời đi, dây kéo balo chưa gài kĩ nên một vật rơi xuống mà cô không biết.

Lăng Thiều Hạo nhặt lên, là một tấm ảnh.

Đêm về, tại một vũ trường lớn, tiếng nhạc vang lên đến ù tai, hoàn toàn cách ly với thế giới ồn ào bên ngoài.

“Cạn ly!”- Một đám người hô vang, sau đó là tiếng ly va lên.

Một người nhìn về phía trong góc nói: “Lão đại anh nói xem, dựa vào gia thế của anh sao lại đi làm một trợ giáo nhỏ bé chứ?”

Lăng Thiều Hạo ngồi trong góc, thần thái lười biếng, ánh mắt lộ ra vẻ tà mị, quyến rũ, ngồi cạnh anh là một cô gái phong tình vạn chủng, giống như động vật không xương bám chặt vào anh.

Thấy anh không trả lời, một người khác nói: “Phải đó lão đại, chẳng phải việc hôn sự này anh vốn không đồng ý sao?”

Lăng Thiều Hạo nhếch môi: “Có một số việc, phải tốn công mới xứng đáng.”

6. Chương 6: Một Ngày Ở Trường

Buổi sáng, Lăng Thiều Hạo và bạn thân của mình là Trịnh Vỹ An tập trung dưới sân trường, cả hai bị một đám con gái vây quanh kiểm đủ chuyện để hỏi.

Diệu Anh, Bảo Ngân và Gia Nghi vừa đi vừa nói chuyện, cũng không thèm để ý đến hai người kia.

Đại khái là bạn trai Bảo Ngân định mượn tiền nhưng cô không cho, thế là chia tay, làm Bảo Ngân khóc cả ngày, đến hôm nay vẫn còn rầu rĩ, khiến Gia Nghi không vui lên tiếng: “Cậu cắt ngay cái bộ mặt đưa đám đó đi, khó coi chết được.”

Không hiểu sao nghe vậy thì Bảo Ngân ghen ngào như sắp khóc. Diệu Anh kéo áo cô, ý bảo cô an ủi Bảo Ngân.

Gia Nghi thở dài, hết cách nhìn Bảo Ngân: “Bỏ hẳn ta đi, loại đàn ông như hẳn ta không nên trông chờ vào.”

Bảo Ngân nhìn cô, thú thích: “Vì sao?”

“Thế cậu định trông chờ gì vào những người nghèo khó bất tài chỉ được cái mặt dày?”- Gia Nghi khinh bỉ nói, với cô, đàn ông chỉ là một trò chơi, vì sao họ có thể xem nữ nhân là trò chơi, là vì nữ nhân thường rất dễ giải, còn cô thì không. Gia Nghi cô trước giờ luôn biến bị động thành chủ động, cô tuyệt đối không cho phép người khác dẫn dắt mình. Một người tự do tự tại như cô càng tuyệt đối không cho phép có thứ trói buộc mình. Nếu một ngày chơi chán, cô cần một nơi để nương tựa, lúc đó cô sẽ kết hôn.

—————+—————

Giờ chuyển tiết giáo dục giới tính, cô giáo chủ nhiệm cùng trợ giáo soái ca đi vào.

Cả lớp vào bài rất nhanh, giọng anh vẫn như thường lệ, âm áp dễ nghe, chủ đề hôm nay khiến Gia Nghi khá hứng thú, đó là giới tính.

Lăng Thiều Hạo giảng được một lúc thì nhìn cô, hỏi: “Gia Nghi, em hãy nói xem, vì sao xã hội của chúng ta lại không chấp nhận người đồng tính?”

Gia Nghi chống cằm, không nghiêm túc nhìn anh: “Vì những người đồng tính thường rất mê người như trợ giáo Lăng vậy...”

Cả lớp cười ồ lên, còn anh thì nhú mày, lấy sổ cho ngay con 0

-----+-----

Giờ tâm lý học, là môn cô thích nhất, Gia Nghi thích bộ môn này là vì nó giúp cô có thể nhìn thấu tâm tư của một người. Giúp cô khám phá rất nhiều điều mới lạ, trong xã hội này, mặc kệ là ai, cô đều có thể phân tích cặn kẽ bản chất của họ. Và chính vì thích nên suốt buổi cô mặc kệ gương mặt của anh có đẹp đến cỡ nào, từ đầu tới cuối chỉ chăm chú lắng nghe. Đối với điều này, Lăng Thiều Hạo khá ngạc nhiên nhưng rất hài lòng.

Lăng Thiều Hạo cầm sách giảng, giọng anh vang đều trong lớp học, giọng anh rất hay, mặc dù anh đáng ghét đến cỡ nào nhưng Gia Nghi phải thừa nhận một điều là... cô thích nghe giọng nói của anh.

“Hôm nay chúng ta học về hiệu ứng Westerners Nhà tâm lý học Westerners đã từng giảng một ngụ ngôn thế này. Có một đám trẻ con chơi đùa huyền ảo suốt ngày trước cửa nhà một ông lão. Mấy ngày qua đi, ông lão không thể chịu đựng nữa. Ông bèn cho mỗi đứa trẻ 10 đồng và nói: “Các cháu đã khiến ở đây thật náo nhiệt, làm cho ông cảm thấy mình trẻ lại rất nhiều, tiền này ông thưởng cho các cháu“. Bọn trẻ rất vui, hôm sau lại đến, nhưng lần này ông lão chỉ cho mỗi đứa 5 đồng. Bọn trẻ vẫn thích thú đến chơi ngày hôm sau, lần này ông lão chỉ cho mỗi đứa 2 đồng. Vậy là bọn trẻ tức giận bảo, “Cả ngày mới được cả 2 đồng, ông có biết bọn cháu chơi đùa cũng mệt lắm không!“ Sau đó thì bọn trẻ không đến nhà ông lão chơi nữa.“- Nhìn quanh lớp một vòng lại nhìn đến Gia Nghi hỏi: “Gia Nghi, em biết ông lão đã dùng cách gì không?”

Gia Nghi im lặng suy nghĩ, đầu mày hơi nhú lại, Lăng Thiều Hạo thoáng mắt hờn, cô gái này bình thường chẳng nghiêm túc tí nào nhưng lúc cô tập trung thì lại hoàn toàn thành một người khác, bây giờ cô rất cuốn hút.

Đang lúc anh cho rằng cô không biết thì Gia Nghi lên tiếng: “Trong câu chuyện này, cách của ông lão rất đơn giản, ông đã biến động cơ bên trong là “chơi vì niềm vui của chính mình” từ bọn trẻ trở thành động cơ bên ngoài “chơi vì để được tiền”. Và khi ông lão thao túng nhân tố bên ngoài này thì cũng đã thao túng được hành vi của bọn trẻ.”

Rất có phong cách nha, Lăng Thiều Hạo hiện ra một thắc mắc trong đầu: Sao cô gái này không làm bác sĩ tâm lý mà lại học kinh tế nhỉ?

Gỡ lại con 0 khi nãy, bây giờ là số 10 hoàn hảo.

-----++++-----

Giờ giải lao, Gia Nghi và hai người kia xuống căn tin ăn sáng, ở bàn đối diện không xa là bàn của Lăng Thiều Hạo và Trịnh Vỹ An.

Thấy bạn mình cứ nhìn về bàn đối diện, Trịnh Vỹ An thắc mắc: “Lăng thiếu, cậu không phải nhầm trùng Gia Nghi đó chứ? Cô ta là tiểu quỷ của trường đây, ý tưởng quậy phá của cô ta còn nhiều hơn tóc trên đầu cậu đây. Chưa kể là gia thế cô ta không rõ ràng, cậu đừng có mà động tới.”

Lăng Thiều Hạo mỉm cười: “Đừng xem thường tiểu quỷ này, 0,1% cổ phiếu của cô ấy có thể mua cả gia tài cậu đây.”

Trịnh Vỹ An kinh ngạc, anh ta dù gì cũng là dạng con ông cháu cha nha, sao lại có chuyện này được? Đùa hả thím? Hôm nay đầu phải cá tháng tư.

-----+-----

Đến giờ vào học, nghe nói hôm nay có tiết kiểm tra môn chính trị, cái môn mà Gia Nghi ghét nhất, từ lúc cha sanh mẹ đẻ cô ghét nhất là chính trị. Lý do? Đơn giản là vì nó quá dài.

Nhưng đối với kiểm tra thì “tài năng” của Gia Nghi cô trước giờ

“trăm trận trăm thắng. ”

Không khí im lặng, chỉ có tiếng viết bài của học sinh, Gia Nghi nhân lúc Lãng Thiếu Hạo không để ý, từ trong trong chiếc nhẫn được cô đích thân thiết kế, rút ra một tờ giấy, dùng tốc độ thần tốc mà chép.

Đột nhiên một bàn tay nắm chặt tay cô, Lãng Thiếu Hạo chậm rãi tháo nhẫn ra, không nói lời nào đánh dấu bài cô. Thế là nguyên buổi đó, trong đầu cô rửa anh tới tàu bè chưa không nổi.

————-+ + + +—————

7. Chương 7: Chuyện Trên Bãi Biển

Một buổi sáng chủ nhật đẹp trời, Gia Nghi quyết định đi siêu thị mua những thức ăn nhanh. Cô toàn ăn thức ăn nhanh thôi, lý do? Cô rất... “ghét” vào bếp.

Đúng là trái đất tròn thật, đi bộ như cô mà cũng bị xe hơi suýt nữa là tông trúng. Đó là chiếc xe thể thao màu trắng xa hoa, nhìn qua cũng biết là cả tỷ bạc, kính hạ xuống, Lãng Thiếu Hạo nhìn cô, khóe miệng cười giễu cợt: “Thế nào? Sợ à?”

“Cái tên chết giấm nhà anh có ghét lão nương thì công khai đối phó đi, tôi ghét cái loại trả thù như anh lắm.”- Gia Nghi mặc kệ đang ở ngoài phố, chống nạnh mắng làm người đi đường xung quanh ngó lại nhìn.

Lãng Thiếu Hạo thấy thế thì khẽ nói: “Nhỏ tiếng một chút...”

“Nhỏ cái đầu heo nhà anh, lão nương chính là xui xẻo lắm hôm nay mới gặp anh, tôi nói cho anh biết, lập tức biến khỏi nơi đây, nhanh!”- Giọng cô ngày càng lớn.

Lãng Thiếu Hạo nhìn những ánh mắt chỉ trở xung quanh, xấu hổ không biết để ở đâu, cô gái này không cần mặt mũi nhưng anh cần, nghĩ vậy liền dứt khoát xuống xe, bẻ cô lên ném vào ghế phụ, vì là xe mui trần nên Gia Nghi rơi từ trên xuống một cách “nhẹ nhàng.” phụ tùng trên người thiếu chút nữa rơi ra hết.

“Ui, anh làm... á.”- Chưa kịp nói thì chiếc xe đã phóng đi với vận tốc ánh sáng, Gia Nghi hoảng sợ cài dây an toàn.

Trên đường, vận tốc của xe làm cô sợ đến không dám nói lời nào.

Anh đưa cô tới một vùng biển rất đẹp, cả hai xuống xe, Gia Nghi bị cảnh đẹp thanh bình nơi đây làm cho hoa cả mắt, trời nước một màu, tự như hòa làm một, biển xa không thấy bờ, những con Hải Âu tung bay, những tiếng kêu giản dị như một âm thanh của thiên nhiên.

“Đẹp quá...”- Gia Nghi không khỏi thốt lên một câu khen ngợi. Chạy thật nhanh ra phía biển, tiếng cười cô vô tư vang lên.

Lãng Thiếu Hạo tựa lưng vào xe bật cười. Thật giống con nít, vừa rồi một thân đầy hỏa khí phùng mang trợn má với anh, bây giờ chỉ một nơi có phong cảnh đẹp lại làm cô quên trời quên đất. Nhìn nụ cười vô tư lự của cô, không hiểu sao anh rất thích cô như vậy.

Lãng Thiếu Hạo nhấn một dãy số vào điện thoại ra lệnh: “Chuẩn bị du thuyền.”

Đầu dây bên kia là một âm thanh đáp trả rồi ngắt máy.

Từng bước đi về phía cô gái đang nghịch cát phía xa, khẽ gọi: “Nha đầu.”

Cô xoay qua nhìn anh, sau đó tiếp tục đào một cái hố cát.

Lăng Thiếu Hạo ngồi xuống, thấy cô đang dùng tay đào một cái hố thì hỏi: “Làm gì vậy?”

“Đào hố.”- Cô tươi cười nhìn anh.

“Để làm gì?”

Gia Nghi vừa đào vừa nói: “Khi nhỏ, mỗi lần cùng mẹ đi biển tôi sẽ đào hố chôn xuống đó một ngôi sao giấy, mẹ nói đó là tượng trưng cho một điều ước.”

“Vậy chắc cô đã chôn rất nhiều sao rồi?”- Lăng Thiếu Hạo cười nhìn cô. Nhưng khi thấy ánh mắt cô trầm xuống, một nỗi đau thương hằn lên trên mặt cô. Gia Nghi khẽ lắc đầu, nhìn vào hố cát nói: “Không có... sao đó thì không đi biển nữa.”- Chậm rãi lấy từ trong balo một xấp giấy xếp sao, cô im lặng xếp.

Lăng Thiếu Hạo cũng lấy một tờ trên tay cô, cả hai yên tĩnh xếp.

Gia Nghi bỏ sao của mình xuống hố, định lấp lại nhưng anh lại bỏ thêm một sao xuống.

“Đi chỗ khác.”- Gia Nghi nhìn anh, mở to mắt.

“Vì sao? Đây là đất của chính phủ đầu phải của cô.”- Lăng Thiếu Hạo nhìn cô, nói lý.

“Đây là hố tôi đào.”- Gia Nghi thật không hiểu, sao anh cứ chống đối cô vậy chứ?

“Dù sao cũng còn chỗ trống, cô không ích kỷ vậy chứ?”

Gia Nghi lấy sao của anh ném anh: “Lão nương chính là ích kỷ như thế, anh tránh xa ra.”

“Nè.”- Lăng Thiếu Hạo nhặt lại sao của mình, ngang ngược bỏ lại vào hố, không cho cô cơ hội phản kháng mà lấp hố lại.

Gia Nghi há hốc mồm, sao lại có người mặt dày vậy nhỉ?

Cả hai chấp tay, ước một điều của bản thân. Lăng Thiếu Hạo lấy một tấm bản, hỏi cô có viết lông không, Gia Nghi đưa cho anh rồi nhìn xem anh giở trò gì.

Lăng Thiếu Hạo ghi lên đó một dòng chữ rồi cắm lên vị trí cái hố vừa lấp.

Gia Nghi nhìn dòng chữ trên bản, nét chữ phóng khoáng, rõ ràng, như rồng bay phượng múa ghi: Lăng Thiếu Hạo và Gia Nghi.

Trái tim không tự chủ loạn một nhịp, ánh mắt cô dán trên dòng chữ đó. Anh dẫn cô đến đây, cùng cô xếp sao mặc dù anh thừa biết đây là hành động rất ngốc, anh bước bình kiềng quyết phải để sao mình một nơi với cô. Lăng Thiếu Hạo, anh là người như thế nào?

———+———

8. Chương 8 Sinh Nhật Của Cô

Đứng trên du thuyền, phong cảnh xế chiều, từng đàn chim hải lướt trên mặt biển rồi lại dang cánh bay

Bạn có từng ngưỡng mộ chim hải âu bay cao? Hay bạn nguyện làm con chim nhỏ hạnh phúc, được sủng ái nuôi dưỡng trong lồng? Chao liệng và an định là hai loại theo đuổi khác nhau, hay đồng thời cùng tồn tại trong lòng mỗi người? Chúng ta khát vọng tự do song lại sợ hãi mạo hiểm, hướng về bầu trời xa xôi song cũng sợ hãi cô đơn. Bay cao vì ai, cũng dừng lại vì ai? Bay tới nơi nào? Lưu lại phải chăng sẽ hối hận vì chưa từng bay cao? Chúng ta đều muốn được một khoảng trời riêng, lại cũng muốn có một chiếc lồng xinh đẹp.

Sau khi chuẩn bị xong các món ăn, Lăng Thiếu Hạo bước ra khoang tàu nhìn thấy cô đứng đó, ánh mắt tĩnh lặng nhìn về phía xa, hàng mi dài như cánh quạt khẽ rung động, đôi mắt màu đen tĩnh nghịch lại vô cùng bình thản. Cô đứng đó, chỉ cần yên lặng như vậy cũng đủ lấn át phong cảnh hữu tình xung quanh.

“Vào ăn đi.”- Lăng Thiểu Hạo đến bên cạnh cô, tay cầm theo một cái khăn ướt. Vừa nói vừa cầm tay cô lên, khi nãy vừa nghịch đất nên trông cô vô cùng lem luốc, anh chậm rãi lau tay cho cô.

Gia Nghi yên lặng nhìn anh một lúc rồi nói: “Sao anh lại đưa tôi đến đây?”

Lăng Thiểu Hạo vẫn tỉ mỉ lau tay cho cô, lên tiếng: “Tôi không nghĩ cô định đón sinh nhật với mì ăn liền.”

Gia Nghi ngạc nhiên: “Anh, sao anh lại biết?”

Lăng Thiểu Hạo nhìn cô: “Tôi không cần thiết phải trả lời câu hỏi ngu ngốc này.”

Đúng là ngu ngốc, anh là ai chứ? Trọ giáo cơ mà, chỉ cần xem hồ sơ là biết ngay. Nhưng vấn đề là sao anh lại xem thông tin của cô.

Lăng Thiểu Hạo quàng tay qua cổ cô. Gia Nghi cảm nhận được mùi hương Bạc Hà thoang thoảng trên người anh, đó không phải là sự nồng nàn của nước hoa mà là một loại hương thơm tự nhiên có tác dụng trấn an rất hiệu quả.

“Đi thôi.”

Một bàn lớn các món ăn được trưng bày trước mắt, một mình anh làm sao? Lăng Thiểu Hạo là người thường nhưng sao lại có năng lực của supermen nhỉ? Với lại... tuy là Gia Nghi ham ăn nhưng cũng không đến độ ham ăn như heo.

Niềm thử một ích cá, tay nghề không tệ, có thể xếp ngang với nhà hàng năm sao, đàn ông đã hảo soái còn nấu ăn ngon, cực phẩm.

Lăng Thiểu Hạo đưa cô về nhà đã gần tối.

Tuy không biết vì sao anh lại tốt với mình như vậy nhưng Gia Nghi vẫn lên tiếng: “Cảm ơn”

“Cảm ơn ai?”- Lăng Thiểu Hạo nhìn cô, hỏi.

“Anh.”- Gia Nghi trả lời.

“Vì điều gì?”- Lăng Thiểu Hạo cố tình triêu cô. Biết vậy, Gia Nghi hung hăng lườm anh rồi vào nhà nhưng lại nghe anh nói lớn: “Không mời tôi vào nhà à?”

Gia Nghi mặc kệ, bước chân ngày càng nhanh. Con người vô sỉ này, nghiêm túc được một chút lại bắt đầu giở trò.

Lăng Thiểu Hạo mỉm cười nhìn cô nhóc nhỏ chạy như bay rồi đi, điện thoại anh reng lên, anh nghe máy, tức thời sắc mặt trở nên căng thẳng.

“Cha, vì sao phải hủy”

...

“Không cần.”

.....

“Trước khác giờ khác, con... là vì bộ mặt của gia đình mình, nên hôn sự này, không cần hủy nữa”

Cuộc gọi nhanh chóng tắt, Lăng Thiểu Hạo nhìn vào khu nhà trọ lụp xụp thở dài như vừa chiến đấu với Mafia, nói thật, đối diện với gia đình anh chưa bao giờ căng thẳng như vậy.

9. Chương 9: Bảo Ngân Nghĩ Quẩn

Sáng sớm cô vào trường thì hay tin Bảo Ngân không đi học, Gia Nghi hiểu rất rõ cô bạn này, tuy ra vẻ chị hai của trường nhưng thật ra rất yếu đuối, từ nhỏ được sinh ra từ trong trứng nên chẳng phải chịu khổ gì.

Bây giờ thất tình, lại nghĩ học... không lẽ?

Cô nắm tay Diệu Anh chạy bán sống bán chết ra ngoài thì đụng phải một bức tượng à không một người có thân hình chắc hơn tượng làm cô ngã xuống đất.

Một bàn tay đưa ra đỡ cô dậy: “Sao lại vội thế? Có chuyện gì sao?”

“Bảo Ngân không xong rồi.”- Gia Nghi nhìn anh chỉ kịp nói một câu rồi phóng đi.

Lăng Thiều Hạo nhìn cô nói theo: “Tôi đưa hai người đi.”

Chiếc xe thể thao sang trọng dừng trước nhà riêng của Bảo Ngân, hôm qua là chiếc xe màu đen nay lại thành màu trắng, con người này có cần đổi xe phung phí vậy không, đến cô là con nhà khá giả cũng thấy tiếc. Nhưng Gia Nghi chẳng còn thời gian để cảm thán, cô chỉ phóng nhanh vào nhà.

Không gian biệt thự vốn rộng lớn nhưng không có người, bình thường sẽ có quản gia hay người hầu mà, bọn họ đâu hết cả rồi? Khẽ gọi nhưng chẳng thấy ai trả lời, Diệu Anh đi lên tầng trên tìm cuối cùng hét lên hoảng sợ: “Ngân, cậu sao rồi.”

Gia Nghi và Lăng Thiều Hạo lập tức chạy lên, khung cảnh trước mắt làm họ kinh hãi, Bảo Ngân nằm trên giường, thuốc ngủ vung vãi khắp nơi, cạnh giường là một chai rượu nặng đã được uống hết.

“Ngân, cậu sao rồi, đừng làm mình sợ”- Gia Nghi dùng sức lay người Bảo Ngân, Lăng Thiều Hạo tức tốc bế cô nài ra xe.

——++——

Trong bệnh viện, trước phòng cấp cứu, Gia Nghi và Diệu Anh hồi hộp chờ đợi, sau đó cha mẹ của Bảo Ngân cũng tới khóc lóc, Diệu Anh an ủi họ rồi cùng họ đi kí tên.

Gia Nghi ngồi ở một xó, thờ thẩn nhìn vào cửa phòng cấp cứu, cô vô thần, sắc mặt tái nhợt. Lăng Thiều Hạo vỗ nhẹ vai cô trấn an: “Sẽ không sao đâu.”

Gia Nghi không trả lời, vẫn nhìn vào cửa phòng cấp cứu đang sáng đèn, một lúc lâu sau nói: “Cậu ấy, là người thân nhất của tôi, tôi chỉ có hai người thân thôi... tôi đã mất quá nhiều giờ không thể mất Diệu Anh và Bảo Ngân được...”

Lăng Thiều Hạo thâm sau nhìn cô, dáng vẻ sợ hãi của cô hẳn không phải chưa từng thấy, nhưng lần này là lo lắng, Gia Nghi bây giờ giống như một đứa bé cố chấp giữ lấy vật áo của thần chết, van xin đừng mang đi người thân của cô.

Cửa phòng cấp cứu mở ra, Gia Nghi chạy đến nắm lấy tay bác sĩ hỏi: “Cậu ấy sao rồi?”

“Chúng tôi đã súc ruột cho cô ấy, hiện giờ không có vấn đề gì, mọi người có thể vào thăm.”- Nói rồi bác sĩ rời đi, Gia Nghi vừa trút được một mối lo lớn, cô bước vào phòng bệnh thì thấy Bảo Ngân đang dùng mảnh ly bể cửa vào cổ tay mình, cô vội vàng giật lấy mảnh thủy tinh.

“Cậu buông mình ra, buông ra!”- Bảo Ngân vung tay loạn xạ, vô tình mảnh thủy tinh cửa trúng tay Gia Nghi. Bảo Ngân tái mặt, hoảng sợ buông bỏ mảnh thủy tinh nhìn cô.

“Cậu...”

“Chát!”- Bảo Ngân chưa kịp nói đã bị cú tát trời giáng của cô xuống mặt.

Lăng Thiều Hạo đứng bên cạnh, ngạc nhiên. Cô gái này hình như đã rất giận rồi.

“Cậu nhìn lại bản thân mình đi, bây giờ trông cậu giống cái gì? Uống rượu còn uống thuốc ngủ tự tử, khi được cứu sống thì muốn cắt cổ tay, mình nói cho cậu biết, mạng của cậu do mình và những người quan tâm cậu nhất lại, cậu không được dùng cái chết để trốn tránh, chỉ có những con người bạc nhược mới làm thế.”- Gia Nghi tức giận mắng, Bảo Ngân chỉ biết cúi đầu nghe. Khi thấy người nhà của Bảo Ngân đến thì cô cũng an tâm rồi đi.

Lăng Thiều Hạo đi phía sau cô, từ đầu đến cuối như một người ngoài cuộc không hề lên tiếng, đột nhiên cô dừng lại nhìn anh: “Chờ tôi đến vũ trường Pink.”

10. Chương 10: Trả Thù.

Pink, vũ trường bạt nhất Sài thành, hoạt động cả ngày, bên trong lúc nào cũng là không gian tối có những ánh đèn màu chói mắt. Những con người điên cuồng theo điệu nhạc.

Gia Nghi và Lăng Thiệu Hạo tìm một góc ít người để ý ngồi vào, ánh mắt cô chăm chú quan sát người đàn ông bên quầy rượu. Gã ta có thân hình không mấy cao, đầu tóc nhuộm đủ màu, không ai khác chính là bạn trai của Bảo Ngân - Joshua.

“Em định làm gì?”- Lăng Thiệu Hạo nghi hoặc nhìn cô, không phải cô gái này định trực tiếp cầm dao xả vào người gã kia chứ? Nhìn hai mắt tức giận của cô không chừng sẽ làm thật.

Gia Nghi bảo anh ngồi đây xem rồi chậm rãi đi sang chỗ Joshua, khi này cô cũng tiện thể ghé vào cửa hàng quần áo thay một bộ đồ bó sát gợi cảm, Lăng Thiệu Hạo khi nhìn thấy phải đờ mắt mấy giây, không hiểu sao trong đầu anh lại phát lên lời nguyện hôm nay sẽ không rời cô. Sắc lang đạo này nhiều lắm a.

Joshua đang tán tỉnh một cô gái có vẻ ngoài khá ngây thơ, Gia Nghi khinh bỉ, đồ đàn ông mặt dày, lại định lừa con gái nhà người ta chứ gì?

Gia Nghi cô tình va phải gã, Joshua theo phản xạ định mắng người nhưng khi nhìn cô gã lập tức im lặng. Ở nơi này hóa ra còn tuyệt sắc giai nhân.

“Anh trai, xin lỗi, người ta không cô ý nha...”- Gia Nghi cố tình khoát tay Joshua, nũng nịu.

Joshua cười nắm tay cô: “Không có gì... người đẹp, em tên gì?”

Gia Nghi ngã vào lòng Joshua, nũng nịu: “Người ta uống quá nhiều rượu rồi...”

“Vậy sao? Có cần anh đưa em về không?”- Bàn tay Joshua bắt đầu không an phận vuốt ve thắt lưng cô.

Đột nhiên Gia Nghi đẩy gã ra, ánh mắt cô toát lên vẻ chán ghét, giọng nói cũng lạnh lẽo: “Đồ bỏ đi.”

Cô quay lưng rời đi, Joshua cũng chưa tiêu hóa được ý nghĩa trong câu cô nói, cho đến khi cô gái bên cạnh gọi gã ta mới hoàn hồn.

“Nha đầu, em làm trò gì vậy?”- Lăng Thiệu Hạo định phát cáu thì một chiếc điện thoại đưa ra trước mặt, thì ra cô định tiếp cận Joshua để lấy cái này, quả là không nhìn thấy nha, cô gái này mà đi đạo chích chắc là siêu trộm.

Gia Nghi bấm một dãy số lưu sẵn trịnh danh bạ rồi nhấn đi một tin nhắn sau đó ngồi thưởng thức rượu, nhìn thấy anh nhìn mình không chớp mắt thì có chút không quen, Lăng Thiệu Hạo hỏi: “Nha đầu, em giờ trò gì?”

“Chờ đi rồi biết.”- Cô cười nháy mắt với anh, ai, cô nhóc hồ đồ này không biết đây là động tác câu dẫn sao? Thật là.

Đột nhiên, Gia Nghi chỉ về phía bên chỗ Joshua, chỉ thấy một người phụ nữ chạy tới hắt ly rượu vào mặt gã rồi mắng gì đó, Joshua cũng giải thích nhưng căn bản là cô ta không nghe còn giáng xuống một cái bạt tay rồi rời đi, ngay sau đó Joshua cũng đuổi theo.

“Em làm sao biết gã ta có bạn gái?”- Trên đường ra bãi đỗ xe, Lăng Thiệu Hạo hỏi.

“Hạng người đào mỏ như anh ta, không thể chỉ có duy nhất một cô gái vì vậy trong danh bạ của anh ta sẽ lưu một cái tên để phân biệt ví dụ như là ”TK45” tức tài khoản 45 tỷ.”

Trời, vậy cũng được sao?

Gia Nghi nói tiếp: “Nhưng chỉ có người giàu nhất, cũng là bạn gái chính thức của anh ta, là một thiên kim kiêu ngạo thì tâm lý sẽ nảy sinh một loại hình tính cách chiếm giữ, loại người này sẽ muốn khống chế mọi việc xung quanh, vì vậy sẽ thường xuyên kiểm tra điện thoại của người yêu. Lúc này, Joshua không thể để tên danh bạ như những người khác mà sẽ để ”Honey” tôi vừa nhìn đã biết ngay.”

Lăng Thiếu Hạo thâm sâu nhìn cô, Gia Nghi thấy thế thì vỗ vào ngực anh: “Đừng khen tôi, tôi còn nhiều cái có thể khen lắm.”

Đột nhiên anh nắm tay cô lôi lên xe, sau đó chiếc xe như gắn tên lửa và lao đi.

11. Chương 11: Bị Tôm

Lăng Thiếu Hạo lôi Gia Nghi về nhà riêng, cô lại trong tình trạng không hiểu mô tê gì bị ném vào phòng tắm, anh chỉ quăng cho cô một chiếc sơ mi trắng của mình rồi nói: “Tắm rửa sạch sẽ cho anh.”

Gia Nghi không hiểu gì, mình dơ đến vậy sao? Thôi, nể tình anh cùng cô dạy dỗ tên khốn Joshua, nghe lời anh một lần vậy.

Lăng Thiếu Hạo ra sofa, cầm một tập văn kiện xem, khoé môi vẫn nòng đậm ý cười, đối với hành vi nghe lời của cô, anh rất hài lòng. Kỳ thực, nếu không phải lo cô sẽ sợ anh thật sự muốn chính tay tắm cho cô, vừa rồi Joshua động vào chỗ nào anh sẽ thanh tẩy chỗ đó.

Tiếng nước dừng lại, một lúc sau, Gia Nghi từ trên xuống dưới chỉ mặc một chiếc áo dài chưa tới đầu gối bước ra, trên áo sơ mi còn vương lại hương vị bạc hà của anh khiến tim cô không tự chủ lại loạn nhịp.

Lăng Thiếu Hạo nhìn cô, lúc này anh mới để ý, cô trước giờ hình như không hề trang điểm, sau khi tắm gương mặt không có gì thay đổi, vầng trán trắng mịn như bạch ngọc cùng với hai hàng lông mày cong cong, lông mi thật dài, đôi mắt to tròn, chiếc mũi xinh đẹp thẳng tắp, dưới chiếc mũi dọc dừa là cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đôi môi đỏ mọng khiến người ta nhìn vào đã muốn hôn cùng gặm cắn, ngũ quan cân đối xinh đẹp, da thịt mềm mại nhẵn mịn, cô xinh đẹp, là một vẻ đẹp tinh ranh, rạng rỡ sắc xuân.

Phát hiện ánh mắt say đắm của anh nhìn mình, Gia Nghi trong lòng như bị vò rồi tung lên, nhưng vẫn cố làm ra vẻ thoải mái: “Tôi biết tôi đẹp, nhưng không cần thể hiện thái độ lộ liễu vậy đâu.”

Lăng Thiếu Hạo tao nhã cười: Đối với người đẹp size 70, tôi chưa bao giờ là không lộ liễu cả.”

“Anh ngoại trừ size vòng một còn quan tâm cái gì nữa không?”- Gia Nghi trừng mắt.

“Có, là vòng ba, đàn hồi rất tốt...”- Lăng Thiếu Hạo vẫn là nụ cười cùng phong thái ưu nhã nhưng lời lẽ phát ra thì... hạ lưu.

Gia Nghi cũng lười tranh chấp với anh: “Đi mua đồ cho tôi.”

“Em vẫn đang mặc đồ mà, đâu có khóa thân.”- Ánh mắt anh lộ vẻ hứng thú nhìn cô.

“Ách, ý tôi là đồ để đi ra ngoài...”- Trời cũng gần tối rồi, cô không thể ở chung với con sói này được.

Lăng Thiếu Hạo đột nhiên đứng lên, từng bước đi về phía cô, Gia Nghi không tự chủ lui ra sau một bước, nhưng đột nhiên nghĩ tại sao mình phải sợ anh ta?

Lăng Thiếu Hạo ngày càng tới gần, thấy cô gái nhỏ quật cường nhìn mình thì khoé miệng nâng lên.

Ánh mắt lại dời xuống cánh tay bị thương, đầu máy mày bất giác nhíu chặt, không nói năng gì đặt cô ngồi xuống ghế, lấy hộp bông băng tỉ mỉ xử lý vết thương.

Gia Nghi mặt kệ anh muốn làm gì thì làm, bản thân vẫn tự nhiên nhai khoai tây.

“Trên phòng tôi, có đồ.”- Ngực anh vẫn nhẹ nhàng.

Gia Nghi nhìn anh, sau đó gật đầu chạy lên phòng, thì ra nhà anh có đồ phụ nữ, chắc là đồ cho tình nhân, cũng dễ hiểu thôi, đàn ông thay xe hơn thay áo như anh có cả tá tình nhân cũng không lấy làm lạ.

Nhưng sao trong lòng cô khó chịu thế này? Không vui chút nào.

Sau khi về nhà trọ lại phát hiện mình chưa ăn gì nên tăng bộ ra siêu thị bên đường mua một ít thức ăn nhanh.

“Bốp!”- Đau quá, cổ Gia Nghi đau đến không còn cảm giác, không gian phía trước mơ hồ rồi tối dần đi.

12. Chương 12: Gia Tộc Yellia

Gió thổi như bão táp, giữa thời tiết không thuận tiện như vậy, một máy bay vẫn cố chấp cất cánh.

Từng hạt mưa bắt đầu rơi, từ nhẹ trở nên nặng hạt rồi cuối cùng là mưa như thác đổ.

Trong một căn phòng sang trọng, trên chiếc giường lớn, Gia Nghi từ từ tỉnh dậy, mơ hồ nhìn cảnh vật xung quanh rồi nghiêng răng bước xuống đi thẳng ra ngoài.

Không gian bên ngoài khá lớn, cổ kính và trang nhã, phòng cô đang ở là tầng hai, khi Gia Nghi vừa bước ra, một đám đàn ông đang nghiêm nghị đứng phía dưới cũng đồng loạt gập người: “Chào công chúa!”

“Các người...”- Gia Nghi chạy như phi cơ xuống chỉ từng người một: “Chào cái con khỉ, nói, là ai đánh tôi?”

Đám vệ sĩ nhìn nhau lưỡng lự.

Gia Nghi chóng nạnh nhìn bọn họ: “Còn không mau nói? Nếu không nói tôi sẽ đem mấy người đi xào nấu rồi uống máu.”

Thật kinh khủng a, công chúa của tôi, cô trở thành tên biến thái ăn thịt người từ khi nào thế?

“Là cậu ta.”- Đám vệ sĩ nghe thế thì mồ hôi lạnh toàn thân tuôn ra, chỉ về một người đứng sau.

Gia Nghi định tiến lên đá cho hắn vài cái thì một giọng nói uy quyền vang lên: “Là ta sai bọn họ đi làm.”

Gia Nghi nhìn người đàn ông đang quay lưng ngồi trên sofa, bóng lưng ông vẫn như vậy, nhưng hình như đã cong xuống vì tuổi cao, trong thoáng chốc cô có ý nghĩ sẽ chạy đến ôm ông nhưng lại thôi.

“Cha...”- Gia Nghi khẽ gọi.

“Con còn nhớ đến người cha này?”- Ông quay lại, đó là gương mặt đã già cỗi, tóc bạc phơ nhưng lại trông vô cùng nghiêm khắc.

Ông là Yellia Kiến Trung, hậu duệ đời sau của nữ hoàng Alizabeath. Gia tộc Yellia là nhân tố đầu tiên trong lịch sử hoàng thất tham gia kinh tế, cho đến nay, Yellia đã nắm hơn một nửa ngành nước hoa ở Châu Âu, thế lực tuy không quá lớn nhưng cũng xem là có địa vị, là vua một phương.

Còn cô, Yellia Gia Nghi, con trưởng trong gia tộc, vào 12 tuổi đã tham gia vào cổ phần của gia tộc, cho đến nay đã gần như nắm được 40% cổ phần chỉ sau cha mình.

Cô trong trạng thái vô thức mà ném lên máy bay đưa về Anh quốc, trốn thế nào cũng không thoát nổi.

Gia Nghi im lặng không nói, Yellia Kiến Trung nói tiếp: “Trốn kỹ thật, hai năm nay không về là không về? Cuối cùng cũng đủ lông đủ cánh rồi, không cần lo cho ông già này nữa.”

Gia Nghi khôi phục lại dáng vẻ bình thường rất nhanh, bất quá vừa rồi chỉ là hơi đau lòng khi nhìn thấy ông đã già đi. Nhưng bây giờ...

Gia Nghi đi đến sofa, rất tự nhiên mà thả mình xuống: “Lo gì chứ? Cha có mỹ nhân lẫn một tiểu bảo bối bên cạnh chăm sóc, con còn cái để lo sao?”

“Con nhất quyết phải chọc tức ta?”- kiến Trung chau mày.

“Thật xin lỗi, ngoài việc đó ra, con không biết làm gì với cha.”- Gia Nghi cười.

Kiến Trung tức giận nhưng ông cố nén xuống, dịu giọng: “Ta bắt con về là vì chuyện hôn ước với...”

“Con mặc kệ, một cuộc liên hôn chính trị và Thương mại, con tuyệt đối không cần.”- Gia Nghi cắt ngang lời ông.

“Rầm”- Kiến Trung đập bàn: “Con không có quyền nói không.”

Gia Nghi chéo chân ngồi nghịch chiếc nhẫn trên ngón tay, nở nụ cười lạnh: “Sao phải là con? Shella không phải là tiểu bảo bối của cha sao? Bảo nó hoàn thành nghĩa vụ cao cả này đi.”

“Shella mang trong mình dòng máu Châu Âu, không thích hợp.”

Gia Nghi cười lạnh, nụ cười giả buốt đến thấu xương tủy, không thích hợp chỉ vì là người Châu Âu? Lí do này quá thuyết phục còn gì? Chứ không phải là vì Shella kia là đứa con gái bảo bối của ông, ông muốn tống cổ đứa con luôn chống đối ông là cô đi để có thể đường đường chính chính cho Shella lên vị trí chủ tịch Yella.

Cha à, đủ thâm sâu đó.

“Bất kể lí do gì, chỉ cần không có chữ kí của con trong giấy tờ ngày nào thì ngày đó con vẫn là Yellia Gia Nghi tự do tự tại.”- Gia Nghi nói rồi quay về phòng, để lại Kiến Trung sắc mặt đã tức giận đến xanh mét.

13. Chương 13: Shella Xuất Hiện

Xế chiều, hoàng hôn bắt đầu buông xuống, từ nơi của Gia Nghi có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh mặt trời lặn phía xa.

“Cốc cốc”- Tiếng gõ cửa có phần kiên trì vang lên.

Chắc là cha lại muốn lên tẩy não mình đây mà. Gia Nghi thở dài trả lời, ánh mắt vẫn nhìn ra ngoài phong cảnh.

Nghe được tiếng cô, một cô gái bước vào, cô ta có mái tóc màu nâu hạt dẻ được cắt ngắn tối vai, gương mặt non nớt, từ hành động đến ánh mắt đều vô cùng nữ tính, cô ta nhìn qua cô rồi đặt khay đồ trên tay xuống bàn bên cạnh: “Chị hai...”

Ánh mắt mơ màng của cô chợt biến động, cô quay lại nhìn người kia, băng lãnh: “Shella, cô tìm tôi có chuyện gì?”

Shella hay đầy đủ hơn là Yellia Shella, đứa em, à không là đứa con của cha cô với tiểu tiểu tam kia.

Shella cười nhẹ nhìn cô: “Chị, hay tin chị về, em đã đích đích thân vào bếp làm một ít bánh ngọt chị thích ăn.”

“Tôi chỉ ăn bánh chính tay mẹ tôi làm.”- Gia Nghi dứt khoát ngắt lời.

“Chị hai, không nhất thiết cứ mỗi khi gặp nhau là phải lôi chuyện cũ ra nói, em vốn không liên quan đến sự ra đi của dì...”

Gia Nghi ngồi xuống giường, không chớp mắt nhìn cô ta, nói từng chữ: “Tôi xin nhắc lại hai chuyện, thứ nhất, tôi không phải chị cô nên đừng gọi chị hai một cách thân mật như thế, có thể gọi tôi là đại công chúa Yellia hoặc cứ gọi thẳng tên. Thứ hai...”- Gia Nghi chậm rãi đứng lên đi về phía Shella, vòng ra sau lưng khẽ sát vào tai cô ta nhấn mạnh từng chữ: “Chữ ”dì” để nói về mẹ tôi phát ra từ miệng cô thật thối, nhớ cho kĩ, cô và tiểu tam... à không phải nói là con bạch tuộc cứ quấn mãi cha tôi không buông kia suốt đời cũng không có tư cách nhắc đến mẹ tôi.”

Shella nắm chặt hai tay hung hăng trừng mắt nhìn cô, Gia Nghi cũng thản nhiên đón nhận.

“Yellia Gia Nghi, con thật quá đáng.”- Kiến Trung từ cửa bước vào không vui nhìn cô, vốn định lên đây thuyết phục cô chuyện hôn ước nhưng không ngờ lại thấy được một màn này: “Dù gì thì Shella cũng là em con, nói chuyện không nên khó nghe như vậy, con...”

“Con xin nhấn mạnh, Yellia Gia Nghi con chỉ có một đứa em là Yellia Gia Yển, ngoài ra, không ai có tư cách làm em gái con.”- Gia Nghi nhấn mạnh từng chữ.

“Con...”

“Cha, thôi đi, con biết hiểu lầm của chị với con còn chưa hóa giải, chúng ta xuống sảnh trước, chị, chị hai, mong chị hãy dùng ít bánh ngọt, đây là tấm lòng của em.”- Nói rồi Shella dìu Kiến Trung ra ngoài, bộ dạng cô ta cực kì ảm đạm. Hừ, diễn sâu thật đấy cô bé, nếu không phải là người biết hết mọi chuyện xấu của cô ta thì e là đã bị lừa rồi.

Khẽ liếc lên bàn, cầm lấy chiếc bánh lên xem, tấm lòng? E là cô nhận rồi sẽ chết không thấy xác mất.

Quăng chiếc bánh theo một đường Parabol hoàn hảo vào sọt rác, còn cô một mình ngã lên giường.

—++—

Biệt thự Lăng gia là nơi có thể nói là trang nhã, lớp sơn màu vàng nhạt bên ngoài tạo cho người ta cảm giác ấm cúng.

Chiếc xe thể thao dắt tiền đậu vào gara, một đoàn người bước đến cung kính cuối người rồi một người nói: “Lăng thiếu, cuộc họp cổ đông của công ti sẽ bắt đầu vào 3 giờ chiều mai, chủ tịch bảo anh tạm gác việc riêng để tham dự.”

3 giờ chiều mai? Anh có tiết trên lớp, nhưng nếu cha anh đã lên tiếng thì đành hủy tiết vậy, chỉ có điều không được gặp tiểu nha đầu đột nhiên lại khó chịu.

Lăng Thiếu Hạo gật đầu rồi đi vào trong, bình thường anh rất ít khi về biệt thự chung vì trường học và công ty điều cách xa nơi này, Lăng Thiếu Hạo thường ở một căn hộ anh mua năm ngoái ngay tại trung tâm thành phố, thuận tiện cho việc đi lại hơn.

“Cha, mẹ.”- Lăng Thiếu Hạo khẽ chào hai người lớn tuổi ngồi ở sofa.

Lăng Quốc Thống đang đọc báo khẽ liếc nhìn anh rồi lại nhìn qua vợ mình là Phạm Ân.

Bà khẽ nói: “Thiếu Hạo, ta thấy chuyện hôn sự giữa con và công chúa Yellia không có tình yêu, nếu con kiên quyết phản đối ta sẽ không ép.”

Lăng Thiếu Hạo đứng hình, lúc trước khi chưa gặp cô hẳn quả thật kịch liệt phản đối, vì trong quan niệm của hắn, đời của Lăng Thiếu Hạo tuyệt đối không do người khác sắp đặt, nhưng khi tiếp xúc với cô hẳn lại nhận ra sự sắp đặt của cha mẹ cũng... “không tệ.”

“Không cần...”

“Con không nên lấy hạnh phúc của mình ra cược.”

“Con rất hạnh phúc mà, mẹ con đi tắm đây.”- Lăng Thiếu Hạo vội chạy lên phòng, đi được một lúc thì quay lại nhấn mạnh: “Con nói rồi, hôn ước không được hủy.”

Sau khi anh đi, Phạm Ân và Lăng Quốc Thống bốn mắt nhìn nhau rồi cười lớn, họ sớm biết con trai và công chúa sớm sớm chiều chiều ở bên nhau từ lâu, hôm nay bày kế này là để check in lại tâm tư của anh. Chứ còn hôn ước kêu hủy? Tuyệt đối không thể.

14. Chương 14: Độc Thân

Lăng Thiếu Hạo ngồi trên giường, tay cầm điện thoại nhìn rồi lại bỏ qua một bên, thoáng chốc lại cầm lên xem. Bây giờ nếu gọi thì có kì quá không? Có phiền cô hay không?

Nghĩ một lúc anh vẫn bấm một dãy số gọi đi, nghĩ cũng lạ, anh trước giờ rất lười hay nói đúng hơn là ghét việc phải nhớ các dãy số điện thoại thế nên luôn lưu bằng tên trong danh bạ nhưng kì lạ là lại nhớ rất rõ số của cô.

Gia Nghi ngồi thẫn thờ nhìn ra bầu trời đêm, bây giờ Lăng Thiệu Hạo đang làm gì? Ở đây là 7 giờ tối vậy Việt Nam là 2 giờ khuya, giờ này anh đang ngủ hay là lại đến các vũ trường gặp mấy cô gái không đang hoang rồi?

“Đầu heo thối, không thấy người ta đến lớp cũng không gọi hỏi thăm, anh thử để tôi gặp xem, tôi sẽ mắng 12 đời tổ tông nhà anh phải ngồi dậy. Đầu heo thối, quả trứng thối, đồng phân thối...”- Gia Nghi nghiêng răng mắng, một chữ “thối” phát ra là con gấu bông bị mất một nhúm lông.

Điện thoại cô đột nhiên rung lên, Gia Nghi nhanh chóng chụp điện thoại, nhìn thấy tên người gọi tới trong lòng cô liền vui mừng, lập tức không còn một chút chần chừ: “Alo?”

“Hôm nay đi đâu?”- Âm thanh ấm áp truyền đến, ngọt tựa như là rượu ủ ngàn năm khiến người nghe không uống mà say.

“Đi... à, nhà tôi có chút chuyện phải giải quyết?”- Gia Nghi không định nói ra thân phận của mình.

“Có chuyện gì?”

“Thì là chuyện cái hôn ước ngớ ngẩn gì đó.”- Gia Nghi xụ mặt, không cảnh giác nói.

“Hôn ước ngớ ngẩn? Tôi thấy vị hôn phu của cô rất hoàn hảo, gia thế có, địa vị có, đương nhiên, sắc đẹp cũng dư thừa, có gì không tốt chứ?”- Lăng Thiệu Hạo huyền thuyên nói tốt cho “vị hôn phu” của cô.

Gia Nghi bĩu môi: “Tốt cái con khỉ, đã định hôn ước biết bao lâu mà hán ta không hề xuất đầu lộ diện, chắc bản thân là một ông lão vừa già vừa hói nên không dám gặp tôi. Nếu để tôi gặp tôi sẽ lóc xương hán rồi cho hán uống xuân dược sau đó nhốt trong chuồng voi, để voi hầu hạ hán.”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc rồi nói: “Àch, trời khuya rồi, ngủ đi...”

Nói rồi anh lập tức ngắt máy như bị ôn thần đuổi. Gia Nghi không hiểu nổi cái người này, đang nói chuyện lại ngắt máy ngang? Anh tỏ thái độ gì vậy?

“Ring!”- Chuông báo tin nhắn truyền đến, một dòng chữ ngắn gọn đầy hàm súc: Ngủ ngon, nha đầu.

Gia Nghi như bị nhập mà ngã xuống giường ôm điện thoại cười như điên, nếu có cái gương ở đây chắc chắn cô sẽ không tin người trong gương là mình.

À, còn về phía Lăng Thiệu Hạo thì anh phải cúp máy thôi, làm sao có thể nghe người khác rửa xả mình như vậy? Nếu cho đồng nghiệp hay thuộc hạ biết Lăng thiếu nam thần trong mắt họ lại trong mắt một tiểu nha đầu biến thành ông lão đầu hói thì... ai da, thể diện và thanh danh cả đời Lăng Thiệu Hạo không biết nhét vào đâu.

À, anh cũng không ngờ logic của nha đầu này “phong phú” thật, hạ xuân dược rồi nhốt vào chuồng voi? Vậy mà cũng nghĩ ra được, báỉ phục cô rồi.

Lăng Thiệu Hạo cười khổ sau đó rót một ly rượu đến bên cửa sổ, vầng trăng khê nhẵn. Cô về nhà? Anh quốc sao? Xem ra hôn ước này càng ngày càng gần rồi, đến “cha vợ” cũng ra tay thì anh không tin nha đầu này có thể chạy đi đâu.

À, chắc đích thân phải đến Anh quốc một chuyến, dù sao thì con rể cũng phải gặp gia đình nhà vợ mà.

——-++———

“Tránh ra!”- Gia Nghi trừng mắt quát lớn với vệ sĩ, đã một ngày nay cô toàn ở nhà, lâu lắm mới về lại Anh quốc chẳng lẽ bị cấm túc mãi sao?

Vệ sĩ khép nép: “Xin lỗi công chúa, nhưng đây là lệnh của lão gia.”

“Lệnh cái con khỉ, bây giờ các người có tránh ra không?”- Gia Nghi hung hãn, cha càng muốn cấm túc cô thì cô càng phải đi cho bằng được.

Vệ sĩ sợ hãi, người ở Anh quốc này ai mà không biết, đụng tới Yellia Gia Nghi tuyệt sẽ không chết, nhưng tuyệt đối sẽ so với chết còn không bằng. Chưa nói đến cô tình tình cuồng vọng, gan lớn hơn mật, kiêu ngạo tình quái, vấn đề là phía sau cô có gia tộc Yellia cùng hoàng tộc Alizabeth che chở, ai gặp cô cũng phải kiêng nể, chỉ sợ làm sai điều gì lại mang họa vào thân.

Vệ sĩ đó là James, một cận vệ trung thành của Kiến Trung, nên cũng biết rõ điều này, anh ta né sang một bên để cô đi rồi lặng lẽ theo sau.

Thời tiết này vốn hơi lạnh nhưng không khí trong bar lại vô cùng nóng, Gia Nghi đến gặp Diệu Anh và Bảo Ngân, cô gọi một ly nước trái cây khiến hai cô kia tròn mắt, vì ngày thường cô chỉ uống loại rượu vang của Pháp. Gia Nghi nhún vai bảo bị đau họng rồi thôi.

“Tớ đã nói rồi, cậu sớm muộn cũng không trốn thoát cuộc hôn nhân này.”- Diệu Anh nhìn cô nói.

“Gia Nghi của chúng ta vốn là người thích tự do, chắc chắn sẽ có cách đối phó.”- Bảo Ngân nói, cả ba người cũng không ai nhắc đến việc tự tử kia nên không khí vẫn rất vui vẻ.

Gia Nghi ăn ít trái cây: “Tình yêu à, chỉ có cậu hiểu mình thôi.”

Diệu Anh hết nói, cô cũng lo cứ cái tính ham vui của Gia Nghi dám cả đời không kết hôn: “Rốt cuộc cậu dùng tiêu chí gì đánh giá người khác?”- Người như thế nào mới hợp với cô đây?

Gia Nghi ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Đơn giản thôi, thích mình là người tốt. Không thích mình là người xấu. Ghét mình thì không phải là người.”

“Phì...”- Bảo Ngân và James đứng phía xa bật cười còn Diệu Anh thì hết cách nói.

Nhìn thấy bạn thở dài, cô xua tay: “Cả thế giới đều toát ra mùi vị chua lè của tình yêu. Chỉ có mình là phát ra mùi vị trong sáng của kẻ độc thân thôi.”- Nói rồi Gia Nghi lao ra sàn nhảy.

Diệu Anh lắc đầu, đứng lên đi vệ sinh.

Đến một dãy hành lang dài ít người, Diệu Anh nhìn thấy Trịnh Vỹ An ôm một cô nàng đi về phía mình. Tình hình gì đây? Sinh viên của đại học Yrain kéo nhau sang Anh cả rồi sao? Thôi mặc kệ, bất quá điều đó cũng không liên quan đến cô.

Trịnh Vỹ An va phải Diệu Anh làm ly rượu trong tay đổ lên người cô, anh làm bộ dạng cuống lên rồi dùng khăn giấy lau từ trên xuống dưới người cô, miệng liên tục nói xin lỗi.

“Nè, làm gì vậy?”- Đột nhiên bị đụng vào người cô có chút xấu hổ, cho đến khi tay anh đụng đến ngực cô thì một cái tát trời giáng vào gương mặt điển trai, cô mắng: “Đồ dê xồm.”

15. Chương 15: Say Rượu (h)

12 giờ đêm vẫn chưa đủ để London yên tĩnh, những khu phố đông đúc, ánh đèn chói mắt, dòng người nhộn nhịp.

Gia Nghi được James dìu ra xe trong trạng thái say khướt.

“Công chúa từ từ thôi.”

“Buông ra, buông tôi ra...”- Gia Nghi vùng vẫy đẩy James ra, chuyện gì đây? Một người đàn ông và một người con gái say rượu, người ngoài nhìn vào chắc nghĩ rằng anh ta đang có ý xấu, mất mặt chết được.

“Buông cô ấy ra.”- Một âm thanh lạnh lẽo từ xa vang lên sau đó tay James bị một lực mạnh hất ra, chỉ trong chớp mắt cô đã ngã vào lòng người khác.

“Anh là...”- Người này rất quen, hình như cậu có thấy trên tivi. Đúng rồi, Lăng Thiếu Hạo.

James cuối người: “Chào Lăng Thiếu.”

Lăng Thiều Hạo lạnh lùng nhìn cậu từ trên xuống dưới rồi nói: “Tôi đưa cô ấy về.”

Nói xong, mặc kệ James anh dứt khoát bế cô lên đi thẳng về phía chiếc xe thể thao cách đó không xa rồi chạy đi.

——-+++——-

Về đến khách sạn, anh đặt cô lên giường còn mình thì đi lấy nước, cô nhóc cứ thì thào cái gì đó chẳng có nghĩa. Lăng Thiều Hạo đỡ cô dậy, đưa nước cho cô uống, Gia Nghi uống một ngụm rồi lại ho sặc sụa, anh vội vỗ nhẹ lưng cô, miệng quở trách: “Con gái con lúta lại đến những nơi phức tạp còn uống say quên cả trời đất, thật không ra thể thống gì.”

Gia Nghi khép hờ hai mắt, lẩm bẩm: “Thể thống là con khỉ gì?”

“Khỉ gió.”- Anh bật cười, một câu hỏi ngớ ngẩn của cô làm anh không biết tiếp tục giận bằng cách gì.

Gia Nghi ngu ngốc cười, nói không ngừng: “Anh đừng giả làm người tốt, thật ra anh cũng giống bọn họ, toàn muốn loại bỏ tôi...”

“Bọn họ là ai?”- Anh chau mày.

“Chính là Shella và mẹ cô ta, một đám người xấu, chỉ muốn chiếm những thứ thuộc về tôi, cả cha tôi nữa, ông ta vốn dĩ không thương tôi, hắc hắc...”- Gia Nghi vừa ho vừa nói.

Lăng Thiều Hạo vỗ lưng cô rồi đưa nước tới nhưng lần này cô đẩy ra không uống nhìn anh cười: “Anh là ai? Sao đẹp trai vậy? Hôm nay vũ trường có hàng mới à?”

Lăng Thiều Hạo chau mày, bàn tay đang ôm cô bỗng tăng lực, cô gái này rốt cuộc đã qua lại với thứ đàn ông kia bao nhiêu lần rồi? Lại cứ nhiên xem anh là đám người đó, tức chết anh mà.

Gia Nghi im lặng tựa vào ngực anh, Lăng Thiều Hạo thở dài, nhẹ giọng: “Nha đầu ngoan, uống ít nước đi.”

“Không uống.”

“Nghe lời, một ít thôi”- 26 năm sống trên đời anh chưa từng nghĩ mình phải dỗ dành con gái, vậy mà bây giờ lại bắt giắc như một thói quen mà dở cô.

Gia Nghi im lặng cọ cọ má vào ngực anh, Lăng Thiều Hạo thầm nghĩ rằng, cô gái này lại gây họa rồi, không biết mình đang câu dẫn sao?

Gia Nghi rất đẹp, hàng lông mi dài cong vút rợp bóng trên gương mặt an tĩnh có chút ửng hồng, dung nhan yêu kiều đầy tinh tế như một tác phẩm nghệ thuật hàng đầu. Thân hình mảnh mai hiện rõ trong mắt anh, khiến tâm tình anh không khỏi rung động kịch liệt.

“Nha đầu, ngủ đi.”-Khẽ thở dài khó khăn như đang áp chế một cái gì đó, Lăng Thiều Hạo nhẹ nhàng nói, chất giọng đã trở nên trầm đi.

Mà Gia Nghi đã say đến bản thân còn không biết mình là ai, vô thức ôm chặt eo anh, đầu tựa vào vai anh ngủ một cách ngon lành.

“Nha đầu, em không nên quyến rũ anh, hậu quả em không gánh nổi đâu.”- Lăng Thiều Hạo nghĩ rằng.

Gia Nghi vẫn không phản ứng, cô chỉ biết một điều, “cái gối” này thật ấm lại thơm, rất thoải mái nha.

Lăng Thiều Hạo nhìn cô như đang suy nghĩ một cái gì đó, một lúc sau, anh không báo trước mà cuối xuống, áp môi anh lên đôi môi nhỏ của cô.

Hơi thở mỗi lúc một gấp gáp, nương theo mùi hương trên thân thể cô, hơi thở của anh càng lúc càng nóng bỏng, nóng đến mức có thể đem cô hoà tan vào đó. Thân hình mềm mại trong ngực anh lại không hề có chút phản kháng khiến toàn thân anh bắt đầu khó tự chủ, đôi môi tà mị nóng rực càng tham lam chiếm đoạt không gian nhỏ bé trong miệng cô.

Gia Nghi chỉ cảm thấy trên đôi môi đỏ mọng truyền đến một trận tê tê ngứa ngứa, trong nháy mắt, liền giống như bị một con sóng khổng lồ bao phủ, hô hấp dần dần trở nên dồn dập.

Bàn tay to lớn của anh dọc theo bờ eo thon của cô chậm rãi dời xuống, dừng lại trên bờ mông mềm mại của cô.

“Dừng...”- Gia Nghi phản kháng, yếu ớt đẩy anh ra, nhưng vì say cộng thêm mê loạn, thứ cô phát ra chỉ à tiếng nỉ non, mà trong mắt anh, đó lại thành câu dẫn.

Bên tai vang lên tiếng thở dốc của anh, gương mặt cương nghị bởi vì sự mềm mại của cô mà trở nên dịu dàng, khẽ ngậm lấy vành tai trắng mịn của cô, phả hơi nóng vào cổ cô, anh nói: “Tiểu quỷ, quá muộn rồi.”

Lăng Thiệu Hạo đè cô xuống giường, dịu dàng hôn lên da cô, từng chỗ một, mỗi một nơi anh hôn đều như có dòng điện chạy qua khiến Gia Nghi cực kì khó chịu, cô muốn chạy trốn khỏi cái cảm giác này. Cô yếu ớt kháng cự lại nghe anh nói: “Nha đầu, em thật tuyệt vời.”

Mỗi nơi tay anh lướt qua là đồ động của cô bị trút đi, cho đến khi thân hình hoàn hảo bày ra trước mắt anh, cô giống như một tuyệt tác phẩm mà thượng đế tạo ra. Vòng eo con kiến nhỏ nhắn mê người, làn da trắng mềm hơn cả con nít dời mắt xuống là hoa nguyệt đang khép chặt...

Anh mạnh mẽ thúc mạnh thắt lưng.

Ánh trăng ngoài cửa sổ soi lên hai thân hình đang triền miên. Họ ở đó, tình cảm cũng ở đó.

16. Chương 16: Tạo Nghiệt Lớn

Buổi sáng, những ánh nắng vàng yếu ớt sưởi ấm London, đường phố bắt đầu đông đúc.

Gia Nghi cảm thấy mình được ôm vào một vòng tay ấm áp, người nào đó đã bá đạo đến nỗi cả đêm chỉ cho phép cô quay mặt về anh, ngay cả chuyển mình cũng không được.

Ui da! Trời ạ, cô bị ai đánh hay cỗ xe tăng nào cán qua thế này? Đau quá, đau chết đi được.

Hình như hôm qua cô say rượu... đúng, trong cơn say hình như có nhìn thấy một gương mặt quen quen là Lăng Thiệu Hạo thì phải.

Khoan đã!

Lăng Thiệu Hạo? Vòng tay bá đạo? Say rượu? Đau?

Đôi mắt xinh đẹp đột nhiên trừng lớn rồi nhìn người đang ôm mình...

Oh my god...

“Á!”- Một tiếng hét có âm vang cực lớn hét lên, cô dồn hết sức đẩy anh ra, giành lấy tấm chăn che thân, hồng hộc thở. Sao có thể? Sao cô có thể cùng với tên này làm ra loại chuyện này?

Lăng Thiệu Hạo mở mắt, chau mày: “Nha đầu, đã một đêm anh không ngủ rồi, rất mệt, em trật tự đi.”

Gia Nghi nghiêng rằng, trực tiếp vung chân, tuyệt tình đạp anh xuống giường: “Trật tự cái con khỉ, anh, anh dám động vào tôi?”

Lăng Thiệu Hạo không phòng bị mà lãnh trọn một cước của cô, cả người từ chiếc niệm êm ái lại tiếp đất một cú ngoạn mục, cô gái này suốt một đêm cùng anh mà vẫn còn sức như vậy, ui da, đau chết anh rồi.

“Là em quyến rũ người ta trước, em không nhớ gì sao? Em xem, sự ủy khuất này của anh phải làm sao đây?”- Lăng Thiệu Hạo than oán.

Gia Nghi nhớ lại những chuyện tối hôm qua, trời ạ, sao cô lại... mặc dù trước giờ cô lớn mật, lại hay nói những câu có khẩu vị “mặn” nhưng cô dám thề với trời đất là cô vô cùng trong sáng, tuyệt đối không làm liều như vậy.

Đột nhiên, Gia Nghi có ảo giác rằng trời vừa đánh một tia sấm sét khiến cô rụt cổ. Là thật, vì hôm qua say rượu nên cô mới như thế. Bây giờ... ai da, xấu hổ, xấu hổ chết được mà.

Gia Nghi rụt đầu lại, thân hình nhỏ bé dường như lọt vào chăn. Thấy cô như đứa trẻ đang biết lỗi, Lăng Thiệu Hạo bật cười nhẹ, cô gái này cũng biết sợ.

Gia Nghi nhìn nụ cười trên môi anh, vẫn tao nhã như mọi ngày nhưng bây giờ cô thật muốn nhét một trái ớt vào miệng anh.

Gia Nghi ôm chăn, che người đi vào phòng tắm, cô mặc kệ anh.

Lăng Thiệu Hạo nhìn cô tức giận bỏ đi lại nhìn lên giường, nơi đó có một đóa hoa mai in lên, nổi bật giữa chiếc giường màu trắng, khóe môi anh càng nồng đậm ý cười.

Nhìn mình trong gương, cô cảm thấy đau lòng cho bản thân mình, uống cho Yellia Gia Nghi cô luôn tự hào về khả năng ngàn chén không say của mình, thế nào lại trong một đêm bị ăn sạch. Ôi, thật là bị ai mà...

Từ phòng tắm bước ra, cô đã không thấy anh đâu, chỉ thấy trên bàn đặt một ly sữa cùng đồ sáng của khách sạn, bất quá cô cũng không quan tâm, không gặp càng tốt, chạm mặt chỉ tổ khiến cô xấu hổ thêm.

Gia Nghi không biết bằng cách nào về tới nhà, James lo lắng hỏi thăm còn cô thì trờng mắt, hùng hổ mà rượt anh ta tận hai vòng biệt thự.

“Cái tên chết dầm nhà cậu, dám giao tấm thân ngàn vàng này của tôi cho người khác tôi giết chết cậu.”

James bị đánh tới không có khả năng chống trả, ngồi thụp xuống đất, hai tay ôm đầu miệng liên tục xin tha.

Một giọng nói già dặn phía sau cung kính vang lên: “Đại công chúa, lão gia cho gọi cô vào phòng khách.”

“Không đi.”- Gia Nghi khoanh tay nói.

“Con dám không đi?”- Một giọng nói quen thuộc đầy uy quyền vang lên, Kiến Trung và một số vệ sĩ đi sau hướng về phía cô.

Gia Nghi liếc một cái, định bắt nhốt cô lại rồi chờ ngày nên xe hoa như trong những bộ phim cầu huyết trên mạng sao? Nực cười... à mà khoan, hình như có một người rất quen nha.

“Thiệu Hạo, con xem, con bé này từ nhỏ đã bướng bỉnh như vậy, không sợ trời không sợ đất, thật không ra thể thống gì.”- Kiến Trung nhìn anh, ngại ngùng nói.

“Anh, anh...”- Gia Nghi mở to mắt, hết nhìn cha mình lại nhìn đến Lăng Thiệu Hạo.

Giọng nói anh vẫn trầm và quyến rũ như mọi khi: “Tiểu Nghi hoạt bát dễ gần làm người khác không thể không yêu.”

Gia Nghi hét lên một tiếng rồi chạy vòng ra phía sau James, mượn cậu làm lá chắn, trời ạ, chuyện gì đây? Hôm nay quý giá lắm nhà cô à? Oh Pleass, chữ “yêu” thốt ra từ miệng anh rất nhẹ nhàng nhưng làm gai óc cô nổi đầy rồi.

Đối với hành động trốn tránh sau lưng James của cô hiển nhiên làm anh không vui mà chau mày, ánh mắt sắc bén nhìn James như tia x quang soi bụng dạ cậu làm cậu giật cả mình, lý trí nói rằng phải tránh xa vòng hôn chiến nhưng nấp phía sau cậu lại là công chúa, khi này bị đánh vì tội tự tiện rời khỏi vị trí rồi, bây giờ mà tránh ra không khéo bị cô gán tội lâm trận bỏ trốn mất. Ông trời ơi, con phải làm gì đây.

Sự biến hoá trên mặt Lăng Thiệu Hạo điều được Kiến Trung thu vào mắt, ông hài lòng vỗ vai anh rồi chống gậy rời đi.

Gia Nghi huýt nhẹ James, từ phía sau hỏi nhỏ: “Anh ta đó là ai?”

“Công chúa, cô chưa gặp Lăng Thiệu sao? Anh ấy là vị hôn phu mà lão gia chỉ định.”

Ôi trời ơi, oh my god, số cô cũng quá nhỏ đi mà, hết chuyện lại đi tán tỉnh chồng tương lai rồi lại còn bị ăn sạch nữa chứ? Cô tạo nghiệt rồi, lớn chuyện rồi.

17. Chương 17: Chạy Trốn

“Nha đầu.”- Lăng Thiệu Hạo trầm giọng, từng bước đi về phía cô.

Gia Nghi túm áo James lùi từng bước làm cậu ta đứng đối diện với Lăng Thiệu Hạo nên bị khí thế của anh làm cho tiến thoái lưỡng nan, liền ôm bụng la đau sau đó nhanh chóng rời đi.

“Nè, cái tên chết dẫm nhà cậu.”- Gia Nghi nhìn theo James mắng lại để ý đến anh liền gượng cười nói: “Hello, trùng hợp nhỉ?”

Lăng Thiệu Hạo cười nhẹ: “Quả thật trùng hợp, em lại là vị hôn thê của tôi.”

Gia Nghi vừa nghe đến ba chữ vị hôn thê liền chau mày: “Anh đừng mong tôi sẽ gả cho anh...”

“Gả cho tôi hay không không đến lượt em quyết định, nhưng trước tiên, tôi muốn nói rõ cho em hiểu một chuyện, tôi không phải một ông lão đầu hói.”

Ách, à cái này... đương nhiên anh là mỹ nam chứ không phải ông già nào đó rồi.

Lăng Thiệu Hạo tiến lên từng bước, Gia Nghi lại lui về sau, từng bước, từng bước cho đến khi dồn hẳn cô vào tường.

“Anh, anh muốn làm gì? Tôi và anh không liên quan gì với nhau, dĩ nhiên quan hệ của chúng ta tôi sẽ không đồng ý.”

Quan hệ hôn ước của cô và anh sẽ không đạt được nếu không có chữ kí của cô, nếu anh không phải chồng tương lai của cô thì Yellia Gia Nghi này tuyệt đối sẽ chơi với anh thêm một thời gian, nhưng... ôi trời ơi.

Có lẽ suy nghĩ ngây thơ của cô không thể lọt vào đầu anh dù chỉ một chữ. Lăng Thiệu Hạo giương cao khóe miệng cười, ánh mắt lại đảo xuống những dấu vết mờ ám trên cổ cô, giễu cợt: “Đáng tiếc, liên quan cũng đã liên quan mà quan hệ cũng đã quan hệ, làm sao xem như không có gì được.”

Gia Nghi đơ người một chút rồi thầm than một tiếng mới hiểu anh nói gì, sao con người này vẻ ngoài tuấn tú mà đầu óc chỉ nhét toàn phim đen là sao nhỉ?

Anh đừng nói là muốn chịu trách nhiệm gì đó với cô nha, nực cười, nếu mà anh muốn chịu trách nhiệm thì ắc phải cưới cả đám con gái mình tình hay ở vũ trường kia rồi.

Lăng Thiệu Hạo chậm rãi lấy trong ví ra một bức hình đưa cô, Gia Nghi ngạc nhiên nhìn anh.

“Em đánh rơi.”- Lăng Thiệu Hạo ngắn gọn nói.

Gia Nghi cầm bức hình, trong đó có bốn người, một người nở nụ cười chói mắt, đôi mắt to tinh ranh nhìn vào ống kính, tay giơ hình chữ V tinh nghịch đứng ở giữa, đó là cô. Một người con gái khác có vẻ bề ngoài lạnh lùng, chỉ cười nhạt trên môi, bằng cơ ngọc cốt, đó là Yellia Gia Yên, em gái cô. Còn hai người còn lại là cha và mẹ.

Người phụ trong hình có gương mặt phúc hậu, vẻ đẹp Châu Á đậm đà khiến bà càng thêm cao quý.

Lăng Thiệu Hạo thu hết mọi sự biến đổi trong gương mặt cô rồi xoa nhẹ đầu cô: “Nha đầu ngốc.”

——-+———

“Thưa Lăng thiếu, công chúa Gia Nghi đã cùng tiểu thư Diệu Anh và Bảo Ngân lên chuyến bay trở về Việt Nam.”- Âm thanh trong điện thoại cung kính vang lên.

Lăng Thiệu Hạo mở loa trên điện thoại rồi đặt lên bàn kiến, nghe thông báo anh chỉ ung dung ngồi nghịch chiếc nhẫn trên tay, khóe miệng giương lên tạo thành một đường quyền rũ. Con cáo nhỏ, đã tự trở về chuồng rồi.

“Xấp xếp cho Đình quản gia tiếp đón cô ấy thật tốt.”

“Dạ.”

——++———

Làn mây trắng xóa vây quanh bên ngoài, một cô gái đeo chiếc tai nghe màu hồng trẻ con, tựa lưng vào ghế, nhìn vào màn hình laptop, cái đầu nhỏ hoàn toàn chìm đắm trong những giai điệu sôi động.

Diệu Anh và Bảo Ngân lên máy bay thì mặc kệ mọi chuyện lẫn ra ngủ, Gia Nghi gọi dậy thì nổi cáu với cô như nhìn thấy tội nhân thiên cổ. Cũng phải thôi, 2 giờ sáng cô đã chạy đến khách sạn lôi cổ hai người lên máy bay, làm gì có ai lại không giận? Hazz, xin hiểu cho cô, cô thật sự phải lánh mặt cái tên đại gian đại ác kia, nhưng đi những nước khác điều bị cha cô chặn đường trước, chỉ còn cách về Việt Nam, thôi kệ, đâu cũng được, trốn được anh là ổn rồi.

“Gia Nghi, là em phải không?”- Một âm thanh xa lạ vang lên, Gia Nghi tháo tai nghe nhìn người con trai cao ráo trước mặt mình.

“Anh là... a, Khôi Vỹ phải không?”

Khôi Vỹ mỉm cười ngồi xuống cạnh cô: “Thật may mắn khi em vẫn nhớ tên anh.”

Sao cô lại không nhớ cho được? Vì cái tên này mà cô bị con gái nhà người ta đánh ghen một phen, suýt nữa thì đổ máu, đối với cô thì người này đúng là sao chổi.

Khôi Vỹ tự nhiên, anh để lại ấn tượng trong lòng cô là một anh chàng khôi ngô, năng nổ, tràn đầy nhiệt huyết nhưng được cái duy nhất, không phải khen chứ người này nói nhiều vô cùng, từ khi ngồi xuống liên tục nói chuyện trên trời dưới đất, Gia Nghi không hiểu sao cảm thấy không mấy thoải mái. Tuy rằng cô cũng thuộc tuýp người nói nhiều như Khôi Vỹ nhưng lại thích kiểu người trầm ổn hơn, lúc này cô lại thấy Lăng Thiệu Hạo thật sự rất tốt, chỉ nói những gì cần nói, bớt phiền phức.

Ôi thần linh ơi, cô đang nghĩ gì thế này... sao lại nhớ đến tên đó chứ?

Bất quá thì Gia Nghi cũng chẳng hơi đâu mà bận tâm anh ta nói gì, trực tiếp nhắm mắt đánh một giấc.

18. Chương 18: Bị Bắt Về Phúc Thanh Viên

Vừa bước ra khỏi khu vực VIP, cô gặp một người dân đàn ông trung niên đi đến, cuối đầu chào mình rồi nói muốn đưa cô về Phúc Thanh Viên gì đó, cô hỏi nơi nào thì mới biết đám người này điều là người của Lăng Thiệu Hạo. Đùa sao? Cô đã trốn về đây rồi, nếu bây giờ theo đám người này về thì toi. Nghĩ vậy Gia Nghi quay đầu bỏ chạy, bỏ lại hai cô bạn đang ngơ ngác nhìn theo.

Sân bay vốn dĩ không đông người, nhưng chuyến bay vừa đáp nên có nhiều thân nhân đến đón người, mà bây giờ đây, một cô gái đang bị một đám đàn ông sáu người đuổi bắt làm nháo loạn cả sân bay.

Gia Nghi vừa chạy, vừa luôn mồm hô: “Tránh ra, tránh ra.”

Đừng đùa với cô, tuy thành tích các môn không mấy cao nhưng ít ra cô cũng từng đạt giải nhất cuộc thi marathon 2000 mét năm lớp 7 mà.

Chạy một lúc đến lang cang bằng sắc, Gia Nghi một tay vịn thanh sắc làm trụ, cả người thuận lợi nhảy qua.

Đám người phía sau ít nhiều cũng là vệ sĩ qua đào tạo vậy mà chạy một lúc đã để cách xa cô, qua một góc khuất của sân bay liền mất bóng Gia Nghi.

Đợi khi đám người kia đi, Gia Nghi mới vỗ ngực thở liên tục, trực tiếp ngồi xõm xuống, mệt quá, mấy năm nay không vận động nhiều như vậy, kiểu này chắc đã tiêu hết 7 kí mỡ trong người rồi.

Đột nhiên có một à không sáu cái chân của ba người mặc đồ đen hiện ra trước mắt, Gia Nghi theo tầm mắt nhìn lên, không khỏi than một tiếng, uể oải đứng lên: “Xin chào, đi đâu vậy?”- Cố gắng gượng cười nhìn ra sau nói: “Lăng Thiệu Hạo, xin chào.”

Nhân lúc ba người họ quay ra sau nhìn, Gia Nghi nhanh chóng quay lưng chạy nhưng trời phật ơi, phía sau cô cũng có ba người đứng chặn đường.

Cuối cùng Gia Nghi đành phải ngoan ngoãn bị dẫn về Phúc Thanh Viên.

Phúc Thanh Viên nếu nhìn từ bên ngoài, có kết cấu rất hợp lý, không quá lớn khiến người ta có cảm giác bất an, cũng không quá nhỏ khiến người ta cảm thấy bức bối.

Nơi này lần trước cô đã đến rồi, chỉ có điều lúc đó không để ý kỹ thì ra đây là Phúc Thanh Viên của Lăng Thiệu Hạo. Bên trong lấy màu chủ đạo là xanh biển và màu trắng tạo nên một không gian nhẹ nhàng, không quá tù túng.

Phối hợp cùng phong cách nghệ thuật châu Âu và các đồ vật trang trí có nguồn gốc từ Đông Nam Á. Hai xu hướng được phối hợp ngẫu nhiên, nhưng không hề làm giảm đi giá trị mỗi thứ mà cực kỳ hài hoà, khiến tâm thần vô cùng thư thái.

Phòng tắm và phòng ngủ cực kì hiện đại, lối kiến trúc không gian mở này làm tâm tình của cô cũng không còn bức bối. Toàn bộ căn nhà đều được sắp xếp vô cùng hợp lý tạo ra một cảm giác giao hoà, không có lấy một chi tiết thừa khiến mỗi căn phòng đều toát lên vẻ tinh tế của một tác phẩm nghệ thuật đỉnh cao.

Phong cách trang nhã và nhẹ nhàng như vậy thật giống với tính cách của Lăng Thiệu Hạo, anh cũng giống như vậy, trầm lặng, tao nhã và vô cùng thu hút có điều... sao cô từ trước tới giờ điều thích nhưng căn phòng sắc màu rực rỡ lại đi thích căn biệt thự này, thậm chí... còn cảm thấy nó rất thích hợp với mình.

Nguy rồi, có phải cô bị thầy bà gì nhập không?

Ôi nhân sinh của cô sao lại khổ thế cơ chứ.

“Chú à, Lăng Thiệu Hạo đâu?”- Gia Nghi quay qua Đình quản gia hỏi.

Đình quản gia hơi ngạc nhiên vì cách xưng hô của cô nhưng cũng kính đáp: “Thưa công chúa, Lăng thiếu vài ngày sau sẽ về. Tôi... họ Đình, cô có thể gọi là Đình quản gia.”

Gia Nghi gật đầu, rồi nói: “Ông đừng gọi là công chúa nữa, tôi không quen.”

Đình quản gia ngơ ra một lúc rồi cuối người: “Vâng, thưa thiếu phu nhân...”

“Stop! Tôi mà nghe ông gọi như vậy nữa thì tôi, tôi sẽ đi bụi.”- Đùa à? Thiếu phu nhân? Cô không có phúc hưởng.

Đình quản gia là người chăm sóc Lăng Thiệu Hạo từ nhỏ, ông cứ nghĩ anh sẽ thích những cô gái thùy mị nết na, an thân biết phận nào ngờ khi nhìn thấy cô từ sân bay lại nghĩ cô gái này là công chúa của cả một gia tộc, trong người mang dòng máu hoàng tộc thì ít ra cũng sẽ kiêu ngạo và khó hầu hạ, mà theo tiếng dân gian gọi là chảnh chó ý, nhưng không, bây giờ ông mới biết lí do mà Lăng thiếu chọn cô.

Yellia Gia Nghi có sự cao ngạo và niềm kiêu hãnh của người hoàng gia nhưng tuyệt đối không phải kiểu giả tạo, tự cho mình là cao quý. Cô dễ gần và thân thiện, tình quái đáng yêu, hèn gì Lăng thiếu lại từ phản đối chuyển thành đồng ý cuộc hôn nhân này.

19. Chương 19: Em Gái Đại Nhân

Bóng tối dần bao phủ, Gia Nghi nằm trên chiếc giường lớn, tay cầm bức ảnh anh đưa, bàn tay còn lại khẽ chạm vào gương mặt người phụ nữ trong hình. Người trong hình, họ đều cười rất hạnh phúc, đúng, họ đã từng là một gia đình rất hạnh phúc, bốn người bọn họ đều ngày ngày cùng nhau vui vẻ, nhưng tại sao bây giờ lại thành ra thế này?

Gia Nghi cười nhẹ, bi ai, còn phải hỏi sao? Là do cha cô, người mà mẹ cô đã từng thề non hẹn biển đã phụ bà, ông dẫn Madison về, người phụ nữ đó sinh cho ông một đứa con gái, bà ta cùng Shella đã bức chết mẹ

cô, ép bà phải rời đi. Mẹ cô bây giờ ở nơi nào cô cũng không biết, chỉ là... cô chỉ có thể nghe giọng mẹ qua điện thoại, mẹ vẫn ấm áp như ngày nào nhưng cô biết bà có bao nhiêu bi phần đã trải qua.

Nếu không vì tính cách quật cường của cô và em gái thì chưa chắc đã có thể trụ được trong Yellia tới bây giờ. Công chúa lọ lem chỉ xuất hiện trong cổ tích, Gia Nghi cô tuyệt đối không làm nàng lọ lem.

Nhắc tới em gái mới nhớ, dạo này không biết nó “trôi” về phương nào rồi, từ ngày mẹ cô bỏ đi, Gia Yến cũng không thường xuyên ở gia tộc, nó từ nhỏ đã khác hoàn toàn với người chị là cô, Gia Yến lạnh lùng, trầm tĩnh hơn, cách xử sự cũng lí trí và vì thế có phần cứng nhắc. Ôi, dù sao thì nó toàn bắt nạt cô thôi, cứ gặp thì người chịu thiệt thế nào cũng là cô. Ôi, nhân sinh cô quá bi thảm mà.

———++———

Bất quá thì nhân sinh bi thảm đó cũng không ngăn ngại mà đến một lúc vào sáng hôm sau.

Đình Hành đã sai người đưa cô đến trường, Gia Nghi cũng không bận tâm.

Vừa vào lớp đã thấy mọi người đang tò mò nhìn chỗ của cô. Cả Bảo Ngân và Diệu Anh nhìn cô với ánh mắt chứa đựng hàm ý: Nhân sinh cậu quả thật quá bi thảm, chia buồn.

Mà chỗ của cô bây giờ có một người đang ngồi, cầm quyển sách đọc một cách say sưa, hoàn toàn không để ý đến xung quanh.

“Chỗ này của tôi.”- Lại là mấy nữ sinh cổ tình gây sự.

Quyển sách hạ xuống, Gia Nghi bất ngờ mở to mắt, người đó có gương mặt trái xoan, mái tóc đen được duỗi thẳng như hai thác nước xõa xuống bên vai, ánh mắt đen láy không một tia gợn sóng, đôi môi đỏ mọng như cười như không nhìn cô.

Gia Nghi như sắp đối diện với ngày tận thế, đừng chết trân ở đó.

“Chỗ của chị... bữa bọn quá.”

“Hả? À, để chị dọn.”- Vừa nói cô vừa túm rác trong học bàn, thật ra cũng chỉ toàn giấy mà trong mấy tiết học nhàm chán cô xếp để giết thời gian thôi.

Người đó lại nói tiếp: “Trên bàn còn dính mực...”

“Chị lau, chị lau mà...”- Gia Nghi không đợi người kia nói xong liền rút khăn giấy ra lau, đây cũng là tác phẩm để giết thời gian của cô khi không còn giấy gấp.

Người đó không nhanh không chậm nói tiếp: “Ánh sáng nơi này quá chói...”

“Chị biết.”- Gia Nghi nhanh chóng phóng đến cửa sổ kéo màn lại, vì làn da cô ra nắng không bao giờ đen nên cô khá thích tắm nắng.

Người kia im lặng nhìn cô cuốn cuồng dọn dẹp, sắc mặt có ý cười nhưng chỉ nhẹ nhàng không thành tiếng.

Bảo Ngân thấy cô túm rác đi bỏ thì cười híp mắt moi rác của mình ra đưa cô: “Nghi Nghi, sẵn tiện cậu...”

“Đẹp.”- Gia Nghi trực tiếp ngắt lời.

Cả lớp im lặng quan sát một màn này, cô gái kia là ai mà lại có thể khiến một Gia Nghi ngay cả hiệu trưởng cũng không nể mặt lại nghe lời răm rắp như vậy?

Chỉ có Diệu Anh và Bảo Ngân biết. Người có thể trị được tiểu quỷ này chỉ có một người, em gái cô, Yellia Gia Yến. Bất quá sau này sẽ có thêm một người trong danh sách nữa thôi. Hắc hắc, Lăng Thiếu Hạo kia cũng có tiềm năng lắm đấy.

Mà Gia Nghi lại không hiểu sao em gái mình lại về đây? Còn đến hành cô chạy đông chạy tây như vậy.

“Chị hai, sắc mặt chị không tốt, chị không vui khi gặp em sao?”- Gia Yến nhú mày nhìn cô.

Gia Nghi như được điều khiển từ xa, sắc mặt liền rạng ngời sắc xuân cười nói: “Không có, em về chị rất vui...”

Chưa nói hết câu nha, em gái về cô thật sự vui nhưng chỉ cần cô em này không chính mình thì cô sẽ trọn vẹn niềm vui hơn.

Gia Yến gật đầu, đi ra khỏi lớp, Bảo Ngân và Diệu Anh lập tức thức thời mà đi sau cô nàng, làm dạng một phe với Gia Yến khiến Gia Nghi tức đến suýt thổ huyết. Aiz, hãy hiểu cho bọn họ, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt mà.

“Lần này em về là vì chuyện hôn ước của chị.”- Gia Yến tựa vào lan can nhìn cô, như đang tiến hành phân tích suy nghĩ của cô mà hỏi: “Chị thật sự đồng ý?”

“Đương nhiên là không, em biết tính chị không thích không thích bị ràng buộc mà.”- Gia Nghi cười.

Gia Yến im lặng một lúc rồi nói: “Chị cứ như vậy thì sẽ trở thành bà cô già ế mất.”

Gia Nghi lập tức phủ định: “Không phải ế mà là độc thân.”

Độc thân là mỉm cười với những người đi ngang qua cuộc đời mình, biết ai sẽ thuộc về mình và mình thuộc về đâu. Còn “ế” là chỉ nhìn họ đi qua, từ bỏ cơ hội để yêu thương dù biết rằng mù quáng... Độc thân là tự tin, còn “ế” là ghen tị xếp chồng nhau và loay hoay không biết hài lòng với cuộc sống... Độc thân là biết chờ đợi tình yêu nhưng không bị động, còn “ế” là vội vã và cuống quýt với những thứ vốn sinh ra đã không dành cho mình... Độc thân là biết kiêu hãnh với chính mình, còn “ế” ngoài tự bi lụy bản thân ra, thì chẳng còn gì khác. Độc thân là biết lúc nào “cần” yêu và “nên” yêu, còn “ế” chỉ biết ngồi nhìn tình yêu đi qua và tiếc rẻ! Độc thân là lựa chọn, còn “ế” là vì “không thể khác”! Độc thân là khôn ngoan, “ế” là ngơ dại!

Ế và độc thân hoàn toàn ở hai đẳng cấp khác nhau cho dù... kết quả vẫn là không có người yêu.

Gia Yến cũng không thêm cái lý với chị mình cô nàng thở dài ngao ngán Gia Nghi lại hỏi: “Mấy tháng qua em đi đâu vậy?”

“Nhật Bản.”

“Làm gì mà qua đó? Không sợ bị sóng thần cuốn đi à?”

Gia Yến nghiêng rằng: “Cái miệng của chị ngoài ăn ra thì không nói được một câu dễ nghe à?”- Gia Yến thật khâm phục tố chất tâm lý của bản thân mình, dừng một lúc cô hạ giọng: “Em qua bên đó tìm mẹ, bà sống rất tốt.”

Gia Nghi hơi ngẩn ra một lúc, rồi mỉm cười. Mẹ cô đã vượt qua được khoảng thời gian đau buồn đó, bà có thể tận hưởng những ngày tháng yên bình tại xứ sở hoa anh đào. Cô nên vui mới đúng. Nhưng tại sao cô vẫn còn giận bà như vậy? Vì bà đã bỏ chị em cô mà rời đi hay vì cô quá ích kỷ?

20. Chương 20: Một Màn Lãng Mạn

Khôi Vỹ từ sau khi gặp cô trên chuyến bay thì làm như đã thân đến mức tri kỷ, hề cứ giờ ra chơi là mò qua lớp cô, đưa cô một hộp sữa nóng hay những thứ ăn cho ấm bụng như kẹo gừng chẳng hạn. Cô bạn gái bị cậu đá - Kiều Mẫn kia cũng chỉ biết dùng đôi mắt phần hận nhìn.

Mà Gia Nghi lúc đầu còn thấy phiền nhưng sau này cũng lười đuổi cậu ta. Bảo Ngân thấy vậy có lần hỏi cô tại sao không từ chối anh ta, cậu không sợ sao?

Cô biết tổng người bạn mình muốn nói là Lăng Thiếu Hạo sẽ không vui nhưng vẫn thản nhiên trả lời: Có gì phải sợ hãi? Nếu có người yêu mình cứ để anh ta yêu. Nếu có hoa tặng, thì cảm ơn. Nếu có người hẹn mình, cứ suy nghĩ... Trên đời này, người khác đối xử tốt với mình, đều sẽ không thể làm mình tổn thương. Chỉ có mình đối xử tốt với người khác mới có thể bị cắn ngược trở lại nhiều lần, khiến mình đau khổ. Bởi thế, an tâm và mạnh dạn để người khác yêu, nhưng cẩn trọng, dè dặt khi yêu người khác. Yêu một người chính là cho anh ta cái quyền làm tổn thương mình.

—————-+ +—————

Tổng trụ sở Lăng thị nằm ở trung tâm thành phố, tòa cao ốc được bao phủ bởi lớp kính thủy tinh sang trọng, uy quyền khiến người khác phải trầm trồ.

“Chúng ta nên mở rộng thị trường đầu tư, tăng cổ phần lên một nửa để nâng cao hiệu suất làm việc. Bên phía tổ tin học MPY cũng đã sẵn sàng làm một trang web phổ biến dự án trên màn ảnh rộng.”- Một người phát biểu và chỉ những mục điểm trên màn hình máy chiếu rồi lại nhìn sang người đàn ông ngồi ở vị trí giám đốc: “Lăng thiếu, anh thấy thế nào?”

Lăng Thiếu Hạo hay tay đan xen vào nhau, chân trái tùy tiện vắt chéo lên chân phải, chiếc quần âu đen dài khéo léo phô bày đôi chân dài của anh, cả người anh tựa vào ghế, hình như lơ đãng chỉ cười một cách khó hiểu làm mọi người đưa mắt nhìn nhau rồi lại gọi một lần nữa làm anh trở về với phòng họp.

“Tôi thấy dự án này không tồi, nhưng cậu có suy xét đến nếu tăng phân nửa cổ phần thì các cổ đông sẽ bức xúc thế nào?”- Lăng Thiếu Hạo trở về làm boss nghiêm khắc như hàng ngày. Hoàn toàn nghiêm túc.

Cuộc họp kết thúc, anh cầm điện thoại tựa vào cánh cửa kính, đã 3 ngày không rồi, anh phải giải quyết hàng tá công việc chất chồng ở công ty, cũng tại cô, nếu không phải vì nha đầu này thì anh cũng chẳng cần phải đi làm trợ giáo, làm thời gian này anh bận đến không có thời gian để thở.

—————+ +—————

Gia Yến và Gia Nghi ngồi trong căn tin, hai cô gái, một người tinh ranh nhí nhảnh còn một người lạnh lùng trầm tĩnh, họ hoàn toàn đối lập nhau.

“Lăng Thiếu Hạo đó thế nào?”- Gia Yến uống một ít nước rồi hỏi.

Gia Nghi lập tức tối sầm mặt: “Anh ta à, là một người tự cao tự đại, tự cuồng tự luyện làm người khác tức đến sôi máu, là đồ cơ thể thiếu nhi, tư duy hàng xeng.”

“Phì!”- Gia Yến bật cười, cơ thể thiếu nhi, tư duy hàng xeng? Cũng chỉ có chị cô mới nghĩ ra được.

Định nói gì nữa thì ánh mắt bất giác liếc ra phía sau cô, sau đó như cười như không im lặng uống nước. Gia Nghi cứ huyền thuyên đủ thứ: “Em không biết đâu, Lăng Thiếu Hạo bị biến thái, rõ ràng bản thân thích đàn ông, trong nhà anh ta có cả quần áo của phụ nữ, chị đoán là hàng đêm anh ta mặc váy ngủ.”

Gia Yến đưa tay lên miệng ho khan vài tiếng rồi nhìn đi chỗ khác.

“Tôi cong hay thẳng chắc hẳn em là người biết rõ nhất.”

Một âm thanh trầm ấm phía sau vang lên khiến cả người Gia Nghi cứng đờ tại chỗ, đột nhiên một tiếng bùm vang bên tai. Cô chỉ biết, nguy rồi, lần này thì thảm rồi.

“Hello, anh, anh đến lâu chưa?”- Gia Nghi cố nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Gia Yến thu lại một màn trước mắt vào não, có thể làm chị gái khản trương như vậy? Lăng thiếu này xem ra không đơn giản.

Lăng Thiếu Hạo cười nhẹ nhưng đáy mắt lại lạnh toát tâm can: “Không lâu lắm, vừa lúc em vắng tôi cơ thể thiếu nhi, tư duy hàng xeng.”

“Không có...”

“Vậy là biến thái?”

“Không phải mà...”

“Hay là ban đêm mặc đầm đi ngủ?”

“Tôi...”- Gia Nghi xụ mắt, đảo mắt qua Gia Yến cầu cứu nhưng bị cô em mình lơ đẹp.

Lăng Thiếu Hạo kéo cô đứng dậy, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Cơ thể tôi thiếu nhi hay người lớn em chắc đã thử qua, còn nữa... so với mặc đầm đi ngủ tôi thích... không mặc gì hơn.”- Nói rồi, anh kéo cô đi, Gia Nghi

cổ hết sức vùng vẫy nhưng làm thế nào cũng không thoát khỏi, trời thì bắt đầu mưa, ra ngoài sẽ ướt ngay, cái tên điên này muốn làm gì vậy?

“Anh...”- Một âm thanh nam tính dễ nghe đột ngột vang lên, Lăng Thiệu Hạo đứng lại, thoáng chốc ngạc nhiên rồi buông tay cô nhìn người kia. Gia Nghi như vừa thoát khỏi miệng cộp mà nhảy qua một bên cách xa anh.

Mà người đàn ông kia lại vô cùng đẹp trai nha, gương mặt cũng hao hao giống Lăng Thiệu Hạo, thân hình cao lớn, ngũ quan cương nghị. Anh ta là Lăng Thiệu Phong, em trai anh.

“Thiệu Phong, em thế nào lại về nước?”- Lăng Thiệu Hạo chau mày.

Gia Nghi khoanh tay chiêm ngưỡng, cái gia đình nhà anh nhất định hai lão tiền bối kia mang gen cực kì tốt mới có thể tạo ra những mỹ nam đi hại thế gian như vậy. Lăng Thiệu Phong cao bằng anh, cả hai anh em đều có diện mạo anh tuấn, chỉ có điều khác là Lăng Thiệu Hạo luôn có phong thái trầm tĩnh, tao nhã, còn Lăng Thiệu Phong kia khắp người toàn là mùi gái, à không phải, là mị lực, là đào hoa.

Lăng Thiệu Phong nhìn thoáng qua người phía sau cô rồi như cười như không nói: “Em về, là để tìm cô ấy?”

Gia Nghi nhìn Gia Yến, mới để ý hình như sắc mặt cô nàng không được tốt, giống y như cô khi nãy lúc gặp Lăng Thiệu Hạo.

Lăng Thiệu Phong bước tới nắm tay Gia Yến dắt đi, cô nàng vùng vẫy muốn anh ta buông nhưng không thoát. Gia Nghi định bước lên cản thì bị anh phía sau ngăn lại. Nhìn theo bóng Gia Yến cô chỉ biết thầm oán, em gái à, thân chị còn lo chưa xong, không bảo kê em được rồi. So sorry.

Từ căn tin chỉ nhìn thấy Lăng Thiệu Phong lôi Gia Yến ra cơn mưa tầm tã đi về phía cổng trường, nhưng giữa đường cô nàng lại thoát ra được, sau đó mắng Lăng Thiệu Phong cái gì đó rồi quay đi, cậu ta kéo cô lại rồi ôm chặt vào lòng.

Gia Nghi thấy vậy mà cảm thán một câu: “Em gái tôi thật có phúc, quá lãng mạn rồi...”

Lăng Thiệu Hạo liếc hai người kia một cái rồi khinh thường nhìn cô, phán một câu xanh rờn: “Lãng mạn kiểu đó dễ bị cảm lạnh à? Ôm nhau trong phòng không thích hơn sao?”

Nói rồi Lăng Thiệu Hạo lôi cô đi về hướng ngược lại.

21. Chương 21: Tham Gia Dạ Tiệc

Từ trong phòng thay đồ bước ra, Gia Nghi mặc một chiếc váy dạ hội màu xanh dài tới gối, ngực cúp khiến những đường cong của cô phô bày ra, mấy người đàn ông dẫn bạn gái đến mua đồ cũng phải ngó nhìn không dời mắt. Nhưng người nào đó lại chiếm chệch ngồi trên sofa mà chau mày, xét cô một lượt từ trên xuống dưới rồi lắc đầu, ra hiệu cho nhân viên đem đến cho cô một đồng quần áo khác. Không phải chứ, là lần thứ bảy rồi.

Gia Nghi nhìn Lăng Thiệu Hạo vẫn đang đọc tạp chí đằng xa, phong thái tao nhã lịch thiệp, lạnh nhạt không nhằm lẫn với ai được, gì chứ, kiểu thái độ này rõ ràng là bảo cô: Thay cho đến khi anh gật đầu thì thôi.

Từ đó đến giờ cô rất thích mua quần áo đẹp, nhưng chưa từng biết công việc này lại kinh khủng như thế, không lẽ anh đang hành hạ cô để trả thù mấy lời cô mắng khi nãy, ôi... nhân sinh của cô sao khổ thế?

Nhìn bộ dạng cô gái nhỏ không cam tâm mà lê từng bước vào phòng thay đồ anh bất giác bật cười, một lúc sau gọi người phục vụ nữ lại nói: “Đuổi hết khách ở đây về, hôm nay không phục vụ người khác, còn nữa... cho phục vụ nam nghỉ sớm.”

Người phục vụ khá ngạc nhiên đáp ứng: “Nhưng, thưa Lãng Thiếu, làm vậy cô hai sẽ không vui.”

“Chị ấy không vui thì sao? Dù sao thì bây giờ người nắm quyền là tôi.”- Lãng Thiếu Hạo không vui, của hiệu YL này vốn là một trong những chi nhánh của chị gái anh, nhưng cũng thuộc cổ phần của Lãng thị, anh bây giờ là giám đốc điều hành tập đoàn, đương nhiên dư thừa quyền lực. Nhân viên phục vụ cũng biết điều này nên dạ một tiếng rồi rời đi, khách hàng và nhân viên nam nhanh chóng biến mất.

Lãng Thiếu Hạo hài lòng cười, lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy những ánh mắt của mọi người làm mình khó chịu, nhất là lại dùng ánh mắt dơ bẩn như sói đói đó nhìn cô. Thật khó chịu, tốt nhất là đuổi họ đi.

Gia Nghi bước ra, lần này là chiếc váy do chính tay nhà thiết kế nổi tiếng Lãng Dạ Nguyệt thiết kế, từng đường nét, hoa văn, kiểu dáng đều vô cùng thời thượng. Từ trên xuống dưới chỉ độc một màu trắng nhưng lại không làm chiếc váy trở thành đơn giản mà lại mang vẻ đẹp tinh tế.

Mà bây giờ Gia Nghi mặc nó vào lại vô cùng đẹp, đẹp đến không chân thật.

Lãng Thiếu Hạo nhìn cô thật kĩ, anh vừa nhìn đã biết đây là thiết kế của chị gái mình, quả thật cao tay rồi.

Gia Nghi nhìn xung quanh một vòng, không phát hiện ánh mắt nóng rực đang nhìn mình mà hỏi: “Này, khách hàng xung quanh đâu hết rồi?”

Lãng Thiếu Hạo nở nụ cười thâm sâu từng bước đi về phía cô nói một câu lấy lệ: “Anh đuổi họ hết rồi.”

Gia Nghi thầm than một tiếng, người này đúng là mắt bệnh thiếu gia quá mà.

Lại nghe tiếng Lãng Thiếu Hạo cảm thán: “Không ngờ bà cô già kia lại có thể chỉ bằng một chiếc váy mà biến vịt thành thiên nga.”

“Này, anh nói ai là vịt? ”- Gia Nghi trừng mắt quát: “Trên đời làm gì có chuyện vịt hóa thiên nga vì một cái váy, mà vì bố mẹ nó vốn là thiên nga rồi.”

Lãng Thiếu Hạo cười, ôm lấy eo cô: “Được rồi, đi thôi, thiên nga con.”

Gia Nghi cười, ngoan ngoãn đi theo anh mà quên việc đẩy anh ra.

Thì ra Lãng Thiếu Hạo dẫn cô đến dạ tiệc, đây là bữa tiệc thương mại mỗi năm một lần, vốn rất phổ biến trong giới thượng lưu, đây là nơi có thể đánh giá địa vị xã hội của những nhân vật của cả hai giới kinh doanh và chính trị. Sở dĩ nó long trọng là bởi vì khách đến tham gia buổi dạ tiệc này đều là những nhân vật hàng đầu của cả hai giới thương nghiệp và chính trị.

Không phải ai cũng được chọn làm khách mời, phải qua một buổi kén chọn khắc khe về gia thế và địa vị. Đơn giản mà nói những người “có tiền” thì đừng mong bước vào dạ tiệc, mà phải là những người “rất nhiều tiền.”

Một chiếc xe thương vụ chậm chậm lái vào chỗ đỗ xe dành cho quý khách dưới sự hướng dẫn của nhân viên phụ trách đỗ xe. Sau khi xe dừng lại, nhân viên bãi đỗ xe vội bước lên định mở cửa xe thì từ hai chiếc xe của vệ sĩ vừa dừng lại trước chiếc xe thương vụ kia bước xuống mấy người vệ sĩ vừa nhìn đã biết đã qua huấn luyện kỹ lưỡng, một trong số đó trầm giọng nói: ‘Lui xuống đi!’

Nhân viên đỗ xe vội vàng lui xuống. Vốn làm phục vụ đã lâu ở nơi cao cấp này, hẳn đương nhiên hiểu được quy tắc, tin chắc người chủ ngồi trên chiếc xe này không giàu cũng sang, đương nhiên là một nhân vật lớn, bằng không cũng không mang theo người nhiều vệ sĩ như vậy.

Vệ sĩ chia nhau đứng xung quanh xe, một trong số đó cung kính nói: “Lãng thiếu, thiếu phu nhân...”

Ở bên trong Gia Nghi định mở miệng thì đã nghe thấy tiếng ừ của người bên cạnh, cô trừng mắt nhìn anh: “Ai là thiếu phu nhân của anh chứ?”

“Anh không biết, bọn họ gọi mà.”- Lãng Thiếu Hạo vô tội nhìn cô

Gia Nghi tức giận: “Sa thải bọn họ.”

Lãng Thiếu Hạo cười nhẹ: “Nha đầu, chỉ có thiếu phu nhân của Lãng gia mới có thể sa thải bọn họ thôi.

“Anh...”- Gia Nghi nghiêng răng, đang gài cô, rõ ràng là đang chọc điên cô mà.

Lăng Thiếu Hạo bật cười nhẹ thành tiếng, giọng cười của anh vẫn bình thản như vậy, tựa như một loại rượu ngon làm say lòng người. Anh xoay người bước xuống xe, vệ sĩ bên ngoài thấy vậy cũng mở cửa cho cô.

Gia Nghi bước ra nhìn cảnh vật bên ngoài, thật hoành tráng nha, khắp nơi đều giăng đèn sáng như ban ngày, khách sạn sang trọng xa hoa, nơi này có thể sánh ngang với cung điện của Alizabeth hoàng đế cô rồi.

Vừa định chạy đi tham quan cho kĩ thì cổ tay bị anh túm lấy, như cười như không, nói: “Không có anh bên cạnh thì đừng đi lung tung, trộm chó nó hốt đó.”

Gia Nghi tức đến suýt thổ huyết, anh dám xem cô là chó? Dùng chữ cún có dễ nghe hơn không?

Nhưng người nào đó vốn chẳng để tâm, nắm tay cô đi mà chỉ quăng lại một câu: “Xem đi, chó con khó thuần phục.”

22. Chương 22: Ăn Dám Chua

Bên ngoài tòa nhà tổ chức yến tiệc màn đêm đã buông xuống, bên trong đèn sáng như ban ngày, xa hoa diễm lệ, sang trọng và hoành tráng.

Tiếng nhạc du dương vang lên khắp đại sảnh, khi cánh cửa đại sảnh được nhân viên phục vụ mở ra, sự xuất hiện của Lăng Thiếu Hạo và Gia Nghi cùng lúc dẫn đến ánh mắt hâm mộ lần đầu tiên của tất cả mọi người có mặt.

Những ánh mắt si mê đổ dồn vào Gia Nghi, cô gái trước mặt, xinh đẹp vô ngần, mái tóc dài được xõa xuống như hai thác nước đen tuyền phủ lên bờ vai mảnh khảnh, vầng trăng bạch ngọc trắng mịn, đôi mắt đen to tròn long lanh, hàng mi dài tựa cánh quạt khẽ lay động, cô giống như một nhân vật bước ra từ cosplay búp bê trong những bộ ảnh, đẹp mê người.

Còn những ánh mắt đố kỵ của phái nữ đương nhiên cũng đổ dồn về Gia Nghi, ai mà chẳng biết Lăng Thiếu Hạo là người đàn ông độc thân hoàng kim, thuộc nhóm quý hiếm của giới thượng lưu, cần tiền có tiền, cần tiếng có tiếng, vẻ đẹp trai có chút lạnh nhạt và trầm tĩnh đó từng cướp đi trái tim biết bao nhiêu cô gái. Nhưng từ trước đến nay, đến những buổi dạ tiệc như thế này thường không dẫn phụ nữ theo cùng, kể cả người may mắn được làm tình nhân của anh cũng vậy. Phóng viên từng đặc câu hỏi, Lăng Thiếu Hạo thẳng thắn trả lời: Tôi chỉ công khai người quan trọng nhất.

Hôm nay anh lại dẫn một cô gái tới thì chắc chắn cô gái này không đơn giản.

Gia Nghi không chớp mắt nhìn xung quanh, cô là công chúa của một gia tộc, được xem là tâm điểm cũng nhiều rồi nhưng chưa bao giờ bị nhìn bằng mấy ánh mắt soi mói như vậy nên cảm thấy không quen cho lắm.

Từ phía xa, một chàng trai lịch lãm đi đến, nhìn Lăng Thiếu Hạo rồi đảo mắt sang cô cười nhẹ: “Chào Lăng thiếu, đã lâu không gặp, bên cạnh ngài lại có thêm một đóa hoa mới rồi.”

Gia Nghi như bị mắc nghẹn, đóa hoa mới? Ý là tương lai cô sẽ là đóa hoa cũ sao? Bàn tay bị anh nắm chặt không tài nào rút ra được nên đành bấu chặt. Móng tay đâm sâu vào tay Lăng Thiếu Hạo, anh hơi chau mày rồi mỉm cười nhìn người kia, không nhanh không chậm nói: “Jordan thiếu gia, không ngờ cậu cũng đến những buổi tiệc nhàm chán thế này, theo tính cậu những nơi này còn nhàm chán hơn cả vũ trường.”

Jordan cười càn rỡ nhìn sang Gia Nghi: “Đúng là nơi này nhàm chán, nhưng nếu có mỹ nhân thì tôi sẽ không bỏ lỡ, người đẹp, chào cô.”

Gia Nghi thoải mái cười tươi đáp: “Hello.”- Đột nhiên cô cảm thấy tay mình hơi ê ê, gì đây, cô trước giờ luôn lịch sự với mỹ nam mà.

“Nha đầu, đây là Jordan thiếu gia, chắc em đã nghe qua.”- Lăng Thiếu Hạo nhìn cô hỏi.

Gia Nghi đảo tròn đôi mắt, Jordan lại đầy đặn mong chờ nhìn cô, dù gì tên tuổi anh ta cũng rất có tiếng trên các mặt báo.

Nào ngờ Gia Nghi lắc đầu: “Chưa từng nghe, nè người này là ai vậy? Đến từ vũ trường nào?”

Một câu của cô thành công khiến Lăng Thiệu Hạo và toàn thể người có mặt cười lớn, Jordan sắc mặt đen hơn lọ nôi, cô gái này là quá ngây thơ hay là quá độc miệng đây?

Lăng Thiệu Hạo cố nén ý cười, nhìn Jordan: “Xin lỗi, con nít không hiểu hiệu chuyện.”

Gia Nghi không hiểu gì nhìn anh, rõ ràng anh vừa nói Jordan thích vũ trường hơn, không phải trai bao thì là gì?

Jordan mắt mặt nhưng vẫn cố gượng cười, một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Sau đó Lăng Thiệu Hạo bị một đám quan chức vây quanh hỏi đủ thứ chuyện, bọn họ điều muốn bản thân lọt vào tầm mắt của anh nên nói những lời khách sáo làm cô buồn nôn.

Thôi kệ, bắt quá cô lấy một ít rượu rồi ra hoa viên dạo vậy.

Vườn hoa cũng không quá lớn nhưng lại tạo cho người ta cảm giác thoải mái khi xung quanh đều là hoa Lan, loài hoa mà Gia Nghi rất thích.

Cô đứng giữa không gian đầy sắc màu, vô tình tạo thành một bức tranh sinh động.

“Gia Nghi, em cũng đến đây sao?”- Một giọng nói mừng rỡ truyền đến, tay cô nhanh chóng bị một bàn tay nắm lấy, lúc hoàn hồn mới nhìn ra. Là Khôi Vỹ, nhà cậu cũng khá giả nên chắc cũng đến tham gia buổi dạ hội này.

“Em sao lại đứng ngoài này, trời gió lạnh, mau vào trong đi.”- Khôi Vỹ vừa nói vừa lừa cô vào một mái đình.

“Không sao, ai da, tôi nói là không sao mà.”- Gia Nghi bị đẩy đến suýt té, cái người này hình như ngày càng nhiệt tình quá đáng rồi.

Khôi Vỹ thấy trời lạnh liền định ôm cô ủ ấm nhưng Gia Nghi nhanh chóng nhảy ra, cậu tròn mắt hỏi: “Sao thế?”

“Chuyện này... ha ha...”- Gia Nghi gượng cười có lẽ cũng nên giải thích rõ ràng cảm giác cô giành cho cậu rồi. Nhưng nói bằng cách nào nhỉ? Nói là lúc cô chủ động tán tỉnh cậu là vì lời thách thức của hai người kia hay nói thẳng ra là cậu đối với cô chẳng có một kg trọng lượng nào hết? Ôi mẹ ơi, làm sao mới ổn đây?!

“Khôi Vỹ, tôi nghĩ anh biết tôi đối với anh không có tình yêu...”

“Không sao, anh thích em là được rồi.”

“Ách, nhưng căn bản là tôi không thích anh, cái này...”- Nói sao nhỉ? Cái người như cô về khoảng này thì hoàn toàn làm người mù.

“Vậy em thích ai? Hắn ta có hơn anh không?”- Khôi Vỹ không thua.

Gia Nghi bị hỏi khó nhất thời không trả lời được, trong đầu vô thức nghĩ tới Lăng Thiệu Hạo, aiz, tự đánh vào đầu mình, đầu cô bị cửa kẹp rồi sao mà có cái suy nghĩ quái đản đến thế.

Đang lúc im lặng thì một âm thanh như cười như không, vang lên từ đằng xa: “Người đẹp, hóa ra em ở đây.”

Gia Nghi quay đầu nhìn Jordan, trời ơi, cái tên trai bao vũ trường này sao lại lách ra tới đây.

Khôi Vỹ đánh giá Jordan một lượt rồi khinh thường nói với cô: “Em thích người này sao? Ngoại hình thì có nhưng khí chất thì không bằng anh.”

“Không phải...”

“Em đây rồi!”- Một âm thanh lạ lẫm khác lại vang lên sau đó tay cô bị nắm chặt, một âm thanh tức giận: “Gia Yến, em nói đi, vì cái gì trốn anh?”

Gia Nghi bắt lực cuối đầu, thì ra là Lăng Thiệu Phong, ôi mẹ ơi, sao lại nhìn cô thành Gia Yến thế này? Cũng khó trách, ai bảo hai người bọn cô là chị em sinh đôi khác trứng, tuy gương mặt không giống nhưng ngoại hình y chang nhau, hơn nữa, bình thường Gia Nghi điều cột tóc nên không nói tới, nhưng hôm nay

cô xả tóc nên Lăng Thiếu Phong nhìn ra dáng vẻ của Gia Yến từ cô cũng khó trách, chỉ có điều... azi nhân sinh cô sao lại bị ai như vậy?

“Người đẹp, em quan hệ cũng lộn xộn thật.”- Jordan hoang mang nhìn một màn trước mắt.

“Hai người là ai? Em nói đi.”- KhôiVỹ thắc mắc.

Hàng loạt câu hỏi liên tục ập đến khiến Gia Nghi dù có ba đầu sáu tay 18 cái miệng cũng không trả lời nổi, cô cảm giác như mình đang bị vây trong bát quái trận, bị lũ yêu ma không mặc quần áo tra tấn.

Đột nhiên.

“Làm gì ở đây?”

Gia Nghi ngược mặt, phóng tầm nhìn người vừa nói, ôi, chưa bao giờ cô cảm thấy sự xuất hiện của tên mặc dịch này lại xuất hiện viên mãn như vậy, cô cười như vừa thoát khỏi ngày tận thế, chỉ hận không thể thấp hương cho 18 đời tổ tông nhà anh.

Lăng Thiếu Hạo từng bước đi tới, ánh mắt quét qua Khôi Vỹ và Jordan lại nhìn vào bàn tay của cô đang bị Lăng Thiếu Phong giữ chặt, đầu mày khẽ nhíu lại, đến bên cạnh kéo Gia Nghi về phía mình, nhìn Lăng Thiếu Phong, lạnh lùng nói: “Thiếu Phong, em có biết anh đang rất muốn đánh người không?”

Lăng Thiếu Phong nhìn kĩ lại cô thì thở dài, ngẩn mặt chạm phải ánh mắt lạnh như băng của anh trai thì cười hòa: “Hai chị em đúng là tuyệt thế mỹ nhân, em nhìn lắm, là nhìn lắm, chị dâu, xin lỗi chị, sorry, verry sorry.”

Lăng Thiếu Hạo hừ lạnh nhìn qua Jordan, cậu ta ngay lập tức đảo mắt chỗ khác, nhanh chân chuồn đi.

“Trợ giáo Lăng? Thì ra người em thích là anh ta?”- Khôi Vỹ chau mày nhìn Lăng Thiếu Hạo.

Gia Nghi phía sau lắc đầu phủ nhận, điều này hiển nhiên làm ấn đường Lăng Thiếu Hạo càng sâu thêm, không nói một lời xoay người kéo cô bước đi.

Gia Nghi vùng vẫy: “Nè, làm gì vậy, cái đồ biến thái, buông tôi ra...”

23. Chương 23: Vị Khách Không Mời

“Này, buông ra.”- Gia Nghi bị Lăng Thiếu Hạo lôi về Phúc Thanh Viên. Anh nắm tay cô chặt đến máu ở cổ tay không thể lưu thông mà hơi tê tê. Cuối cùng nhân lúc anh không để ý, Gia Nghi thoát ra rồi nhanh chân phóng ra phía sau sofa.

“Lại đây.”- Lăng Thiếu Hạo nghiêm giọng, đầu mày hơi nhăn, rõ ràng là không vui. Mà anh không vui vì chuyện gì cơ chứ, rõ ràng vừa nãy còn giúp cô giải vây bây giờ lại trở mặt.

Thấy Gia Nghi bướng bỉnh không nghe lời, Lăng Thiếu Hạo bước lên một bước. Ngay lập tức cô lùi lại một bước nghiêng rằng nói: “Anh, đứng đó...”

Trời ạ, không phải anh định như mấy nam chính trong phim tình cảm, khi câu lên sẽ đè người khác ra gặm nhấm chứ? Biến thái như vậy... ai chứ Lăng Thiếu Hạo có thể lắm. Không được, không thể để tên này tiếp tục chiếm tiện nghi nữa.

Lúc sắp bị dồn vào chân tường, cô đột nhiên khóc lớn, anh dừng bước, xoa xoa lỗ tai. Có trời mới biết, anh trước giờ ghét nhất là nữ nhân khóc.

“Em khóc cái gì?”- Lăng Thiếu Hạo bực bội lớn tiếng.

“Anh, anh bắt nạt tôi...”- Gia Nghi che mặt vừa khóc vừa nghẹn ngào nói.

“Không làm em sợ thì sau này em sẽ lại thân mật với bọn họ nữa.”

“Tôi sai chỗ nào chứ? Đó là quyền của tôi, tôi muốn kết thân với ai là chuyện của tôi, anh dựa vào đâu mà ở trước mặt Khôi Vỹ lôi tôi đi như vậy? Anh nói đi, anh dựa vào cái gì”- Gia Nghi nghẹn ngào.

Anh gằng từng chữ:

“Dựa vào em là người phụ nữ của tôi, là thiếu phu nhân của lãng gia, là Lãng phu nhân tương lai, là...”- Lãng Thiệu Hạo đột nhiên ngừng nói, nhìn cô một lúc, đáy mắt khẽ biến động.

Chết tiệt, cô là sợ anh lôi cô đi trước mặt tên nhóc kia, là sợ hấn ta hiểu lầm, cô quan tâm đến cảm nhận của hấn ta như vậy làm anh tức chết mà.

Nhưng không, ý của Gia Nghi là anh làm như vậy trước mặt người khác, sẽ mất mặt cô, hình tượng nữ hán tử hùng hổ bị người khác lôi đi... ôi, xấu hổ chết mất.

Nhưng.... anh sẽ không nuốt trôi cái tư duy logic này của cô. Ôi, hoàn cảnh của cô có phải rất đáng lòng không?! Nhân sinh đã bị ai bây giờ nhân quyền cũng bị tước mất.

“Anh quát cái gì chứ, điếc chết được.”- Gia Nghi xoa tai, sự bức bối làm cô quên cả việc phải khóc, mang tiếng là khóc nhưng từng lỗ chân lông vẫn rất khô thoáng...bây giờ cô chỉ hét thôi.

Lãng Thiệu Hạo tức giận định nói gì thì cánh cổng tự động mở ra, đây là cửa hiện đại được mở bằng mặt khẩu, ngoài anh ra thì chỉ có một người biết. Chẳng lẽ...

“Ai da, tôi nói này Lãng thiếu, cậu lớn tiếng cái gì mà ngoài đường tôi đã thấy lưng bùng lỗ tai rồi.”- Một bóng người nhỏ nhắn, mặc một bộ đồ khá bụi khó khăn xách hai cái vali bước vào.

Lãng Thiệu Hạo chau mày, đến bên cạnh người kia, nhìn qua một lượt rồi nói: “Phúc Thanh Viên không phải khách sạn.”

“Tôi đương nhiên biết.”- Vừa nói lại vừa bê thêm hai cái túi lớn vào.

Anh nghiêng rằng: “Tìm khách sạn mà ngủ.”

Người kia chóng nạnh trừng mắt: “Nè, tôi từ Pháp về đây, chênh lệch múi giờ tận sáu tiếng, bây giờ đã là 10 giờ đêm, cậu bắt người con gái yêu ốt xách bảy giỏ đồ lang thang đi tìm khách sạn, thật quá tàn nhẫn rồi đó.”

24. Chương 24: Gia Nghi Thay Đổi

Lãng Thiệu Hạo từ trong nhà bếp bước ra, tay cầm hai cốc nước nhìn về phía Gia Nghi.

“Thật vậy sao? Thú vị thật, trong đó có thứ gì?”- Gia Nghi cười lẩn ra hỏi.

Người kia cũng rất nhập tâm vào câu chuyện: “Trước nhà ma có treo một cái biển ghi là: Cấm hành hung nhân viên giả ma.”

Gia Nghi lẩn ra cười không biết trời đất gì.

Lãng Thiệu Hạo đen mặt đặt mạnh hai cốc nước xuống bàn ngồi sang một bên cầm hồ sơ gì đó lên xem.

Người kia hỏi: “Tiểu Nghi, mỗi khi bị mẹ đánh lúc nhỏ em sẽ làm gì?”

Gia Nghi đảo tròn con mắt suy nghĩ rồi thản nhiên nói: ” Địch tiến, ta lùi. Địch vây, ta trốn. Địch đánh, ta quỳ.”

Cả hai phá lên cười đến lăn dài trên sofa, Lãng Thiệu Hạo chau mày bức bối: “Ồn ào đủ chưa? Giờ là 11 giờ đêm không cho ai nghĩ ngơi à.”

“Em nói chị nghe chuyện này nữa...”

Anh nghiêng rằng, gì đây? Tình hình gì thế này.

“Nha đầu, lại đây.”- Vừa nói vừa kéo cô về chỗ mình rồi nhìn người kia: “Nhìn mà xem, chị ăn mặt như một tên bụi đời như vậy, có ra dáng đại tiểu thư Lãng gia không?”

Lãng Dạ Nguyệt, nhà thiết kế thời trang YL nổi tiếng nhất Châu Âu, con gái lớn của Lãng gia. Gia thế quả thật đáng gờm nhưng nhìn dáng vẻ bây giờ của chị ấy thì chẳng ai thèm ngó.

Lãng Dạ Nguyệt mệt mỏi tựa hần lưng vào ghế, hai tay xoa thái dương: “Chị phải cải trang chứ nếu không thì vừa xuống máy bay đã bị paparazzi vây lại rồi, với lại phong cách ăn mặt này đang là mốt đó, đúng không tiểu Nghi?”

Gia Nghi gật đầu định đứng lên qua chỗ chị thì bị anh kéo lại nên đành ngoan ngoãn ngồi xuống, thấy vậy Dạ Nguyệt châm chọc: “Lãng thiếu, cậu cũng không cần cảnh giác như vậy, tôi cũng ăn được bảo bối của cậu.”

Cả người Gia Nghi cứng đờ, nói vậy là có ý gì? Bảo bối gì cơ chứ?

Anh vòng tay qua eo cô, thản nhiên nói: “Cô ấy da mặt mỏng, chị đừng có đùa.”

“Haz, không nói nữa, tiểu Nghi, theo chị lên phòng, chị kể cho em nghe nhiều chuyện rất hay.”- Nói rồi Dạ Nguyệt đi lên phòng.

Gia Nghi im lặng một chút rồi cố gắng nặn một nụ cười nhìn anh, chưa kịp nói đã nghe anh lên tiếng: “Không được.”

“Tại sao?”- Gia Nghi hai mắt tròn xoe, vô tội hỏi anh.

“Hôm nay trời lạnh, anh ngủ một mình không quen.”

Cô bủi môi, lí do gì đây? Chẳng phải 28 năm nay anh điều ngủ một mình sao?

Thấy cô không cam tâm, Lãng Thiếu Hạo nhẹ giọng dỗ: “Anh cho chị ấy ở lại Phúc Thanh Viên là đã nhân từ lắm rồi, giờ chị ấy lại muốn lợi dụng lòng nhân từ này mà bắt anh đếm muỗi ban đêm, tuyệt đối không được.”

“Nhưng... tôi muốn nghe kể chuyện.”- Gia Nghi lí nhí, bắt đầu từ khi dọn đến Phúc Thanh Viên cô điều ngủ cùng anh, cho đến bây giờ dường như cũng quen rồi, nên đối với việc anh phản đối cũng chẳng cãi lại.

“Anh kể em nghe, anh từng đi nhiều nơi rồi nên chuyện cũng không ít.”- Lãng Thiếu Hạo dứt khoát nói, sau đó lại thêm vào một câu dưới ánh mắt mừng rỡ của cô: “Nhưng em phải hứa, kì thi tốt nghiệp sắp tới, điểm phải trên con số 90.”

Bùm, cô như nghe được tiếng sét đánh giữa trời quang. Tốt nghiệp được đại học hay không đã khó rồi, đằng này phải trên 90, vậy thì cô có thể lấy bằng tiến sĩ đi làm thủ tướng được rồi. Sao cái nhân sinh của cô mục nát thế.

Thấy sắc mặt cô khổ sở anh biết ngay cái ý nghĩ trong đầu cô, tiếp tục nhẹ giọng mua chuộc: “Nếu em làm được, thì anh sẽ cho em tham gia kì nghỉ đông đi cắm trại. Thế nào?”

Hai mắt sáng rực lên, cô thích đi cắm trại, chỉ cần anh thêm tên cô vào danh sách thì cô sẽ được đi cùng lớp, ôi... Gia Nghi tưởng tượng mình sẽ đốt lửa trại, hái rau thơm, cưỡi ngựa trên thảo nguyên rộng lớn, được cùng người Tây Nguyên múa những điệu múa truyền thống...

Thích quá! Gia Nghi liền gật đầu thật mạnh, dù sao thì có sức người sỏi đá cũng thành cơm mà, cô phải lặn xả học thôi.

——++——

Kể từ đêm hôm đó, Gia Nghi ở trên lớp ít quậy phá hơn, mỗi tiết điều tập trung cao độ, ra về thì đi thẳng về Phúc Thanh Viên, không cùng đám Bảo Ngân và Diệu Anh đến mấy vũ trường nữa. Hai cô bạn cũng cảm thấy kì lạ vì sự thay đổi này của cô, vào tiết giáo dục cả hai thì thầm với nhau.

“Này, có hôm mình thấy tiểu Nghi ngồi trong căn tin vò đầu bứt tóc, có phải cậu ấy bị nhập không?”- Bảo Ngân lắng nhìn Gia Nghi, cô vẫn đang chăm chú nghe giảng.

Diệu Anh cắn răng: “Có cần đem nó đi trừ ma không?”

Gia Nghi ngồi ở bàn trên thật ra nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người nhưng cũng không muốn quan tâm nhưng đến lúc này cô không chịu nổi quay xuống trừng mắt một cái khiến hai người kia im pặt. Đáng ghét, dám coi phong độ học tập của cô là do bị ma nhập.

“Bảo Ngân, Diệu Anh, đứng lên.”- Lăng Thiếu Hạo nghiêm giọng: “Hai em cho ví dụ về câu nói vật chất quyết định ý thức đi.”

“Thưa, thưa trợ giáo... em...”- Cả hai lắp bắp đưa mắt cầu cứu, bình thường thì khi hai người bị rơi vào hoàn cảnh này thì Gia Nghi sẽ đứng ra giải vây cho họ.

Nhưng tiếc là... Gia Nghi chỉ cười rồi nhìn như đang xem phim.

Cả hai nhìn cô bằng ánh mắt mang hàm ý: Cậu thay đổi thật rồi, định tạo phản hả?!

Gia Nghi bĩu môi nhún vai ý bảo: Biết sao được, mình đang làm thanh niên nghiêm túc mà.

Phát hiện ba người trao đổi ánh mắt, Lăng Thiếu Hạo dời mắt sang Gia Nghi hỏi: “Nha đầu, em lấy một ví dụ về vật chất quyết định ý thức đi.”

Gia Nghi bối rối đứng lên, giữa lớp lại dùng cách gọi mờ ám vậy để nói với cô, trời ạ, tên này có ý đồ gì đây?

Gia Nghi ấp úng hồi lâu rồi gãi đầu: “Dạ, em ăn nhiều là tại đồ ăn ngon chứ không phải do em tham ăn.”

Cả lớp cười ồ lên, đến cả cô giáo trên bục cũng hết cách mà cười. Chỉ riêng khóe môi anh nhăn lại, trầm giọng nói: “Ví dụ tiếp.”

Gia Nghi đảo tròn mắt nói: “Trời mưa to sấm chớp ầm ầm, cô gái ngồi trên ô tô được người yêu đưa đi học thích thú nhìn màn mưa trắng xoá nói: ”anh ơi em thích mưa lắm, vừa đẹp vừa lãng mạn nè“. Còn cô gái quên áo mưa đang cật lực đập xe đến trường thì sẽ lấm bầm: ”Con bà nó, tối qua bà mới gội đầu xong.”

Lại một trận cười nữa giáng xuống làm giờ học yên tĩnh, cả hành lang chỉ có lớp A là nhôn nháo lên hẳn, lần này Lăng Thiếu Hạo cũng không nhịn được cười nhạt rồi lắc đầu đi lên bục giảng, cái đầu cô gái này rất thông minh nhưng cái thông minh đó vượt qua mức an toàn rồi.

25. Chương 25: Trong Mắt Anh, Em Vẫn Là Điều Chân Thật Nhất

Sau khi Gia Yến biết tin chị gái lột xác trở nên chăm chỉ lạ thường thì từ khách sạn chạy đến Phúc Thanh Viên, cô nàng giỏi nhất là môn giải tích nên phụ trách ôn giúp cô môn này, mới nhìn vào những con số được bảy phút thì Gia Nghi đã lăn ra bàn, cùng lúc đó Gia Yến có điện thoại nên cô được giải thoát năm phút.

Lăng Thiếu Hạo vừa lúc ở Lăng Thị về, cảnh tượng đầu tiên anh thấy khi bước vào là cô gái nhỏ kia đang cầm quyển toán lấm bầm trông rất khổ sở: “Toán thân mến, tớ phát ốm vì lúc nào cũng đi tìm ”x” cho cậu. Hãy chấp nhận sự thật là người ấy đã đi quá xa rồi, được không?”

Lăng Thiếu Hạo buồn cười đứng ở cửa nhìn cô, vừa lúc gặp Gia Yến đi vào, cô nàng thấy anh thì có chút hoảng sợ nhưng nhanh chóng biến mất chỉ nhờ anh chuyển lời với cô rằng mình có việc phải đi trước rồi lại hỏi: “Lăng thiếu, anh có tiện nói chuyện một lúc không?”

Lăng Thiếu Hạo nhìn thoáng qua Gia Nghi rồi gật đầu cùng Gia Yến đi về phía vườn hoa.

——++——

“Gia Nghi, tính tình chị ấy có chút ngỗ nghịch lại khá trẻ con, chắc hẳn là đã gây nhiều phiền phức cho anh.”- Gia Yến nhìn những đóa hoa Lan, ngửi hương thơm nhẹ nhàng của chúng rồi nói.

“Cũng không hẳn, cô ấy cứ như vậy là ổn rồi.”- Anh không lạnh không nhạt đáp.

Gia Yến mỉm cười hỏi: “Thường có người nói, đàn ông thành công chỉ thích những người phụ nữ thông minh, Lãng thiếu, anh đúng là ngoại lệ sao?”

Lãng Thiếu Hạo suy nghĩ một lúc rồi chậm rãi: “Tôi chỉ cần cô ấy, cho dù ngốc nghếch hay ương bướng cũng chẳng sao, tôi đủ sức nuôi cô ấy nên không cần cô ấy phải thông minh làm gì.”

Đáy mắt Gia Yến thấp thoáng sự ngạc nhiên, rồi lại che đi bằng một nụ cười nhẹ: “Thật ra... chị gái tôi vốn dĩ không phải như vậy, chị ấy đã từng rất ngoan, rất nghe lời, nhưng từ sau khi mẹ chúng tôi bỏ đi, chị ấy lại trở nên ngỗ nghịch không sợ trời đất. Chị ấy làm vậy chỉ để tạo được sự chú ý của cha mà thôi.”

Lãng Thiếu Hạo im lặng không nói gì, thật ra anh đã từng nhìn thấy dáng vẻ bất lực cùng sợ hãi của cô, chính là lần Bảo Ngân tự tử, lúc đó cô đã nói: Tôi chỉ còn cậu ấy là người thân thôi.

Gia Yến nói tiếp: “Tôi từng nghe nói bên cạnh Lãng thiếu có không ít mỹ nhân nhưng lại chưa từng dẫn người nào về Phúc Thanh Viên. Tôi không cần biết lí do nhưng ở góc độ khách quan có thể thấy anh đối xử đặc biệt với chị tôi. Gia Nghi vốn là người rất ghét việc phô bày tình cảm của mình ra thậm chí có thể nói là không biết thể hiện tình cảm, nhưng tôi có thể khẳng định, anh ở trong lòng chị ấy có vị trí rất đặc biệt.”

“Cô nói với tôi những điều này có mục đích gì?”- Lãng Thiếu Hạo thấp thoáng sự mừng rỡ, anh đối với cô đặc biệt? Thật sao?

“Anh đã yêu một cô gái hướng ngoại, anh cần phải tiếp nhận sự hoạt náo của cô ấy. Lãng thiếu, anh hãy bao dung cho sự bốc đồng, sự ấu trĩ lẫn sự ương bướng của chị ấy, xem như một lời hứa với tôi được không?”

Lãng Thiếu Hạo im lặng một lúc rồi quả quyết: “Được.”

Gia Yến an tâm quay đi nhưng anh lại nói tiếp: “Thiếu Phong tìm cô rất lâu rồi, tuy tôi không rõ về chuyện của hai người nhưng tôi cũng giống cô, điều ở góc độ người thân mà không muốn những người quan trọng của mình bị tổn thương, nếu cô đã không muốn đến với nó thì dứt khoát cắt đứt, nếu vẫn muốn cùng nó đi tiếp thì đừng trốn tránh nó nữa.”

Bước chân Gia Yến khựng lại một lúc, bã vai hơi run lên, một lúc sau nói: “Tôi biết rồi.”- Sau đó bóng dáng cô nàng khuất sau cánh cổng.

Lúc Lãng Thiếu Hạo trở về lại phòng khách, Gia Nghi đang nằm dài trên bàn ngủ, anh khẽ thở dài rồi bế cô về giường, tắt đèn hòa trong phòng rồi ngồi nhìn gương mặt nhỏ đang rất yên tĩnh.

Một người luôn muốn rời xa gia đình, liều mạng trốn tránh cha mình, luôn cãi lại ông lại đem theo hình ảnh gia đình bên mình, một người tưởng chừng như vô tâm vô phé lại tin vào việc chôn sao giấy xuống đất để ước nguyện, một người hiểu hết tất cả nhưng cố phớt lờ đi sự thật.

“Nha đầu, em thật sự là người như thế nào?”- Anh khẽ hỏi, bàn tay vuốt nhẹ lên má cô, một lúc sau lại thì thầm: “Em có cố gắng giả tạo thế nào để che dấu cảm xúc của mình đi chẳng nữa, thì ở trong mắt anh, em vẫn là điều chân thật nhất.”

26. Chương 26: Sự Ôn Nhu Trong Tầm Với

Ngày thi rất nhanh đã tới, đại học Yrain vốn là trường trọng điểm nên chất lượng đề thi điều khó hơn các trường khác, khắp sân trường không còn quý cô quý cậu đứng khoe của như thường ngày nữa mà là những sinh viên chỉ biết cầm đầu “ngón” những quyển sách dày cộm.

Nỗi khổ của sinh viên là đây, mấy ngày qua Gia Nghi ở Phúc Thanh Viên bị tên biến thái à không trợ giáo Lãng kia tra tấn bằng mấy quyển sách đó, nào là triết học Mác - Lê Nin, nào là giải tích vùn vùn. Mấy ngày này cô toàn là vác cặp mắt gấu trúc đi học. Lãng Thiếu Hạo đã chuyển từ công kích hành vi sang công kích thân thể, lúc trước mỗi lần thấy cô rãnh rỗi là bảo: “Không làm gì thì lấy sách ra học.” bây giờ, mỗi khi nhìn cô mỗi buổi sáng anh lại cười nói: “Chó con sắp lại thành gấu rồi.”

Thật là gấu chó mà, cô chắc chắn sẽ bị tâm thần phân liệt nếu tiếp tục chịu đựng cái đoạn nhân sinh bi ai này.

Trước ngày thi một đêm, Gia Nghi lấy lý do mệt trong người nên về phòng trước, lúc cô cặm cụi lưu tài liệu vào chiếc nhãn thần thánh thì trời ơi...

Lăng Thiếu Hạo như âm hồn không tan mà lấy đi bảo bối của cô, còn phán một câu: “Quay tài liệu đồng nghĩa với việc chuyển đi bị hủy.”

Gia Nghi thừa nhận cô ham chơi đến mức tự rước khổ vào mình rồi.

Đến giờ thi, cả phong điều yên lặng, một bầu không khí căng thẳng đến nghẹt thở, giám thị môn Văn là cô chủ nhiệm, vị giáo viên này bình thường rất thương học trò, nhưng đến lúc thi thì muốn mò me tí tài liệu cũng khó với bà ta.

Cũng may, văn cô cũng không mấy dốt, nghĩ ra vài đoạn giống trong mấy quyển ngôn tình rồi chém đại. Gia Nghi cũng không nhớ rõ mình viết gì, cái gì mà Nguyễn Trãi có thân hình rắn chắc, cao hơn người bình thường một cái đầu, ngũ quan cương nghị có nét lạnh lùng... vân vân và mây mây.

Tiếp theo là cảm nghĩ về bài thơ “Sóng” của Xuân Quỳnh, cô lại viết cái gì mà đây là một bài thơ chứa đựng nét bi thương trong từng câu chữ, cho ta thấy sức mạnh của tình yêu... bla bla.

Tiếp theo là môn Anh, giám thị là một thầy giáo già, đề bài ra là hãy viết một bức thư giới thiệu về Việt Nam với các bạn bè quốc tế. Cái này đối với Gia Nghi không khó, cô sống 12 năm ở Anh nên trình độ ngoại ngữ vốn verry good. Khi viết vào giấy nháp cô viết thế này: Hello Jack, nice to meet you, cant you speak Vietnamese? - Yes - Ok, vậy mình xin nói tiếng Việt nhé, Việt Nam là nước...

Hắc hắc, là nháp thôi, chứ còn viết trong giấy thi rất đạt nhé.

Cứ như thế đến ngày cuối cùng là môn lý luận chính trị, cái môn mà Gia Nghi ghét cay ghét đắng, đắng lòng hơn là môn này lại do trợ giáo đáng kính của cô gác nữa chứ, ôi sao cô khổ thế này.

Bất quá Gia Nghi cũng đã chuẩn bị tài liệu quay bài, cô không tin là anh có thiên lý nhãn có thể phát hiện khi bản thân không có chút kinh nghiệm gác thi nào.

Canh lúc Lăng Thiếu Hạo đi xuống phía dưới lớp, Gia Nghi lấy một mảnh giấy trong túi ra, chép một cách khí thế.

Đột nhiên một giọng nói rất dỗi quen thuộc chậm rãi vang lên: “Gia Nghi, giấy nháp của em bị rơi.”

Nói rồi anh cúi xuống nhặt giấy lên giúp cô, đồng thời rất khéo léo mà lấy đi mảnh giấy nhỏ trong tay cô, ném lại một cái trông mắt cảnh cáo rồi lên bục, làm như không có chuyện gì nói: “Các em nghiêm túc, giỡn mặt với tôi, kết quả nhận được rất thảm đấy.”- Mấy chữ cuối anh dời ánh mắt lên người cô.

Gia Nghi rụt đầu lại, cắn bút tự nhủ, nguy rồi, tiêu thật rồi.

——++——

Sau buổi thi, Gia Nghi ủ rũ rời khỏi trường, một chiếc xe thể thao màu xanh dương chạy đến chắn trước mặt cô, kính xe hạ xuống, là một gương mặt lạnh tanh cùng ngữ điệu không mặn không nhạt: “Lên xe.”

Gia Nghi cảnh giác, hồi nãy cô vừa mới phạm lỗi, hành động đó chẳng khác nào xem thường anh, đương nhiên bây giờ có cho vàng cô cũng không dám đi cùng anh. Nghĩ vậy, Gia Nghi quay đầu bỏ chạy, dùng hết công suất có thể, cô chỉ muốn đợi anh bớt giận rồi mới về nhà thôi.

Mà chiếc xe phía sau làm như muốn đùa giỡn với cô hay sao mà cứ chậm chậm lấn bánh phía sau.

“Shit!” - Gia Nghi thầm chửi một tiếng rồi quẹo vào con hẻm nhỏ, lần này thì thách anh lái xe đuổi theo được đấy.

Lăng Thiếu Hạo không gấp, nhìn theo bóng cô mất hút, anh chậm rãi nâng điện thoại, lạnh nhạt ra lệnh: “Dem thiếu phu nhân đến chỗ tôi.”

Một lúc sau, không rõ trong hẻm xảy ra chuyện gì, chỉ thấy Gia Nghi bị một đám vệ sĩ giải ra. Không nói không rằng nhét cô vào xe Lăng Thiếu Hạo, đáng ghét, anh dám cho người mai phục trong phạm vi toàn con đường này.

“Đùa giỡn như thế vui không á!”- Gia Nghi như nuốt phải lưỡi của mình, chưa kịp nói hết thì chiếc xe đã như điên mà lao đi.

Lăng Thiếu Hạo im lặng, lạnh nhạt lái xe, Gia Nghi đã sớm kinh hồn bạc vía, nhìn cảnh vật ven đường lướt qua nhanh đến hoa mắt lại nhìn đến đồng hồ tốc độ. 150, trời ạ, đây đâu phải đua xe trong thế giới ngầm mà liều mạng dữ vậy chứ?

Phía trước có một chiếc xe chặn đường, anh rất nhanh là lách qua nó.

“Thiếu Hạo...”- Gia Nghi sợ đến hai hàm răng đánh vào nhau, cô nắm lấy cánh tay cầm vô lăng của anh hoảng sợ hét lên, trời ạ, cô gan lớn nhưng không có nghĩa là liều mạng mà.

Lăng Thiếu Hạo lúc này mới từ từ hạ ga xuống, chiếc xe trở về vận tốc trung bình mà chạy trên đường, Gia Nghi vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm, phát hiện mình đang nắm cánh tay anh, xấu hổ định rút tay về thì một âm thanh vang lên: “Em dám buông? Thử xem.”

Gia Nghi hoảng sợ bám chặt lấy tay anh, đối với một người bị biến thái tuyệt đối không được manh động.

Lăng Thiếu Hạo lại lòng nâng khoe môi, lại nói: “Vừa rồi em nói gì?”

“Nói gì? Nói gì cơ? Em nói gì ấy nhỉ?”- Gia Nghi nhìn xung quanh, ánh mắt bối rối.

Lăng Thiếu Hạo bật cười, tiếng cười này như được phát ra từ chỗ sâu nhất trong yết hầu trầm thấp mà hung hậu, anh vẫn không nhìn cô nói: “Hai chữ đó từ nay em được phép gọi.”

Gia Nghi bối rối đến nổi tay chân không biết đặt vào đâu, khi này cô vừa gọi tên anh, không phải ba chữ giống bình thường mà là hai chữ. Đúng, cô vừa gọi là Thiếu Hạo.

“Vậy ngoài tôi ra thì ai có thể gọi.”- Gia Nghi hỏi, lời thốt ra rồi lại vô cùng hối hận, cô đang nói gì thế? Sao lại đi quan tâm chứ?

Lăng Thiếu Hạo rõ ràng mỉm cười sau khi nghe cô hỏi: “Cha mẹ anh, Thiếu Phong và Dạ Nguyệt.”

“Vậy ngoài bốn người đó thì không ai được gọi anh như thế à?”- Gia Nghi cảm thán một câu, chỉ là cái tên thôi mà, có cần ki bo vậy không?

“Sai, là năm người.”- Lăng Thiếu Hạo nói, nhìn thấy vẻ mờ mịt của cô, khẽ cười, giơ tay búng nhẹ vào trán cô một cái, nhẹ nhàng nói: “Nha đầu ngọc, còn có em nữa.”

27. Chương 27: Người Xứng Đáng Để Cô Tin Tưởng

“Này, anh thật sự không giận sao?”- Gia Nghi đi phía sau Lăng Thiếu Hạo, dè dặt hỏi.

“Vì sao phải giận?”

Gia Nghi thở phào nhẹ nhõm, xem như tên biến à không, là trợ giáo Lăng đáng kính còn có chút lòng bao dung, Anh đột ngột dừng bước, Gia Nghi phía sau không cẩn thận đâm vào lưng anh, Lăng Thiếu Hạo vẫn không xê dịch, chỉ có cô là suýt bật ngã ra phía sau, may mà được anh kéo lại, anh nhìn cô, như cười như không: “Giận thì không giận nhưng... cái vụ đi cắm trại đó chắc phải suy xét lại.”

“Không phải chứ?”- Gia Nghi mở to mắt, bàn tay kéo lấy vạt áo anh: “Đừng nha, tôi vì chuyện đi này chịu rất nhiều cực khổ, ai da, Lăng Thiếu Hạo, Lăng đại gia, Lăng lão đại, anh đừng tuyệt tình như thế chứ.”

Dùng ánh mắt này, ngữ điệu này điều sẽ làm một số người mềm lòng, nhưng đáng tiếc, Lăng Thiếu Hạo lại không phải một số người đó.

“Anh đã cảnh cáo em rồi...”

“Em sẽ không dám tái phạm nữa, cùng lắm thì em lấy công chuộc tội là được.”- Cô rụt đầu nói, ngữ điệu làm nũng này thật đáng yêu chết người.

Lăng Thiếu Hạo trầm ngâm nhìn cô một lúc rồi nói: “Được, ngày mai đến cục dân chính với anh.”

“Làm gì cơ?”

Không phải chứ? Quay bài đầu đến nỗi phải ngồi tù...

Lăng Thiếu Hạo một tay chống lên bức tường phía sau cô, cười nói: “Anh nghĩ kĩ rồi, chó con thì phải có người quản nếu không sẽ cắn người lung tung, thôi thì anh chịu thiệt, nhận tiểu cầu bị bỏ hoang là em làm vợ, vậy sẽ dễ quản hơn.”

Gia Nghi nghiêng răng ken két, cái gì mà chịu thiệt cười cô làm vợ để dễ dạy dỗ? Cái đạo lý khỉ ho cáo gào gì thế này? Cô trừng mắt nhìn anh:

“Anh đừng để em phải động thủ.”

“Em đừng để anh phải động não.”

“... Anh!”- Gia Nghi tức đến đỏ mặt, không xong rồi, đầu miệng chắc chắn không lại anh, cô lên gối định tấn công cái chỗ kia của anh, tuy hơi đen tối một tí nhưng cô đang quá bức xúc rồi. Lăng Thiếu Hạo nhanh tay bắt lấy chân cô, kéo vòng qua hông anh, tạo thành một tư thế đầy ám muội.

“Hóa ra em thích động thủ kiểu này?”- Lăng Thiếu Hạo cười, khẽ cúi xuống cắn nhẹ vào tai cô làm Gia Nghi run lên, cái đầu nhỏ cứ lắc nguầy nguậy.

“Không phải, không phải...”

“Thế nào là không phải?”- Lăng Thiếu Hạo cố tình hỏi, không cho cô thời gian trả lời, đôi môi lạnh của anh đáp xuống, áp lên môi cô như muốn tìm một chút hơi ấm.

Nụ hôn của anh vừa ôn nhu, vừa bá đạo khiến Gia Nghi không thể kháng cự, chiếc lưỡi nhỏ bị anh khiêu khích hết lần này đến lần khác, gần như hút vào, như gần như xa cợt sát, lại có lúc như cắn nhẹ nhẹ.

Gia Nghi trừng to mắt, đôi tay nhỏ ra sức đẩy anh ra lại bị Lăng Thiếu Hạo giữ chặt lại, anh khẽ rời khỏi môi cô ra lệnh: “Chết tiệt, nhắm mắt lại.”

Âm thanh của anh khàn khàn, ngày càng trầm hẳn đi, Gia Nghi sợ đến mức lập tức nhắm mắt, anh lại cúi xuống một lần nữa hôn cô, hơi thở cả hai ngày càng gấp gáp, Gia Nghi vừa có ý thức muốn đẩy anh ra, không để anh tiếp tục chiếm tiện nghi lại vừa có cảm giác như sâu trong lòng mình đang có một cỗ máy nhiệt toát ra, sự trống trải đó chỉ có anh mới giúp cô được, hai loại cảm giác trong ngoài tập kích khiến gương mặt cô trở nên khó chịu. Cho đến khi... trước ngực truyền đến một cơn lạnh đưa cô về hiện tại, Gia Nghi mở to mắt, muốn tránh khỏi vòng tay của anh.

“Đừng...”

“Ngoan, em sẽ thích.”- Lăng Thiếu Hạo nở nụ cười tà mị, khẽ sát tai cô nói, không cho Gia Nghi cơ hội phản kháng, anh bế bổng cô lên, đi về phía phòng ngủ.

Gia Nghi không biết mình được ngủ khi nào, Lăng Thiếu Hạo làm càn trên người cô không biết bao nhiêu lần mới tha cho cô. Gia Nghi tỉnh dậy đã là 5 giờ sáng, đồng hồ sinh học trong người cô rất tốt, dù phải mệt mỏi thế nào thì đúng hoặc trễ hơn 10 phút là cô sẽ tỉnh giấc.

Gia Nghi ngay cả nhúc nhích cũng không dám, một phần là vì đau còn lại là sợ đánh thức “dã thú” phía sau. Lưng cô áp sát vào ngực anh, có thể cảm nhận được tiếng tim đập trầm ổn điều đặn phía sau, Lăng Thiếu Hạo ôm cô rất chặt như sợ cứ nói lỏng ra là cô sẽ chạy trốn không bằng.

Có một khoảnh khắc Gia Nghi cảm thấy được anh ôm như vậy, cảm nhận độ ấm của anh, ngửi được hương thơm bạc hà thoang thoảng trên người anh làm cô cảm thấy mình vô cùng an toàn.

An toàn? Đúng, chính là cảm giác này, từ nhỏ đến lớn có mấy người cho cô được cảm giác này chứ? Rất ít, họ đến với cô là vì gia thế, vì điều kiện và ngoại hình mà cô có, có những người họ thật lòng với cô đấy, nhưng họ lại không khiến cô cảm thấy an toàn, như Diệu Anh và Bảo Ngân chẳng hạn, thứ mà hai người họ cho cô là loại cảm giác cảm thông, chân thành.

Ở bên Lăng Thiệu Hạo cô cảm thấy như thế nào? Anh bá đạo khiến cô nhiều lúc suýt thổ huyết, anh có thể cùng cô chôn sao giấy, có thể vì cô mà tổ chức một buổi sinh nhật lãng mạn, có thể nắm tay cô trước biết bao ánh mắt trong dạ hội.

Gia Nghi hiểu ra, Lăng Thiệu Hạo là người đàn ông xứng đáng để tin tưởng.

28. Chương 28: Gần Tình Tình Lại Chạy

Mùa đông ở thành phố cũng không quá lạnh, ánh nắng hơi yếu một chút nhưng vẫn đủ để sưởi ấm.

Gia Nghi ngồi trên chiếc xe đang đậu trước cục dân chính, cô bị kéo đến đây còn đang cầm trong tay tờ giấy kết hôn? Đây là bức hôn mà. Anh không vội bắt cô ký vào, chỉ muốn cô giữ lấy mà suy nghĩ.

Cô hẹn hai cô bạn kia ra dạo phố giải khuây, quán cafe ven đường đối diện khu mua sắm lớn, tiếng xe chạy cũng không lớn bằng tiếng khóc trong lòng Gia Nghi, Diệu Anh vỗ nhẹ lưng cô: “Ngoan, anh ta còn cho cậu thời gian suy nghĩ mà, tới chừng đó cứ xé tờ giấy đi là được.”

Gia Nghi ngã vào ngực Diệu Anh mếu máo: “Nhưng có xé đi thì mình cũng bị anh ta ăn sạch rồi, hai người nói xem, sau này sao mình có thể lấy chồng chứ? Cái tên chết dẫm kia...”

Diệu Anh cứng mặt, tìm lời an ủi cô: “Cái này...ai da, đây đâu phải thời phong kiến, cậu cũng thuộc đời cuối của 9x, mà còn mang cái tư tưởng này...”

“Nhưng, nhưng...”

“Tiểu Nghi.”- Bảo Ngân đối diện lên tiếng ngắt lời cô, cô nàng cực kì nghiêm túc nhìn bạn mình: “Cậu thật sự muốn lập gia đình với một người hoàn toàn khác sao?”

Chuyện này... đúng nha, sao cứ nghĩ đến bản thân sẽ cùng một người khác kết hôn là cô lại nảy sinh cảm giác chán ghét khó chịu vậy nhỉ?

Thấy cô im lặng, Bảo Ngân nói tiếp: “Tiểu Nghi, cậu thử tưởng tượng đi, nếu như nhìn thấy anh ta với người phụ nữ khác đi mua sắm với nhau thì cảm giác của cậu sẽ thế nào?”

“Làm gì có chuyện đó...”- Gia Nghi cười cho qua.

“Nhưng thật sự là có, nhìn kia.”- Bảo Ngân hắc cảm về phía khu thương mại đối diện.

Gia Nghi quay đầu nhìn. Một dáng người cao lớn, anh tuấn đang mở cửa xe, bước xuống xe là một cô gái tóc vàng, dung mạo không đẹp nhưng lại thanh tú, người này có hóa thành tro cô cũng nhận ra. Shella!

“Cảm giác của cậu bây giờ thế nào?”- Bảo Ngân cười hỏi.

Gia Nghi không nhìn cô nàng, cô tức giận đến mức hơi thở hỗn loạn, nhìn bóng dáng hai người kia đi vào khu mua sắm thì đứng lên quăng lại một câu rồi rời đi: “Mình đang muốn đánh người.”

Diệu Anh và Bảo Ngân nhanh chóng đi theo cô.

Khu thương mại này cũng được xem là nơi mua bán xa xỉ ở đây, hàng hóa đều được nhập khẩu từ nước ngoài. Gia Nghi và hai cô bạn đứng phía sau quầy túi xách theo dõi Lăng Thiệu Hạo và Shella, hai người họ rất thân mật, nhìn nhau nói gì rồi cười nhẹ, họ cầm một hộp gì đó rồi thảo luận gì đó...

Cảnh này làm Gia Nghi cực kì chướng mắt.

“Shella đó sao lại ở đây?”- Gia Nghi quay qua Diệu Anh hỏi.

“Thuộc hạ bên mình báo, sáng nay Lăng Thiếu Hạo đã đến sân bay đón cô ta.”- Diệu Anh kể lại, cất điện thoại và túi.

“Đó có phải trợ giáo Lăng không vậy? Biểu cảm của anh ta so với gương mặt lạnh tanh ở trên lớp quả thật khác biệt mà.”- Bảo Ngân gờ cằm.

Gia Nghi nghiêng rằng, hai tay nắm chặt lại: “Shit, mình cầu cho người này chính là Lăng Thiếu Hạo, nếu không tí nữa lại đánh nhầm người.”

Vác cái gương mặt ảm áp đó ra nói chuyện với người con gái khác rồi lại đi dùng cái bộ mặt như bị ai giật sớ gạo kia ra để đối xử với cô. Lăng Thiếu Hạo, cái đồ thổ tả nhà anh chán sống rồi.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh, mình mà nóng thì chỉ có làm Shella kia đắc ý thôi, tạm thời, chỉ là tạm thời thôi, bỏ nam sắc qua một bên trước.

Gia Nghi mỉm cười thật tươi đi về phía đôi nam nữ kia, Diệu Anh và Bảo Ngân cũng đi theo.

Shella vừa lúc nhìn thấy cô đi tới, nói nhỏ với Lăng Thiếu Hạo gì đó, anh quay qua, thấy cô thì hơi ngạc nhiên.

Gia Nghi thâm cười lạnh, anh cũng biết sợ?

“Shella, đến Việt Nam chơi cũng không báo tôi một tiếng để tôi quản cô, người Việt ít cảnh giác, không khéo lại bị thú dữ làm bị thương.”- Gia Nghi nhìn Shella.

“Hai người quen nhau sau?”- Lăng Thiếu Hạo không hiểu gì nhìn hai người, vừa liếc cũng thấy thái độ của nha đầu ko mấy thân thiện.

“Đương nhiên là quen.”- Gia Nghi cười nói.

Shella nhếch môi, quay qua Lăng Thiếu Hạo khoác lấy tay anh: “Thiếu Hạo, chị gái em hình như không vui, chúng ta nên tiếp tục mua sắm đi.”

Anh chau mày nhìn Shella, chị gái? Thì ra hai người là chị em cùng cha khác mẹ.

“Shella cô...”- Lăng Thiếu Hạo nhìn cánh tay mình rồi lại nhìn Gia Nghi, chưa nói gì đã nghe Shella cất lời: “Anh chẳng phải nói mua quà sinh nhật cho em sao?”

Gia Nghi thấy cảnh này thì nghiêng rằng không nói gì quay lưng đi, cái tên chết tiệt nhà anh, có người mới liền sáng mắt lên, cô và anh sẽ đoạn tuyệt quan hệ.

Lăng Thiếu Hạo thấy cô bỏ đi thì gạt tay Shella ra chạy theo, Shella cũng không nói gì, chỉ đứng cười một cách đầy hàm ý rồi nhìn qua hai người kia, lạnh lùng: “Đừng có nhìn tôi bằng ánh mắt đó, xem như tôi giúp mấy người thiếu thốn tình cảm một lần.”

Diệu Anh và Bảo Ngân nhìn nhau, mặc dù không thích nhưng vẫn gờ ngón tay tán thưởng.

“Nha đầu...”- Anh gọi, nhưng cô đã lên xe gồ ga chạy đi, Lăng Thiếu Hạo cũng lái xe đuổi theo.

Hai người một trước một sau chạy trên đường, Lăng Thiếu Hạo thấy cô chạy tốc độ nhanh thì lo đến suýt rớt tim ra ngoài, anh liên lạc thì cô không nghe máy, nha đầu này muốn chết hay sao? Anh nghiêng rằng tăng tốc, chạy lên phía trên cô, con đường này cũng khá vắng vẻ lại chỉ có duy nhất một đường thẳng không có ngã rẽ khác.

Gia Nghi nhìn thấy anh chạy mất hút thì càng tức hơn, cô tăng ga nhưng chợt thấy ở phía trước có người chắn đường... trời ạ, là Lăng Thiếu Hạo, anh xuống xe chặn đường cô, bộ anh tưởng cô không dám tông anh sao? Gia Nghi càng tăng tốc lao về phía anh, ngày càng gần nhưng thân hình tuấn lãng kia lại không hề xê dịch, cũng không chút sợ hãi.

Quả nhiên. Lúc xe của cô suýt chút nữa là tông vào anh, Gia Nghi lách tay lái và gạt cần, chiếc xe lách tít quạt một vòng 180, bánh xe ma sát với mặt đường tạo ra âm thanh chói tai, xe của cô dừng lại một khoảng cách anh không xa lắm. Gia Nghi bực mình xuống xe: “Anh muốn chết hả?”- Nếu không nhờ cô có học qua một chút kĩ năng đua xe thì giờ chắc đã xảy ra án mạng rồi.

Lăng Thiếu Hạo ngạc nhiên vì kĩ thuật quay xe này, anh nói: “Là Shella dạy em à?”

Gia Nghi có chút chột dạ, Shella quả thật có khả năng lái xe cực tốt, lúc trước khi mẹ chưa bỏ đi, cô cũng không xa cách với cô ta như vậy. Đúng, là Shella dạy cô loại kĩ thuật này.

Lăng Thiếu Hạo bước tới, khẽ thở dài: “Cũng may là em biết một chút kĩ thuật, nếu không anh đã toi mạng rồi.”

“Ý anh là anh đang cảm ơn Shella kia sao?”

“Đương nhiên rồi, thật không ngờ, vua tốc độ như Shella lại chịu dạy em loại kĩ thuật này.”- Lăng Thiếu Hạo không nhận ra vẻ khó chịu của cô, anh ngạc nhiên, Shella vốn có thân phận đặc thù trong hắc đạo, chuyện này chỉ có anh biết, bản tính người này thì cao ngạo, không xem ai ra gì, lại có tham vọng cực lớn, trước giờ ghét nhất là tỉ mỉ chỉ dạy người khác vậy mà lại dạy cô đua xe, có thể thấy hai cô gái này đã từng thân thiết với nhau.

Gia Nghi tối sầm mặt: “Anh muốn cảm tạ thì đi tìm cô ta đi, đứng ở đây làm em cực kì chướng mắt.”

Lăng Thiếu Hạo nhú mày không vui: “Nha đầu, em ăn phải lửa hay sao mà nói chuyện khó nghe vậy?”

Gia Nghi tức giận: “Đúng đó, em nói chuyện trước giờ luôn khó nghe như vậy, anh tốt nhất tránh xa em ra một chút.”

“Em đúng là vô lý mà.”- Lăng Thiếu Hạo cũng không nhịn, vô duyên vô cớ cô lại nổi nóng, trước giờ bên cạnh anh chưa có người phụ nữ nào dám ăn gan hùm như cô vậy. Anh cũng chẳng biết được cô vì sao lại giận

Gia Nghi hai mắt đong đầy nước: “Đúng đó, em chính là vô lý ngang ngược, không có học thức cũng không tài giỏi như cô ta, anh thích thì đi tìm cô ta học đua xe đi.”

Lăng Thiếu Hạo cực kì không vui, sắc mặt tối sầm.

Gia Nghi lên xe, đóng sầm cửa, rồi chạy thật nhanh.

29. Chương 29: Chân Tình Trong Từng Ánh Mắt

Ánh đèn dịu nhẹ trong một căn phòng Karaoke, Trịnh Vỹ An bỏ micro xuống, vui vẻ huyền thuyên cái gì đó rồi lại nhìn Lăng Thiếu Hạo một cái là liếc Lăng Thiếu Phong, ánh mắt kì dị.

Từ lúc vào đây, hai anh em một câu cũng không nói, cũng không cần mỹ nhân, ai đến cũng chau mày đuổi đi, chỉ im lặng ngồi đó nốc rượu, tửu lượng anh không tồi, vậy nên uống gần cả chai vẫn chưa có dấu hiệu say. Nhưng còn Thiếu Phong thì đã ngã ngửa say.

Trịnh Vỹ An biết bây giờ nhiều chuyện mà hỏi thì thế nào cũng bị ăn mắng, thôi thì yên phận hát karaoke vậy.

Giai điệu nhẹ nhàng vu vương của bài hát vang lên, Trịnh Vỹ An felling theo điệu nhạc, anh ta không được gì chỉ được cái có một chất giọng hay, chậm rãi hát.

Nếu có một ngày, em mặc lên mình bộ váy cưới, trở thành cô dâu của người khác, anh sẽ không nhắc lại những cuồng si một thời. Nếu có một ngày, anh khoác lên mình bộ veston, trở thành chú rể của người khác, em vẫn là giấc mộng thuở ban đầu của anh...

Vừa đến điệp khúc thì nhạc mất, Trịnh Vỹ An đơ người nhìn Thiếu Phong cầm điều khiển bực mình tắt nhạc rồi nói: “Chọn bài khác, bài gì khó nghe chết được.”

À, chắc là đang buồn nên không muốn nghe những bài nhạc bi thương như vậy, nghĩ thế, Vỹ An chọn một bài sôi động hơn.

Khi hát được nửa bài lại tiếp tục bị cắt ngang bởi Lăng Thiệu Hạo, cậu đành ngậm ngùi về chỗ ngồi.

“Hai anh em nhà mấy người hôm nay xảy ra chuyện gì vậy?”

Lăng Thiệu Phong và Lăng Thiệu Hạo nhìn nhau rồi lúc nói: “Liên quan gì cậu?”

Vỹ An lườm hai người: “Vì phụ nữ sao?”

Thấy hai người im lặng, Vỹ An nói tiếp: “Mình là chuyên gia tình trường đó, có cần mình chỉ hai người vài nguyên tắc trong tình yêu không?”

Nếu là bình thường, Lăng Thiệu Hạo chắc chắn sẽ ban cho cậu bạn mình một ánh mắt khinh thường rồi phũ áo bỏ đi, nhưng lần này thì...

“Nói nghe xem.”- Anh vẫn mang cái bộ dáng cao ngạo đó nhưng vẻ mặt lại chứa sự mong chờ.

Cậu dù sao cũng là chuyên gia tình yêu nha, tuy không được công nhận bởi chính phủ, chỉ là tự phong thôi.

Vỹ An cười nói: “Thứ nhất, bạn gái tuyệt đối sẽ không sai.”

Lăng Thiệu Hạo không đồng tình: “Lý nào lại vậy?”

Vỹ An mặc kệ anh, nói tiếp:

“Thứ hai, nếu phát hiện cô ấy sai thì do cậu nhìn lầm. Thứ ba, nếu cậu không nhìn lầm, thì nhất định là cậu sai nên mới làm cô ấy sai. Thứ tư, nếu như cô ấy có lỗi, cô ấy không nhận lỗi thì cô ấy cũng không sai. Thứ năm nếu cô ấy không nhận lỗi, cậu cố ép cô ấy nhận thì rõ ràng là cậu đã sai.”

Vỹ An ngưng một lúc, uống một ít nước dưỡng giọng.

“Mình hiểu rồi.”- Lăng Thiệu Hạo phóng đi.

“Nè, con cháu này thì sao?”- Vỹ An nhìn theo gọi lại nhưng người đã đi mất, rõ ràng là rũ cậu ra đây lại bắt cậu trả tiền, tuy là Vỹ An dư sức trả nhưng cái lý nào lại vậy?

Cậu gọi người phục vụ tới.

“Vỹ An thiếu gia có gì sai bảo.”- Nữ phục vụ cúi người.

Vỹ An nhìn cô gái, nháy mắt nói: “Người đẹp, bữa hôm nay cứ tính vào phần của Lăng Thiệu Hạo.”- Vỹ An mang một bộ mặt kiêu “không biết nhục” ra nói.

“Dạ.”

Cậu nhìn qua Lăng Thiệu Phong đã ngủ say lại thở dài, xem đi, cậu phải vác cái cục này về khách sạn nữa đây.

Vỹ An dìu Thiệu Phong ra khỏi phòng, người say rượu đi loạng choạng, cậu phải dồn sức mà đỡ cái thân hình cao lớn này, miệng luôn nói: “Tình yêu à, đừng làm khổ bạn bè thế chứ?”

Vừa lúc Diệu Anh và Bảo Ngân đi vào quán bar, vừa thấy hai người đàn ông xà nẹo ôm nhau, Diệu Anh tái mặt, đây chẳng phải cái tên dê xồm cô gặp ở Anh sao? Giữa được giữa phố lại làm những hành động này, thật không ra gì.

————++————

“Ngoan, ngoan nào bảo bối, là ai làm em giận như vậy?”- Dạ Nguyệt ôm cô trong lòng an ủi.

Bảo Ngân Và Diệu Anh vừa đến, thấy vậy liền kể cho Dạ Nguyệt nghe mọi chuyện, Gia Nghi tức giận nốc rượu rồi mắng: “Trời cao ở trên, mặt đất làm chứng. Cậu cho anh sau này yêu ai cũng yêu phải người có gương mặt giống tôi, ngay cả cái lúm đồng tiền cũng giống tiền, cái đồ khỉ thổ tả nhà anh...”

Dạ Nguyệt thật sự phải một phen khiếp sợ, con bé này có một bề ngoài của thiên thần mà mở miệng ra lại quá độc địa, quả là được mở rộng tầm mắt.

Tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng làm Gia Nghi khó chịu chết được, đã bực bội còn phải nghe mấy âm thanh buồn tẻ này, cô đứng lên, loạng choạng đi đến chỗ quầy lễ, nắm lấy cổ áo cậu ta: “Cậu làm ăn gì thế? Quán này biến thành nhà tang lễ rồi à? Nổi nhạc lên.”

“Dạ, dạ...”- Quầy lễ bị dọa đến liên mồm dạ.

Gia Nghi quay về chỗ ngồi, âm nhạc bập bùng của DJ lập tức vang lên, dòng người lại bắt đầu điên cuồng theo điệu nhạc.

Chơi cho đến 12h đêm cô mới về Phúc Thanh Viên, tâm trạng vẫn chưa hết bực dọc, cứ nhớ đến mấy lời hời sáng anh nói làm cô tức sôi ruột.

Nhập mật mã bước vào nhà, quần túi xách lên bộ sofa, rã rời ngã xuống ghế, anh xem cô là gì chứ? Cứ luôn mồm nói muốn kết hôn với cô vậy mà cứ nhiên dẫn người khác đi mua quà sinh nhật. Anh không dỗ cô được hay sao mà lại mắng cô, Gia Nghi chỉ giận một chút thôi, hời sáng chỉ cần anh dỗ một lúc là hòa ngay, vậy mà anh nói cô vô lý? Còn trước mặt cô khen tiểu tam Shella kia, Lăng Thiếu Hạo, mắt anh bị mù rồi.

Gia Nghi cảm thấy trên gương mặt mình có một thứ chất lỏng nóng nóng rơi xuống, cô ghét khóc, nhưng lần này cô ức lắm, thội thì khóc một lúc vậy. Rất lâu sau đó, cửa chính được mở ra, cô nhanh chóng lau khô nước mắt, trở về về mặt hằng ngày.

Lăng Thiếu Hạo bước vào, lạnh mặt nhìn cô, Gia Nghi không thèm nhìn anh, quay đầu chỗ khác. Anh không nói gì mà đi thẳng vô bếp rót một ly nước ấm uống, Gia Nghi lạnh nhạt nói: “Hừ, ở chỗ cô ta vui lắm phải không? Vậy thì đi luôn đi, về đây làm gì?”

“Đây là nhà của anh.”

Gia Nghi trừng mắt, hóa ra anh cũng là một tên đàn ông thích khoe khoang, cô đứng lên nói lớn: “Được, Phúc Thanh Viên là nhà anh, vậy tôi đi, anh cứ dẫn cô ta về.”

Nói rồi cô quay lưng định đi về phòng thu dọn đồ thì giọng Lăng Thiếu Hạo không nhanh không chậm phía sau vang lên.

“Phúc Thanh Viên này không phải ai muốn vào cũng có thể, vào được tìm anh mới có thể bước vào nhà anh.”

Gia Nghi đứng quay lưng về phía anh, anh nói lời này có ý gì? Đang cãi nhau sao tự nhiên lại nói một câu nghe lọt tai vậy nhỉ?

Lăng Thiếu Hạo đặt ly xuống bàn, bước đến ôm lấy Gia Nghi từ phía sau nhẹ giọng: “Mình đừng cãi nhau nữa, chẳng có ý nghĩa gì cả, cũng có chia tay được đâu.”

Gia Nghi sững người một lúc rồi nói: “Ai nói không thể...”

“Được, được, là anh không thể được chưa? Em nghĩ xem, em buồn còn có Diệu Anh, Bảo Ngân, Chị hai anh an ủi, còn anh thì sao? Anh cũng chỉ có tên không hiểu chuyện ngồi cạnh chém gió kiểu dở người kia, suy cho cùng anh chỉ có mình em thôi.”

Ặc, tên chém gió dở người?! Vỹ An mà nghe được chắc sẽ phải giá lâm phòng cấp cứu.

Gia Nghi chu môi, sau đó gạt tay anh đến bên sofa ngồi, cô không dễ tha thứ như vậy, cơn giận này cứ ghen ở cổ không trôi.

Lăng Thiếu Hạo ngồi xuống sofa, cách cô hơi xa, anh bật điện thoại mở ứng dụng nói chuyện với mèo Tom, rồi cứ thế nói một mình:

“Alo, người ngồi đằng kia là ai thế? Alo, người ngồi đằng kia sao ko nói gì đi? Alo, người ngồi đằng kia đói bụng chưa? Alo, người ngồi đằng kia muốn đi ăn lẩu ech không?...”

Giọng nói của mèo Tom ngộ nghĩnh vang lên, làm Gia Nghi bật cười, ôm bụng cười sảng sặc đến nỗi chảy cả nước mắt ra. Bây giờ cô mới biết, ngoài cái tính lạnh lùng bá đạo ra thì anh cũng có một cái vẻ đáng yêu thế này.

Lăng Thiếu Hạo bỏ điện thoại xuống rồi lại ôm cô vào lòng, bả vai Gia Nghi còn run lên vì cười.

“Nha đầu ngốc...”- Võ nhẹ lên đầu cô, anh yêu chiều nói. Từ lúc ở quá bar anh đã phát hiện ra một điều làm bản thân cực kì vui mừng, cô nổi cáu, cãi nhau với anh cũng chỉ vì... nha đầu nhỏ phát ghen rồi.

Dần dần cũng bình tĩnh lại, cô vòng tay ôm anh, lí nhí từng chữ: “Lăng Thiếu Hạo, em nói cho anh biết, anh chỉ được gọi em là nha đầu, chỉ được làm trò hề trước mặt em, không được nổi giận càng không được mắng em...”

“Được, anh hứa với em. Thật ra khi sáng Shella chỉ đùa thôi...”

“Cô ta muốn chọc tức em, nói, sao anh quen cô ta?”- Gia Nghi ngắc đầu tra khảo.

Lăng Thiếu Hạo cũng làm tốt nghĩa vụ của công dân, thành thật khai báo, hai năm trước anh đi Úc du học thì gặp Shella, cô gái này mang tiếng đi học nhưng lại đầu quân một tổ chức hắc ban, lúc đó cô ấy dẫn đầu một nhóm người đánh nhau trên phố. Bị một phát súng làm bị thương, trong lúc hỗn loạn Shella “mượn” xe anh để chạy, mà đáng thương thay, lúc đó anh đang nghĩ ngơi ở ghế sau.

Từ đó cả hai quen biết, Shella để lại ấn tượng trong lòng Lăng Thiếu Hạo là một người lãnh đạm, nếu nói Gia Yến lạnh lùng kiêu trí tuệ, thì Shella thuộc loại tàn nhẫn, quyết đoán, cao ngạo, không xem ai ra gì.

Lần này Shella được Lăng Thiếu Hạo gọi về nước là để mua một món quà để tặng Gia Nghi nhân dịp tất niên. Nhân tiện cô ấy còn có một phi vụ mới ở đây.

Đương nhiên, Lăng Thiếu Hạo chỉ kể những chi tiết nên kể mà thôi. Dù sao thân phận của Shella ở hắc đạo, người trong hoàng tộc cũng không biết, nha đầu này nghĩ gì nói đó, nhiều khi không nghĩ... cũng nói, cho cô biết càng ít thì càng an toàn.

Mà nhìn lại mới hay, con chó con trong lòng đã ngủ từ lúc nào.

30. Chương 30: Người Anh Muốn Tìm Hiểu Nhất Là Em

Kết quả tốt nghiệp cũng đã có, Gia Nghi và hai cô bạn cố gắng chen chân vào hàng để xem, ánh mắt xinh đẹp của cô dừng lại trên một hàng tên, mọi cảm xúc như bị đình trệ rồi trong giây lát bốc phát.

Gia Nghi: 93 điểm. Duyệt tốt nghiệp.

Gia Nghi chạy như điên về Phúc Thanh Viên, cô nhìn thấy Lăng Thiếu Hạo buông Ipad xuống mỉm cười nhìn mình, hình như anh đã lên web và biết hết rồi. Thôi kệ, trước tiên cô phải chuẩn bị hành lí cho kì nghỉ hè sắp tới, cuối cùng cũng có thể tốt nghiệp, ôi ơn trời, tạm biệt mớ sách vở hỗn loạn.

Cùng lắm chuyến đi 3 ngày rất nhanh đã tới, Tây Nguyên là vùng đất của núi rừng, cảnh đẹp dọc đường đi vô cùng hùng vĩ cùng bi tráng, trên chiếc xe dài, Gia Nghi tranh thủ chụp hình phong cảnh. Cuối cùng xe cũng đến nơi, Diệu Anh và Bảo Ngân bê hai vali to tổ bố trông vô cùng cực khổ. Gia Nghi thật không hiểu nổi, đi cắm trại chứ có phải chuẩn bị lên phi thuyền cứu nạn bay lên sao hỏa đâu, cứ mang một ít hành lý như cô là được rồi.

Nhìn một số nam sinh phóng ngựa trên thảo nguyên, Võ An và Khôi Võ đua với nhau bất phân thắng bại. Họ như những vị anh hùng trong mấy bộ phim kiếm hiệp Trung Quốc, thật oai quá mà...

Cô chạy lại bên cạnh anh đòi cưỡi ngựa, anh trầm ngâm một lúc rồi không đồng ý và quay lưng đi.

Gia Nghi bám theo phía sau.

“Nè...”

Anh đứng lại nhìn cô: “Gọi anh là gì?”

Gia Nghi lè lưỡi, từ cái đêm trên xe, anh bảo cô cứ gọi thẳng tên anh, Gia Nghi chưa quen nên cứ gọi “Nè, này...” nhưng mấy tháng sống chung cô phát hiện Lăng Thiếu Hạo rất kì lạ, chỉ cần cô gọi tên anh thì mọi chuyện rất dễ thỏa hiệp.

Nghĩ vậy cô lí nhí: “Thiếu Hạo...”- Cô nắm lấy tay áo anh lay lay: “Người ta muốn cưỡi ngựa mà.”

“Em điều khiển ngựa lần nào chưa?”- Lãng Thiếu Hạo mỉm cười nhìn cô, trái tim cũng vì hành động làm nũng của Gia Nghi mà mềm nhũn.

“Chưa.... thì bây giờ mới tập nè.”- Gia Nghi xụ mặt.

“Không được, rất nguy hiểm.”- Anh bày ra thái độ không cần thỏa hiệp.

Sau đó vài tiếng, Lãng Thiếu Hạo đành chịu thua mà dẫn cô đi tập cưỡi ngựa, anh không ngờ trình độ mặt dày của cô nhóc này vượt qua trí tưởng tượng của anh, cô cứ mè nheo mà đi theo anh nài nỉ.

Gia Nghi cuối cùng cũng được leo lên ngựa nhưng hình như cũng chẳng thú vị như cô tưởng, vì sao nhỉ?

“Gia Nghi, tập cưỡi ngựa à?”- Vỹ An phi ngựa nói với cô.

Đúng rồi, Vỹ An bọn họ được phi nước đại trông thật đã mắt, còn cô... bị Lãng Thiếu Hạo giữ lấy dây cương, anh im lặng mà dẫn cô chậm rãi đi.

Gia Nghi khiêu anh rồi làm bộ mặt cún con cười.

“Cái đó... em có thể...”

“Miễn bàn.”- Lãng Thiếu Hạo không đợi cô nói hết trực tiếp cắt lời, thái độ như muốn nói: Em muốn phi ngựa phải bước qua xác của anh trước.

Gia Nghi bĩu môi, nhân lúc anh không chú ý, cô đánh mạnh vào mông ngựa, làm nó hí lên một tiếng rõ to rồi lao như điên đi.

Lãng Thiếu Hạo thấy vậy thì kinh hoảng, bắt lấy con ngựa gần đó đuổi theo cô, nhìn bóng hình nhỏ bé lắc lư trên ngựa làm anh cực kì lo lắng.

“Nha đầu, giữ chặt dây cương, giật mạnh lại, trời ạ, không được ôm cổ nó.”

Gia Nghi túm lấy cổ ngựa nhắm chặt hai mắt, cô sợ đến mức không biết làm gì, phía trước là một con sông lớn mà ngựa lại cứ lao như điên về phía trước. Gia Nghi quơ tay bắt lấy dây cương, làm theo lời anh giật mạnh lại. Con ngựa thẳng lại, hai chân trước đứng thẳng, kêu một tiếng.

“Á...”

Những tưởng cô sẽ bị ngựa giẫm lên thì một cánh tay đón lấy Gia Nghi, cả người cô bay lên không trung rồi thoáng chốc lại yên vị trong một vòng tay quen thuộc.

Gia Nghi thở phào nhẹ nhõm, may nhờ có anh nếu không cô đã thiệt nát xương tan rồi, một màn vừa rồi quá dọa người rồi.

Lãng Thiếu Hạo kêu một tiếng, hai con ngựa ngoan ngoãn ngừng lại, anh cuối đầu nhìn cô nhóc đang chấn kinh trong lòng, nếu là người bình thường, chắc hẳn đã khóc rống lên rồi, nhưng cô không khóc, chỉ là hơi hoảng sợ thôi.

Lãng Thiếu Hạo nghiêng răng mắng: “Em bị ngốc à? Muốn chết hay sao?”

Gia Nghi xoa xoa lỗ tai không thua nói lại: “Anh quát cái gì chứ? Không thấy em vẫn còn hoảng sao?”

“Anh chẳng thấy em hoảng chỗ nào cả, chỉ thấy em dọa anh đến suýt chút nữa là đứng tim rồi.”

“Anh...”- Gia Nghi cứng họng không biết trả lời thế nào, không biết vì sao nghe anh nói như vậy cô lại vui vẻ, mọi hoảng sợ trong lòng dường như tan biến hết. Chỉ cần được anh ôm như vậy, cô liền có cảm giác, trên đời chẳng còn nơi nào nguy hiểm. Vì sao lại như vậy?

Thật là, đến con đà điểu ven đường trông thấy còn khinh thường phán: Đồ đàn, đây chính là yêu đó.

“Em thật sự không sợ sao?”- Lãng Thiếu Hạo quay ngựa, chậm rãi đi về trại tập trung, vì sự cố khi nãy nên bọn họ đi khá xa.

Gia Nghi mệt mỏi tựa hẳn vào ngực anh: “Đương nhiên có chút hoảng sợ nhưng không đến nỗi mất bình tĩnh.”

“Em có thần kinh thép à?”- Anh lườm cô, mặc kệ để cô tựa lưng nghỉ ngơi.

Gia Nghi cười xua tay: “Không hẳn, là vì người trong hoàng tộc xưa nay vốn mạnh mẽ, mang trong mình dòng máu kiên cường của dòng tộc, cha của em, và các dì cô chú điều biết cưỡi ngựa bắn cung, nói tóm lại, nam thì là anh hùng xuất chúng, nữ sẽ là nữ trung hào kiệt.”

Gia Nghi chậm rãi nói, ánh mắt không dấu được niềm tự hào và có phần cao ngạo của người hoàng tộc, nhưng lời kể xuất phát từ miệng cô không hề khiến người khác cảm thấy khó chịu hay nghĩ rằng đó là ba hoa khoa trương. Bởi vì, từng câu chữ đều căn cứ vào sự thật, không hề hạ ai để nâng mình lên.

“Em tự hào về gia tộc của mình như vậy, thế sao lại nhất quyết muốn ra ngoài ở?”

Hai mắt Gia Nghi ngưng đọng, nụ cười cũng dần trở nên yếu ớt rồi tắt hẳn, anh không nhìn thấy sự biến đổi này của cô nên vẫn im lặng đợi câu trả lời.

Trong phút chốc, Gia Nghi cười tươi, miệng cười nhưng ánh mắt chẳng có chút ý cười: “Gì đây? Đại hội phỏng vấn à?”

“Cứ xem là vậy.”- Lăng Thiệu Hạo nhàn nhạt đáp, thấy cô im lặng lại tiếp tục lên tiếng: “Anh thừa nhận, em là người phụ nữ anh muốn tìm hiểu nhất từ trước đến giờ.”

Gia Nghi nhìn phong cảnh trước mắt, rồi lại cúi đầu.

“Nha đầu, em rốt cuộc là người như thế nào?”- Anh nhìn gương mặt hơi nghiêng của cô. Câu hỏi này anh đã muốn hỏi rất nhiều lần rồi.

Gia Nghi cười nhẹ, không trả lời, anh cũng không tiếp tục truy hỏi, anh biết, cô không nói ra không phải là vì không tin tưởng anh, mà là vì không muốn nhớ lại.

Nắng chiều kết thúc một ngày cắm trại đầu tiên.

31. Chương 31: Vui Vẻ Ở Tây Nguyên

Tây Nguyên vốn là vùng đất hẻo lánh, người ở đây mang một nét mộc mạc mà giản dị, thanh lịch lại dễ gần, những bộ đồ đặc trưng mà chỉ nơi đây mới có.

Gia Nghi và mọi người đi thay y phục của người bản xứ, chiếc váy mỏng nhuộm chàm được thêu hoa văn tinh tế, trễ một bên vai. Những hoa văn đó không phải bằng kỹ thuật vẽ màu, ghép vải mà chủ yếu bằng kỹ thuật dệt, từng đường nét tinh xảo, những hình ảnh được chọn rất đời quen thuộc như hoa lá...

Lăng Thiệu Hạo và Vỹ An không thay đồ, một phần vì anh trước giờ chỉ thích bận âu phục, phần khác là vì anh và Vỹ An không vừa size với mấy bộ đồ bản xứ, cũng đúng, người ở đây đâu có cao vậy.

Gia Nghi tính tình hòa đồng nên rất dễ thân, cô quen một vài người bạn mới, cùng họ nắm tay thành vòng tròn, nhảy những vũ điệu truyền thống, đóm lửa cháy nhẹ nhàng càng thêm ấm áp, đây phải chăng là gia đình thứ hai của con người chính là bạn bè?

Lăng Thiệu Hạo đứng một bên, ánh mắt dờm ỉu cười nhìn nha đầu nhỏ tươi cười đằng xa, giờ phút này, anh cảm thấy như cả thế giới như đặt ở trước mặt mình.

Cô nhóc này có bản lĩnh gì? Lại là người đầu tiên trogi giữ anh chặt đến vậy? Cho dù anh ở xa cô cỡ nào đi nữa, khi cô vui anh sẽ vui theo, khi nhìn thấy cô khóc thì trái tim anh như bị ai hung hăng đánh đắm.

Vỹ An đứng bên cạnh, ánh mắt nhìn Diệu Anh có phần kì dị, anh ta nói với anh: “Cậu nói xem, sao phụ nữ lại khó hiểu như vậy?”

Lăng Thiệu Hạo không trả lời, cũng không dời mắt khỏi nụ cười của Gia Nghi. Phải, sao cô lại khó đoán đến vậy? Nếu khuôn mặt thiên thần luôn cười, đôi mắt trong veo luôn lúng liếng tươi vui thì tất cả đau thương cô đã giấu nơi nào?

Sau khi nhảy những điệu làm quen nhau, tất cả ngồi thành vòng tròn quanh đồng lửa kể chuyện nhau nghe, người bản xứ kể về những câu truyện của núi rừng, những vị thần linh thiêng khiến mọi người nghe rất nhập tâm.

Khôi Vỹ ngồi bên cạnh liên tục cung cấp thức ăn vào chén cho Gia Nghi, Lăng Thiệu Hạo cũng không thua, anh tích cực bóc vỏ tôm bỏ vào chén cô, đến khi nhìn lại, từ một chén, không biết lúc nào đã biến thành hai chén đầy đồ ăn. Làm ơn đi, hai con người này có hiềm khích gì với nhau thì lôi nhau ra đánh tay đôi, không cần phải đem dạ dày cô ra đánh cược chứ? Ôi, ngay cả lúc đi chơi nhân sinh quan cô vẫn không thể tốt hơn được.

Vỹ An đề nghị mọi người kể một cái kết khác hay hơn cho mấy câu truyện cổ tích, quan trọng là phải gây cười, mọi người liền nhất trí.

Vỹ An là người đầu tiên kể: “Tôi sẽ kể một cái kết khác của truyện Tấm Cám, tấm bị Cám và mẹ kế hại ngã lộn cổ xuống nên chết đi. Sau đó xuyên không trở thành kỹ nữ đang chuẩn bị xxoo với ba tên đàn ông, đau đớn khôn cùng rồi chết.”

Mọi người bật cười, từ cách kể truyện có thể thấy, con người này đen tối cỡ nào rồi. Đến lượt Khôi Vỹ, anh lặng yên suy nghĩ đôi chút rồi hắng giọng kể: “Bạch Tuyết tìm thấy ngôi nhà của bảy chú lùn, phát hiện đây đều phải căn nhà bình thường và phát hiện ra rằng một cái động gay, nên quyết định đu cửa bám dính ở lại cái động ấy làm hủ suốt đời. Happy end~~ Hoàng tử cuối cùng đều tìm thấy nụ hôn đích thực, quyết định bỏ nhà theo trai.”

Mọi người cười ngả ngửa, Gia Nghi bị sắc nước suýt chết, anh ngồi một bên không vui vẻ nhẹ lưng cô, người vui vẻ như Bảo Ngân cũng không ngăn nổi mà cười chảy cả nước mắt.

“Gia Nghi, đầu óc cậu quá điên, hay là cậu kể thử đi.”- Diệu Anh cười nói.

Một người bản xứ ngồi đối diện cũng tán thành, dùng tiếng Việt không rành lắm nói: “Phải đó, Gia Nghi cô bình thường đáng yêu như vậy hay thử kể đi.”

Liền sau đó, ai cũng gật đầu tán thành, Gia Nghi vuốt tóc tự mãn: “Dễ thương thì đúng rồi, nhưng còn quá điên cái con khỉ nhà cậu đấy.”- Cô trừng mắt nhìn Diệu Anh, cô nàng cũng le lưỡi rụt đầu, cũng không biết, cái biểu cảm đáng yêu này đã lọt vào mắt ai đó.

Gia Nghi suy nghĩ một lúc, rồi bật cười một cách kì quái, như điên mà cười một mình, qua nửa ngày mới lấy lại sức kể, kèm theo múa chân múa tay minh họa: “Bảy chú lùn Thấy hoàng tử có dục vọng với xác chết, muốn gian thi Bạch Tuyết, bảy chú lùn kinh hãi, lập tức thi triển bắc đẩu thất tinh trận hạ sát chàng trừ hại cho vô lâm, cuối cùng, Bạch Tuyết và Hoàng Tử đều chết, kết SE.”

Ngày hôm đó, trên vùng đất vốn hẻo lánh vang rền tiếng cười vui vẻ.

Cuối cùng đến lượt của Lăng Thiệu Hạo, cô không biết một người luôn nghiêm túc như anh mà kể mấy loại truyện cười này sẽ thế nào, anh chỉ mất một ít thời gian suy nghĩ, rồi chậm rãi lên tiếng: “Vì không muốn để Tấm đến dự hội, dì ghẻ đã để bốn lọ mất nhãn xen lẫn vào nhau yêu cầu Tấm phân biệt NH₃, Na₂SO₄, NH₄Cl, (NH₄)₂SO₄. Và viết phương trình mà không được dùng quỳ tím, hôm đó, ngay cả bụt cũng không giúp được.”

Gia Nghi phì cười, đúng là Lăng Thiệu Hạo, kể chuyện cũng phải có phong cách riêng.

Ngày hôm đó là ngày cuối cùng họ ở lại đây, sắp kết thúc chuyến cắm trại, Gia Nghi mở mắt, thấy anh vẫn đang say ngủ, cô rời khỏi giường, đi ra bên ngoài ngắm phong cảnh, liều của mọi người đều tắt đèn hết, chỉ có những đóm lửa nhỏ soi đường, điện thoại đột ngột rung lên, nhìn tên trên màn hình, cô hơi khựng lại một chút rồi đồng ý cuộc gọi.

“Tiểu Nghi.”

Là một âm thanh quen thuộc, là tên gọi thân mật mà đã lâu cô không nghe được, là một cảm giác muốn nhào vào lòng người đó không thôi. Cô cố gắng nghẹn ngào gọi nhỏ: “Mẹ...”

Đầu dây bên kia, bà im lặng rồi lại lo lắng hỏi: “Ta đang ở trong Thành Phố...”

32. Chương 32: Gặp Gỡ Phụ Huynh Đại Nhân

Xe đi vào thành phố, Lăng Thiếu Hạo lập tức dẫn cô về Lăng gia, hôm qua mẹ cô nói bà đến Việt Nam, chắc Gia Yến đã nói về tình hình của cô với bà.

Vừa đi đến cửa đã nghe thấy tiếng cười của mấy vị trưởng bối trong nhà.

“Thiếu gia và thiếu phu nhân về rồi.”- Quấn gia vui mừng chạy vào thông báo.

Gia Nghi và anh đi vào, Lăng Dạ Nguyệt cũng có mặt. Gia Nghi nhìn Thùy Phượng, không cầm được nước mắt lao vào lòng bà khóc: “Mẹ...”

Thùy Phượng có gương mặt hiền từ, mái tóc xoắn được búi lên, nét đẹp cao quý trang nhã của người Châu Á. Bà nhẹ nhàng vỗ vai cô, ánh mắt đầy yêu thương nhưng miệng vẫn khiển trách: “Gặp mặt nhà chồng tương lai mà lại khóc kiểu này, còn ra thể thống gì nữa?”

Phạm Ân ngồi cạnh bà lễ phép cười: “Không sao, tiểu Nghi từ nhỏ không sống bên mẹ, khi gặp lại xúc động là chuyện đương nhiên, không như Thiếu Hạo và Dạ Nguyệt nhà tôi, tí tuổi đầu đã muốn xa gia đình, bỏ mặt hai lão già ở nhà.”

Lăng Thiếu Hạo và Lăng Dạ Nguyệt đồng thanh: “Mẹ...”

Thùy Ân cười: “Gia Yến và Gia Nghi cũng vậy, hai đứa là chị em vậy mà không bao giờ cùng nhau đi thăm tôi.”

“Mẹ... người ta bận học mà.”- Gia Nghi thật không hiểu, sao người lớn cứ thích dìm hàng con mình để nâng cao chất lượng giao tiếp nhỉ?

Nói gì thì nói, quen anh lâu vậy rồi, đây là lần đầu gặp cha mẹ anh. Không thể cứ rút vào nách mẹ mãi được, Gia Nghi ngồi thẳng lại, nói ra thì cha mẹ anh cũng rất đáng kính, quả thật như cô dự đoán, họ đều có nét đẹp trời ban, đã có tuổi mà vẫn không phai sắc, bởi vậy mới sinh được một đám con toàn là mỹ nam mỹ nữ. Hắc hắc, đương nhiên, mẹ cô cũng rất đẹp, mới... thôi, bớt tự kỷ sẽ sống lâu.

Lăng Thiếu Hạo đứng kế cô, nhẹ giọng: “Chào bác.”

Thùy Phượng vẫn không lên tiếng, không nhìn anh, chỉ lo ngắm con gái mình. Rồi thương tiếc nói: “Con gái, sao lại ốm như vậy? Có phải tên vị hôn phu cha con định gã bắt nạt con không?”

Gia Nghi cười nhìn anh, cho chưa nha, mấy thành qua chị đây sống trong nhẵn nhụi, bây giờ thì không sợ rồi, cô làm vẻ đáng thương mà nói: “Phải... anh ta bắt nạt con.”

Lăng Thiếu Hạo chau mày, nha đầu này định giở trò gì đây?

Thùy Ân nghe xong thì tức giận: “Nó bắt nạt con cái gì? Nói đi, mẹ xử lại nó.”

Gia Nghi ấp úng, phải ha, mấy tháng sống chung anh điều rất tốt với cô nha, ngoại trừ cái lần cãi nhau thôi. Nếu nói bắt nạt thì chắc là mấy lần anh lên cơn mà dè cô ra gặm cắn, cũng được xem là bắt nạt mà phải không?

Thùy Phượng thấy cô không dám nói thì tưởng là cô sợ nên lúc này mới dòi mắt qua anh.

Lăng Thiếu Hạo nhìn qua cầu cứu gia đình nhưng... kết quả là: Mẹ anh ngồi uống trà, cha anh ngồi đọc báo, chị hai ngồi dũa móng tay.

Thật là, người nhà kiểu gì vậy?

Thật ra lúc anh chưa về, ba người họ đã linh giáo Thùy Phượng rồi, bà tuy là người hoàng tộc nhưng xuất thân cũng là con nhà bình dân, cách nói chuyện cũng mộc mạc thẳng thắn, về điều này thì Gia Nghi giống bà.

Thùy Phụng mỉm cười nhìn Phạm Ân: “Phu nhân không ngại tôi dạy dỗ con chị một chút chứ? Dù sao có con gái như tôi chắc chị cũng hiểu, phận làm mẹ chẳng mong gì hơn là con gái không bị ngược đãi.”

“Được, chị cứ tự nhiên... đừng khách sáo.”- Phạm Ân không hề suy nghĩ mà đồng ý, lại đưa mắt nhìn anh, ý bảo: Xin lỗi con trai, ai bảo thường ngày mẹ ruột không quản được con, hôm nay để mẹ vợ quản vậy.

Thùy Phụng nhìn qua Lăng Quốc Thống, hỏi ý ông.

Lăng Quốc Thống dang hắng vai cái, cười lịch sự: “Cái này... điều là con ruột cả...”

Lăng Thiều Hạo nhìn cha mình đầy cảm cộng, cuối cùng cha cũng đứng về phía anh.

“Tôi cũng muốn tốt cho hai đứa, giáo huấn một chút không sao, không thành vấn đề.”

Anh rơi vào bế tắc, nhạc mẫu đại nhân, không phải dạng vừa rồi.

Thùy Phụng nhìn Dạ Nguyệt: “Cô hai không ngại chứ?”

Dạ Nguyệt ngờ ngàng: “Cháu? Cháu cũng có phần sao? Hắc hắc, với tư cách là chị dâu, cháu đứng về phái nữ, thằng em không nên nết này, tùy- bác- xử-lý.”

Anh nghiêng rằng nhì Dạ Nguyệt, bà chị này quả nhiên chờ cơ hội để bay vô chơi anh mà. Bắt đầu từ bây giờ, chắc nhân sinh của anh sẽ bị ai rồi.

Gia Nghi đắc thắng cười nháy mắt với Dạ Nguyệt, bởi vậy, người ta nói không sai, có cảm tình với chị dâu thì sẽ nắm trái tim của cha mẹ chồng.

Thùy Phụng lạnh lùng nhìn anh, xét từ trên xuống dưới một lượt, ừm, không tệ, lão già Kiến Trung cũng không mù mắt mà chọn một đối tượng cho con gái tốt vậy. Ngoại hình thì ổn, nhưng còn tư tưởng cần phải bồi dưỡng thêm.

Thùy Phụng khí thế bưng bưng, ánh mắt dọa người nói từng chữ một: “Tôi nói cho cậu biết 10 nguyên tắc khi làm rể của tôi. Thứ nhất, có công ăn việc làm. Thứ hai, chấp nhận sự ghẻ lạnh của tôi. Thứ ba, nhớ một điều, tôi ẩn dật khắp nơi đây. Thứ tư, con bé buồn thì cậu cũng không vui nổi với tôi đâu. Thứ năm, về nhà trước giờ giới nghiêm 30 phút. Thứ sáu, nên chuẩn bị sẵn một luật sư thì tốt hơn đấy. Thứ bảy, gian dối cỡ nào thì tôi cũng tìm ra chân tướng sự việc mà thôi. Thứ tám, con bé là công chúa bé bỏng của tôi, không phải chiến lợi phẩm của cậu. Thứ chín, tôi không ngại ngồi nhà đá bóc lịch đâu. Và cuối cùng, cậu đối xử với con bé thế nào thì tôi cũng sẽ trả lại cậu y chang như thế.”

Lăng Thiều Hạo lắng nghe kỹ từng chữ một, ánh mắt lại lơ đãng nhìn Gia Nghi đang chéo chân cười đắc thắng.

Anh lễ phép nói: “Thưa bác, thứ nhất, con có công ăn việc làm. Thứ hai, sức chịu đựng của con rất cao, có thể chịu được con gái bác thì thêm bác cũng không sao, thứ ba, con sẽ nhớ kỹ điều này, thứ tư, ở với con, Gia Nghi không có cơ hội buồn đâu. Thứ năm, đừng nói là 30 phút, 1 tiếng cũng không là vấn đề. Thứ sáu, hội đồng luật sư của Lăng thị có 15 người, điều là luật sư xuất sắc không biết con số này đã đủ chưa ạ? Thứ bảy, bác yên tâm, cháu luôn thành thật. Thứ tám, cô ấy là công chúa bé bỏng của bác nhưng cũng là bảo bối của cháu. Thứ chín, bác yên tâm, bác sẽ không có cơ hội vào đó đâu, cuối cùng, có lẽ sau này bác sẽ đối xử với cháu thật tốt đấy.”

Thùy Phụng cứng họng, nghiêm túc đánh giá lại anh, bà cứ nghĩ Lăng Thiều Hạo là một cậu ấm coi trời bằng vung, cao ngạo, phá gia chi tử, nhưng bây giờ quả là phải thay đổi cách nhìn rồi. Tên này không coi trời bằng vung mà là to gan, cực kì to gan mới đứng, dám nói lại mẹ vợ như vậy, mặc dù... khụ khụ lời nói hợp lý.

“Cậu theo tôi ra đây.”- Nói rồi bà rời đi, anh cũng đi theo sau.

Gia Nghi ngó theo, chuyện gì mà phải ra ngoài nói vậy nhỉ?

Phạm Ân cầm tay Gia Nghi: “Tiểu Nghi, mẹ con thật lợi hại, cảnh cáo người khác cũng dùng từ phong phú thật.”

Gia Nghi cười khở: “Mẹ con ấy à, lúc buông bỏ thân phận là con dâu hoàng tộc xuống thì có thể đứng chổng nạnh ngoài chợ cá mà mắng 3 tiếng không mệt.”

“Thật giống mẹ chồng con...”- Lăng Quốc Thống chêm vô một câu bị Phạm Ân trừng mắt cảnh cáo. Thật là, trước mặt con dâu, giữ chút thể diện cho tôi được không vậy? Bà quay qua Gia Nghi cười: “Tiểu Nghi, lên phòng chúng ta nói chuyện một chút, được không?”

“Dạ được.”

33. Chương 33: Tiểu Quỷ Lại Giở Trò

“Tiểu Nghi, con từ nhỏ là công chúa cao quý như vậy lại không hề kiêu ngạo khó gần, cái này thật đáng quý.”- Phạm Ân cười hiền từ nhìn cô.

Gia Nghi lễ phép nói: “Cháu không thích suốt ngày cứ bày ra vẻ khó gần, giống Lăng Thiếu Hạo ấy, xem đi xem lại chỉ có Vỹ An là chơi thân được với anh ấy.”

“Đúng vậy đó, nó giống cha nó, mang dòng máu khó gần như nhau cả.”- Phạm Ân mỉm cười hài lòng nhìn Gia Nghi, ban đầu bà còn lo con dâu được sắp đặt sẵn này là công chúa thì sẽ khó hòa hợp, nhưng khi nhìn thấy Gia Nghi, bà hoàn toàn yên tâm, cô nhóc này phóng khoáng thoải mái, tinh ranh đáng yêu như vậy làm bà rất hài lòng.

Phạm Ân ôn tồn nói: “Tiểu Nghi, Xây dựng mối quan hệ không phải là tìm kiếm điểm giống và khác nhau, mà là cùng tạo thành những điểm phù hợp nhau. Hai đứa tuy rằng đến với nhau từ một cuộc hôn nhân thương mại nhưng có thể hay không thử một lần tìm hiểu về nhau?”

Gia Nghi im lặng không nói, Phạm Ân quay người, từ trong hộc tủ lấy ra một quyển album đã cũ, lật ra trang đầu tiên, đưa cô xem.

Gia Nghi nhìn vào trong hình, đó là một đứa bé sơ sinh, ngũ quan non nớt đáng yêu, đôi mắt không nhắm lẩn vào đâu được.

“Đây là lúc Thiếu Hạo mới vừa chào đời, lúc nhỏ nó hư lắm, nghịch phá lung tung.”- Phạm Ân vừa nói vừa hồi tưởng lại khoảng thời gian đó.

Gia Nghi lật tiếp trang sau, trong hình này anh có vẻ lớn hơn một chút, khoảng 5 tuổi, anh không hề cười, ánh mắt cơ hồ có một nỗi tiếc nuối gì đó. Gia Nghi lơ đãng nhìn qua một góc ảnh, cách chỗ anh đứng không xa là một cái gì đó bị vỡ toang.

“Cái này...”

Phạm Ân thở dài: “Đó là ngày sinh nhật nó, Thiếu Hạo từ nhỏ rất thích robot nên cha nó tặng nó một con robot số lượng có hạn, nào ngờ hôm đó Thiếu Phong và Thiếu Hạo giành giật với nhau món đồ đó l nó bị rơi rồi vỡ toang.”

Gia Nghi chăm chú nhìn vào bức hình rất lâu không rời mắt, hóa ra chỉ một món đồ chơi bị hỏng đã làm anh thất vọng như vậy. Thảo nào cô cứ có cảm giác anh với Lăng Thiếu Phong không mấy thân thiết.

—+—

Lăng Thiếu Hạo đưa cô trở về Phúc Thanh Viên trên đường cả hai đều giữ thái độ im lặng.

Sau khi vào nhà, Gia Nghi cuối cùng cũng chào thua cái tài trầm mặc của anh, cô đành mở miệng trước: “Mẹ em... nói gì với anh?”

“Nói gì? Nói gì đâu.”- Lăng Thiếu Hạo lơ đãng nhìn đi chỗ khác rồi đến bên quầy pha ít rượu.

“Thật không?”- Gia Nghi nghi hoặc, thái độ của anh rất lạ. Tuy rằng mẹ cô thẳng tính nhưng chắc cũng không đến nỗi làm anh thành như thế này. Nhưng Lăng Thiệu Hạo nhất quyết có cạy miệng cũng không nói, cô đành im lặng.

Chỉ biết sau ngày đó anh quản cô chặt hơn, ngay cả quốc tịch cũng giúp cô thay đổi, aida, mẫu thân à, mẹ đã nói gì mà lại hại con thành ra thế này đây?

——-++——

Một buổi tối hai tháng sau, anh từ Lăng thị trở về thì trong Phúc Thanh Viên không một chút ánh sáng, quần gia và người làm đều biến mất tăm.

Hệ thống điện bị quá tải à? Sao lại không bật đèn lên?

“Nha đầu?”- Anh khẽ gọi.

Vẫn không có tiếng trả lời, lại nghe tiếng bước chân chậm rãi xung quanh.

“Cộc... cộc”

Lăng Thiệu Hạo chau mày, anh không tin chuyện ma quỷ nhưng sợ tiểu quỷ ở nhà mình, cô lại làm trò gì đây?

34. Chương 34: Rung Động

Lăng Thiệu Hạo cảm thấy chân mình bị một cái gì chạm vào, anh giật mình lùi ra phía sau thì ngã nhào lên sofa. Đèn trong phòng cũng sáng lên đột ngột.

“Thật là, anh đừng đá mạnh vậy chứ, lỡ hỏng thì sao?”- Gia Nghi không biết ở đâu chạy ra, ôm món đồ quái dị kia lên xem.

“Nè, cái đó...”- Lăng Thiệu Hạo ngạc nhiên nhìn cô. Đây là robot số lượng có hạn năm 1989 mà.

Gia Nghi đưa robot màu đỏ trong tay đến trước mặt anh: “Happy birthday.”

Lăng Thiệu Hạo cầm lấy robot, xem kỹ từng chi tiết rồi hỏi: “Em, sao em biết chuyện con robot này?”

“Mẹ anh nói với em, bà bảo anh rất thích chơi robot.”

“Trò trẻ con này ai mà thèm... muốn mừng sinh nhật anh thì làm chuyện người lớn đi.”- Anh vừa buồn cười vừa xấu hổ, cái chuyện con robot là lúc anh 7 tuổi, sống 28 năm trên đời, anh sớm đã quên rồi. Nha đầu ngốc này lại... ai da, muốn thể hiện tình cảm thì hành động có phải hơn không.

Gia Nghi cảm thấy huyết mạch trong người suýt nữa ngưng đọng, cô giơ tay định lấy lại con robot thì bị anh né qua một bên.

“Muốn lấy lại? Rõ ràng vừa tặng người ta xong.”

“Anh nói không thích mà”

“Anh nói khi nào, cùng lắm anh nể mặt em một lần. Nhận cho em vui đó.”- Lăng Thiệu Hạo phát tay tỏ ra mình là người cao thượng lắm.

Gia Nghi cầm gối chọi vào người anh: “Cái đồ khỉ thử tả nhà anh không biết nói một câu dễ nghe à? Em tốn công lặn lội tìm món quà anh thích, một câu cảm ơn anh cũng tiếc kiem. Nể mặt? Nể cái đầu anh đấy.”

Ngày sinh nhật vốn nên có nhiều tiếng cười lại biến thành một trận hỗn chiến, hai con người này mà ở một chỗ nói chuyện yêu đương chỉ tổ hại não thêm, thôi thì... cái gì khó quá cho qua vậy.

——-+++——

Lăng Thiều Hạo và Shella hẹn nhau tại một quán nước sang trọng, cô nàng và anh vốn thuộc tuýp người khá yên lặng nên mãi mà cả hai vẫn không mở miệng nói câu nào, cho đến khi Shella lên tiếng có chút mệt mỏi tựa ghế:

“Lăng thiếu, anh không định bắt tôi ngồi đây ngắm anh đến lúc giao thừa năm nay chứ?”

Lăng Thiều Hạo thong thả uống một ít rượu đỏ, vân đạm khinh phong mà nói: “Tùy cô thôi, hôm đó đóng giả tiểu tam cũng rất đạt vai, chắc là mê luyện nhan sắc của tôi lắm, được, cứ tự nhiên ngắm, tôi không tính phí đâu. ”

Shella nhú mày, châm chọc: “Lăng thiếu ở chung một chỗ với chị tôi lâu ngày nên lây cái tính của chị ấy luôn rồi hay sao mà nói chuyện sắc mùi dưa chua vậy?”

“Shella, miệng lưỡi cô cũng đâu có vừa.”

Lăng Thiều Hạo dùng đôi mắt đầy tư vị nhìn Shella, cô gái này là em cùng cha khác mẹ với Gia Nghi, mặc dù hai người họ có khuất mắc nhưng Shella vẫn gọi cô bằng một tiếng “chị” . Họ tuy là ngoài mặt không ưa nhau nhưng trong thâm tâm không hận như vậy.

Shella cười nhạt, nâng ly rượu trong tay lên nhắm nháp, điện thoại trên bàn reo lên, cô nàng nghe máy, không biết bên kia báo gì, chỉ thấy sắc mặt Shella biến động, hàng mày nhíu chặt hỏi: “Lộ rồi?”

Lăng Thiều Hạo nhìn Shella, quan sát nét mặt cô nàng. Chỉ thấy Shella lạnh mặt, ánh mắt sắc bén sâu hun hút, lạnh lùng nói ra hai chữ: “Diệt khẩu.”

Sau khi tắt điện thoại, Lăng Thiều Hạo bình tĩnh hỏi: “Shella, cô định cứ như vậy ở trong cái giới đen tối đó sao?”- Cô gái này rất kỳ lạ, tuy là con riêng nhưng ít nhiều cũng là người hoàng tộc, lại không muốn sống trong nhung gấm lụa là mà lại làm thuộc hạ của hắc đạo.

Tay cầm ly rượu của Gia Nghi nhẹ nhàng khựng lại, cô nàng dăm chiêu vài giây, chậm rãi nói: “Tôi chỉ đến nơi thuộc về tôi.”

———++———

Thùy Phượng nghiêm túc nhìn Gia Nghi, ánh mắt xét nét từng chút một, cả buổi mới hỏi: “Tiểu Nghi, con định làm bà cô già ế à?”

Gia Nghi thở dài tựa lưng vào sofa, lại nữa rồi, mẹ lại bắt đầu ca bài ca cũ rồi, cô mới 20 tuổi hơn nữa đã có vị hôn phu mà mẹ còn lo bò trắng răng.

“Mẹ à, mẹ phải tin rằng có người đang chờ đợi con chứ.”

Thùy Phượng lườm cô: “Ai? Diêm la vương à?”

Gia Nghi như nuốt phải cái gì cứ nghẹn ở cổ họng.

Thùy Phượng thở dài: “Mẹ thấy Thiều Hạo cũng tốt, cần gia thế có gia thế, cần ngoại hình có ngoại hình, cần tình cảm có tình cảm. Con còn chần chờ gì nữa? Có đốt đuốc đi tìm 10 năm cũng chưa chắc gặp được đâu.”

Gia Nghi tròn mắt nhìn mẹ mình như gặp phải người ngoài hành tinh.

“Mẹ, không phải chứ, mới hai tháng trước mẹ còn ”Lăng Thiều Hạo, cậu phải tuân thủ 10 nguyên tắc của tôi” vậy mà bây giờ đã thành “Thiều Hạo rất tốt” này nọ lọ chai rồi?”

Thùy Phượng bị cô bẽ lại không biết nói gì chỉ có thể uống trà giải ngượng đỡ. Thật ra với cái tính của con gái, bà chỉ sợ cả đời ế chồng mông ra. Đã bao nhiêu lần bà hình dung ra một viễn cảnh, con gái gả đi lại bị trả về nơi sản xuất, ôi... thật khủng khiếp.

“Ờ giấy kết hôn con còn giữ không?”- Thùy Phượng đổi chủ đề, lần này bà thật sự nghiêm túc.

Gia Nghi gật đầu: “Nhưng con không biết phải làm thế nào, không biết nên kí hay không.”

Thùy Phượng cười, ôn tồn hỏi: “Vậy mẹ hỏi con, nếu là lúc trước, con kí hay không.”

Gia Nghi ngẫm nghĩ rồi lắc đầu, lúc trước chỉ cần nghĩ đến anh là tim gan cô đã sôi lửa giận rồi, cô chỉ hận không thể băm vằm cái tên tự cao tự đại đó ra chú đừm nói là kết hôn. Hừ quên đi.

Thùy Phượng cười, tiếp tục hỏi: “Vậy còn bây giờ?”

Gia Nghi không trả lời, cũng không gật đầu hay lắc đầu, đây là điều cô phân vân. Cũng không hiểu cảm giác này là gì.

“Không biết... con vừa muốn vừa không, nói chung là... ai da, khó hiểu quá.”- Gia Nghi gãi đầu bức bối.

Thùy Phượng nghe vậy thì càng cười tươi hơn, ôn tồn nói: “Con gái, lý trí hẹp hơn trái tim rất nhiều. Khi con yêu một người, lý trí gần như bị lu mờ và đè bẹp bởi tình cảm. Nhưng nếu có việc gì đó khiến con cảm thấy lưỡng lự, tức là thứ lý trí yếu ớt kia đã cảm nhận được gì đó, tới nỗi, nó phải phát đi một tín hiệu khiến cho con phân vân lựa chọn, lúc đó, hãy dừng lại, để sau. Người đàn ông tốt không làm con khó xử và bất an, không bắt con lựa chọn và khổ đau, anh ta muốn con thoải mái và trao cho con cảm giác yên bình.”

Gia Nghi không nói gì, ánh mắt chợt biến động, người đàn ông tốt sẽ không bắt cô lựa chọn để rồi đau khổ? Không lẽ anh không vội để cô kí tên là muốn cô suy nghĩ thật kỹ.

Gia Nghi tiến mẹ về, cô lên phòng nhìn chăm chú vào tờ giấy màu hồng trong tay, nhìn tên của cô và anh trong lòng đột nhiên đan xen một nỗi ấm áp.

“Anh thừa nhận, người anh muốn tìm hiểu nhất chính là em.”

“Không có anh bên cạnh thì đừng chạy lung tung, trộm chó nó hốt đó.”

“Mình đừng cãi nhau nữa, chẳng có ý nghĩa gì cả, cũng có chia tay được đâu.”

“Phúc Thanh Viên này không phải ai cũng có thể vào, vào được tìm anh mới có thể bước vào nhà anh.”

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, Gia Nghi lên máy, bên kia là một âm thanh quen thuộc. Trầm ấm câu hồn người.

“Nha đầu, xuống nhà một lúc.”

35. Chương 35: Em Cho Anh Cơ Hội Để Tìm Hiểu Về Em

Tiếng sóng vỗ dạt dào, những cơn gió thổi lạnh nhưng không rét, cả bờ biển chìm vào màn đêm, chỉ có ánh đèn nhẹ nhàng soi sáng một góc nhỏ.

Trên bờ cát, hai hình bóng một cao một thấp sánh đôi bên nhau, Gia Nghi dứt khoát bỏ giày cao gót, đôi chân nhỏ vừa đi vừa nghịch đất, cũng may là có anh cầm chặt tay kéo lại nếu không với cái bản tính đi hơn ngựa của cô đã đi xa ra giữa biển rồi.

“Nè, sao anh lại dẫn em ra đây vậy?”- Gia Nghi chơi mệ, quay đầu nhìn anh.

“Ngắm cảnh.”- Anh thuận miệng nói ra hai chữ.

Gia Nghi bĩu môi: “Chán chết được, vắng thế này lại lạnh nữa, anh càng ngày càng vô vị.”

Lăng Thiếu Hạo dừng chân, nhìn cô cười: “Được, bây giờ chúng ta chơi một trò chơi.”

Gia Nghi vừa nghe nói chơi trò chơi thì phấn khởi, tíu tít: “Trò chơi? Là trò gì?”

“Chúng ta thi xem ai nói rõ được những bản tính của đối phương nhất.”

Gia Nghi gãi cằm, thấu hiểu sao? Nghe cũng hay, nhưng cô phải lựa lời mà nói chứ đâu thể nói thẳng tuột ra là anh bị biến thái được nhỉ? Khụ khụ, miệng lưỡi cô không tệ đâu nha. Nhưng khoan đã..

“Cái này... hắc hắc, phải có phần thưởng...”

Anh bị cái vẻ ma ranh của cô làm cho vừa tức vừa buồn cười. Đến lúc này nha đầu này con không quên mời chào phần thưởng.

“Nếu em thắng, anh cho em một bất ngờ.”

“Surprise? Cũng được, để em xem...”- Đôi mắt tinh nghịch nhẹ đảo tròn một vòng. Nói sao nhỉ?

Acion 1:

Cô mỉm cười ngọt ngào nắm lấy tay anh, chân thành nói: “Thiếu Hạo, anh là người hoàn hảo, có một trí thông minh thiên bẩm, là một mỹ nam cực phẩm người người thêm khát, em thật may mắn khi có vị hôn phu là anh...”

Cut!

Ọe, Gia Nghi lẽ lười, nói kiểu đó chắc cô sẽ chết vì tự khinh thường mình mất thôi.

Acion 2:

Cô khoan đi một vòng quanh anh, nghiêm chỉnh nói: “Thiếu Hạo, anh quả là cực phẩm nhưng tính tình có chút không ổn định, tư duy có một chút vượt xa mức thông minh bình thường, anh là người đàn ông chuẩn soái nhưng sao cứ hề vui hay buồn là lời người ta ra gặm nhấm vậy?”

Cut cut cut!

Ai da, nói như vậy chỉ tổ làm anh tức giận, phải nói thế nào bây giờ.

Lăng Thiếu Hạo chau mày nhìn sắc mặt cô biến đổi, hết đỏ rồi lại xanh y như cái bảng pha màu cực kì đẹp mắt, anh cũng không gấp, kiên nhẫn chờ câu trả lời của cô.

Cố gắng biên soạn mấy lời cô cho là đúng nhất, Gia Nghi hắng giọng nói: ” Anh ít nói...nhìn tướng lạnh lùng lắm. Nhưng khi tiếp xúc một thời gian dài em thấy anh sống rất tình cảm, đối lập với vẻ bề ngoài lạnh lùng, khô khan. Chỉ là, anh không biết cách để bày tỏ cảm xúc, nên đôi lúc thành thử để bị người khác hiểu nhầm vì hành động không giống như suy nghĩ của mình.”

Lăng Thiếu Hạo ngẩn ra một lúc, không nói gì, lúc lâu sau mới mỉm cười đi tiếp.

Gia Nghi không hiểu anh đang nghĩ gì, cô cảm thấy lời vừa rồi của mình đúng, có chừng mực đáng hoàng, nhưng sao biểu cảm của anh lạ thế nhỉ?

Đôi chân đột nhiên khựng lại, sự kinh ngạc bao trùm gương mặt nhỏ, hai mắt cũng vì ánh sáng chói lóa mà nhắm chặt lại, đến khi kịp thích nghi, Gia Nghi từ từ hé mắt, dọc dài bờ biển, ánh đèn soi sáng rực rỡ, ở phía xa là chiếc du thuyền sang trọng, Gia Nghi nhìn qua bên cạnh không thấy anh đâu liền đi xung quanh tìm kiếm, cô lên chiếc thuyền lớn chạy khắp nơi, gọi nhưng không ai trả lời, người này là ma hay sao mà biến mất không một chút dấu vết vậy? Cho đến khi tiếng nổ vang lên, trên trời là những vầng sáng nhiều màu, gần đến độ cô tưởng mình có thể chạm được nó.

“Pháo bông kia...”- Gia Nghi thích thú vỗ tay, nhưng mà không đúng, hôm nay không phải giao thừa cũng không phải ngày lễ gì trọng đại, làm sao có pháo bông được? Vừa quay lưng lại đã thấy anh ở đâu xuất hiện, từ xa đi tới, không nhanh không chậm nói từng chữ một.

“Nha đầu, ngoài những điểm tốt mà em vừa nói, anh còn rất nhiều điểm tốt khác, em nghe cho rõ, anh chỉ nói một lần. Anh có nhà có xe, có giấy tờ nhà có thể viết tên em vào, không phải cung Xử Nữ, theo họ ai cũng được, để con hay không tùy em, nam nữ gì cũng được, không sinh được cũng chẳng sao, không cần sống chung với bố mẹ anh, anh không nghiện rượu cũng không hút thuốc, không chơi thuốc phiện, không bị bệnh HIV, không cờ bạc, nếu ngoại tình thì anh sẽ đưa hết nhà cửa tiền bạc cho em quản. Chúng ta, kết hôn được chứ?”

Cô không nói gì, hay nói đúng hơn là không biết nói gì, sao đột nhiên muốn khóc thế này, anh đang tỏ tình sao? Không phải, là cầu hôn, anh đang cầu hôn cô. Mặc dù... chưa có ai cầu hôn theo kiểu quái đản này.

“Anh có chắc là có thể sống chung với em không? Em ngang ngạnh không chịu nhường ai, em vô tâm cứng đầu như vậy... anh có thể chịu đựng được không?”

Lăng Thiều Hạo cười nhẹ, chân thành nhìn cô, giọng nói anh như loại rượu nhẹ, ngọt ngào mà ấm lòng: “Anh yêu bản tính ngang ngạnh không chịu nhường nhịn nhưng hay yếu lòng của em, yêu luôn cái tính cứng đầu không bao giờ chịu xin lỗi nhưng lại vô cùng hiểu chuyện, chỉ là không bắt mình nói tiếng xin lỗi được. Còn nữa rất nhiều.”

Gia Nghi cười tươi nhưng lại nhanh chóng ủ rũ: “Ngay từ đầu em không cho rằng, mẫu người anh thích là em...”

Lăng Thiều Hạo bước lên hai bước, nhìn thẳng vào mắt cô, nghiêm túc: “Đúng vậy, trước giờ anh luôn vẽ ra một mẫu hình để mình theo đuổi, người đó phải là người phụ nữ thông minh, sắc sảo, chỉ nên nói những gì cần nói, cùng anh quản lý tốt Lăng thị. Nhưng em thì chẳng có điểm nào giống, nha đầu ngu ngốc, nghĩ gì nói nấy, nhiều khi không nghĩ cũng nói như em làm anh nhiều khi phát bực, nhưng anh lại nhận ra một chuyện, mình không cần một người vợ cùng mình làm việc, anh chỉ cần một người đơn giản, hơi ngốc một chút... dạng như em vậy. Chó con, em rõ ràng không phải mẫu người anh thích nhưng anh lại thích em như vậy. Phải làm sao đây?”

Với màn vừa đánh vừa xoa này làm Gia Nghi dở khóc dở cười, cô nhìn anh rất lâu không nói gì, anh cũng không vội, chỉ là nôn nóng đến đứng không yên. Anh đã nói đến vậy rồi vậy mà cô còn không mau gạt đầu. Ai chứ nha đầu vô tâm vô phé này dám lắc đầu lăm. Cô dám từ chối thì anh sẽ ép cô vào lễ đường cho bằng được.

“Lăng Thiều Hạo, em cho anh một cơ hội để anh tìm hiểu về em, nếu anh không trân trọng thì sẽ không có lần thứ hai đâu.”

36. Chương 36: Đại Hôn (1)

Mùa xuân, những cơn nắng vàng nhẹ nhàng soi rọi khắp nơi, tại một khách sạn sang trọng, dòng người đông đúc ra vào. Một dãy siêu xe dành cho các vị khách mời đậu dài dọc theo con đường.

Dọc theo khách sạn là khuôn viên sinh thái tự nhiên, trong hồ sen là những đóa hoa màu hồng phấn còn đọng ước bởi những giọt sương tinh khiết, xung quanh là những chiếc bàn với tràn ngập những món ăn đủ màu sắc.

Gia Nghi trong phòng thay đồ, cô diện lên người bộ váy cưới màu trắng lộng lẫy, trên đó đính tổng cộng là 56 viên kim cương long lanh, phần cổ được cách điệu tinh tế để lộ đôi vai trần trắng nuột. Chiếc váy này do đích thân Dạ Nguyệt thiết kế trong vòng hai tháng, số lần chỉnh sửa lại là 7 lần với lý do là không vừa ý Lăng Thiều Hạo. Dạ Nguyệt trong lòng đã thầm mắng thẳng em trai mình vô số lần, ý anh là: Phần ngực có thể thoải mái một chút nhưng phải tinh tế, không được lộ quá nhiều, em không muốn trong ngày cưới mà cô dâu của mình bị dòm ngó mãi.

Gia Nghi khó khăn đi lại, trong lúc sơ ý cô vấp phải chân váy ngã nhào về phía trước ôm Dạ Nguyệt cùng té.

“Trời ơi bảo bối, em phải cẩn thận chứ.”- Dạ Nguyệt loạng choạng đỡ cô đứng lên.

Gia Nghi bĩu môi than oán: “Kết hôn thì kí giấy là được rồi, bày đặt tổ chức lễ cưới gì gì đó, bắt em đeo lên người mấy thứ rườm rà này chúng còn nặng hơn em nữa.”

Dạ Nguyệt tức cười nhìn cô, dỗ dành: “Chỉ một lúc thôi, em phải cố gắng tập đi. Lăng gia của bọn chị và hoàng gia Yellia của em liên hôn, đương nhiên sẽ có vô số khách mời là nhân vật lớn, không thể để mất mặt được. Hiểu không?”

Gia Nghi mệt mỏi gạt đầu, tiếp tục chịu đựng cái váy cưới dài này.

“Chị hai.”- Gia Yến từ ngoài cửa bước vào, ngắm qua cô một chút rồi tán thưởng: “Chà chà, chị gái em hôm nay xinh đẹp quá đi nha.”

Gia Nghi ngồi xuống ghế để nhân viên meake up trang điểm cho cô. Liếc Gia Yến nói: “Chị gái em đẹp từ trong trứng, em không biết sao?”

Dạ Nguyệt thấy có Gia Yến đến thì dùng mắt ra hiệu cô nàng trông chừng chị gái mình rồi rời đi ra ngoài.

Gia Yến mỉm cười nhẹ, ngồi cạnh cô: “Mẹ đến chưa?”

“Chưa”- Gia Nghi lấy ly nước lọc uống.

Gia Yến cũng mỉm cười không nói gì thêm, điện thoại trên bàn reng lên một dòng tin nhắn: Ra đây gặp anh.

Gia Nghi nhanh mắt đọc được, lại nhìn về ngấp ngừng của Gia Yến thì khuyên nhủ: “Hai đứa có mâu thuẫn gì chị không cần biết, nhưng như vậy cũng không phải biện pháp tốt.”

Gia Yến cười nhạt, hai mắt nhìn mình trong kiến: “Một khi mâu thuẫn không còn nữa, nó sẽ thành sự thật.”

Gia Nghi ra hiệu cho nhân viên make up ra ngoài, cô cầm tay em gái, nhẹ giọng: “Giữa người với người, có thể gần, cũng có thể xa. Giữa việc với việc, có thể phức tạp, cũng có thể giản đơn. Giữa tình cảm với nhau, có thể sâu, cũng có thể cạn. Đơn giản vẫn là em muốn như thế nào mà thôi.”

Gia Yến cười mỉm chi: “Em biết rồi, hôm nay là ngày vui của chị, em phải làm phù dâu.”

Gia Nghi bật cười không nói gì chỉ véo má Gia Yến. Đến khi Dạ Nguyệt bước vào, dẫn Gia Nghi ra bên ngoài.

Bảo Ngân và Diệu Anh trò chuyện với Vỹ An và Khôi Vỹ bên ngoài, đến khi tiếng chuông giáo đường vang lên, khách mời dạt ra hai bên cửa một con đường trải thảm đỏ, hai nhân vật chính xuất hiện trong tiếng vỗ tay chúc mừng của mọi người.

Cô xinh đẹp rạng ngời như hoa hướng dương đón nắng mặt trời, chiếc váy cưới tinh tế phô bày đường nét hoàn hảo trên cơ thể, mái tóc màu nâu hạt dẻ uốn xoắn được búi lên gọn gàng, mái ngó che đi vàng trắng bạch ngọc, chiếc mũi dọc dừa thon gọn cùng đôi môi anh đào đỏ mọng càng mê người.

Anh trong bộ vest trắng cùng tông với cô, chiếc quần tây dài bao bọc đôi chân thẳng tắp, mái tóc đen nhánh, đôi mắt đen lạnh lùng lại chứa chút ý cười, cả hai bước vào lễ đường, cũng bước vào một ngưỡng cửa hạnh phúc, một cuộc sống không còn là của riêng ai nữa mà là của chung. Cả hai người họ vốn là những con người mà khi sinh ra định mệnh đã dàn xếp họ đến với nhau, bổ sung vào những khiếm khuyết của nhau.

Gia Nghi nhìn thoáng qua mẹ mình, bà ngồi ở hàng ghế nhì, cha cô lại ngồi ở hàng nhất, bà vẫn giữ thái độ lạnh nhạt với ông, mắt bà chất chứa sự vui mừng nhìn hai đứa trẻ nói ba chữ “Con đồng ý” mà ứa lệ.

37. Chương 37: Đại Hôn (2)

Trong vườn hoa, Diệu Anh và Bảo Ngân kéo Gia Nghi ra chiêm ngưỡng cái váy do nhà thiết kế hàng đầu thiết kế, hai người xem cô là trang giấy mà lật tới lật lui lật xuôi lật ngược xem xét.

Gia Nghi khó chịu nấp phía sau Lăng Thiếu Hạo, thò cái đầu nhỏ nói: “Thích thì chừng nữa lễ cưới của hai người bảo Vỹ An và Khôi Vỹ làm đi.”

Bảo Ngân liếc khôi Vỹ cười thẹn: “Mình mới không cần anh ta làm.”

Khôi Vỹ nghiêng răng nhét trái táo vào miệng cô nàng.

“Hai người...”- Gia Nghi đảo đảo đôi mắt tinh ranh chen vô giữa Bảo Ngân và Khôi Vỹ, hắc cảm: “Xê ra, muốn hốt bảo bối của tôi? Ai chứ cậu tôi không an tâm, mới hôm nào còn ”Gia Nghi, anh thích em.” giờ lại nhảy qua Bảo Ngân.”- Xong rồi cô quay qua Bảo Ngân: “Cậu yên tâm, mình đứng về phía cậu.”

Ai ngờ Bảo Ngân đẩy cô trả về phía Lăng Thiếu Hạo, dứt khoát tiến lên nắm tay Khôi Vỹ: “Ai cần cậu đứng về phía mình.”

Gia Nghi nghiêng răng định múa võ miệng thì bị anh kéo tay khẽ răn: “Nha đầu, đừng quấy.”

“Em quấy khi nào chứ?”- Gia Nghi rút đầu bĩu môi thì nghe tiếng cãi nhau không xa mà giọng nói là của Diệu Anh.

“Cái đồ dê xồm nhà anh, dám hôn tôi?”- Diệu Anh che miệng không tin nổi nhìn Vỹ An, anh chàng cười không nghiêm chỉnh liếm môi mình như đang thưởng thức dư vị ngọt ngào. Thấy vậy, Diệu Anh nghiêng rằng bỏ đi chỗ khác: “Đồ vô sỉ.”

Đến phần tung hoa cưới, mấy chị em phụ nữ bu lại quanh Gia Nghi, cô quay lưng lại đếm ba tiếng rồi tung mạnh hoa cưới trong tay, còn chưa quay lưng lại đã nghe hai giọng nói the thé tai của Diệu Anh và Bảo Ngân. Cả hai cùng giành hoa cưới.

“Nè, là mình giành được trước.”

“Cái mốc xì, rõ ràng mình giành trước, trả mình.”

Ôi trời ơi, bảo vệ đầu rồi, cảnh an đầu rồi, lại kéo hai con điên này ra ngoài dùm cô với.

Tại một góc khác, Thùy Phượng lấy một ít thức ăn thì vô tình đụng mặt Shella, cô nàng lễ phép gật đầu: “Chào đi.”

“Shella, vẫn ổn chứ?”- Thùy Phượng gật đầu.

“Tất cả vẫn ổn.”

Thùy Phượng nhẹ giọng cười: “Thật không ngờ con lại đến đây tham dự lễ cưới của Gia Nghi.”

Shella lạnh nhạt, đôi môi nhỏ khê cong lên nhàn nhạt: “Lãng thiếu và chị hai kết hôn, con sao có thể không đến?”

Thùy Phượng nhận lấy ly nước trái cây từ người phục vụ rồi nhìn Shella ôn tồn nói: “Ta chỉ có hai đứa con gái, tuy con không phải con ta nhưng so với Gia Nghi và Gia Yến con vẫn là đứa chính chắn nhất, lúc nhỏ ba đứa vô tư chơi đùa vui vẻ, thật không ngờ vì chuyện của ta mà thành ra như vậy.”

Shella cười nhạt, cô nàng đặt ly nước trong tay mình xuống, chậm rãi lên tiếng: “Sắp tới con sẽ về Anh quốc, tránh để chị hai nhìn thấy con lại ngứa mắt.”

Thùy Phượng nhìn bóng cô rời đi khỏi bữa tiệc mà chỉ biết thở dài, hai đứa nhỏ này rõ ràng là vì chuyện người lớn mới phải công kích lẫn nhau, vậy mà ai cũng cứng đầu nên mãi cũng chỉ có thể đứng về hai phía đối lập.

Ba tháng sau.

“Thiếu Hạo, lấy nước cho em...”- Gia Nghi ngồi trên sofa, tay cầm điều khiển ti vi hô to, Lăng Thiếu Hạo từ trong bếp đem ra một ly nước đưa cô. Gia Nghi uống một ngụm thì vô tình liếc qua anh rồi sắc nước ho tới tấp ôm bụng cười.

“Nè, em đừng cười mạnh quá, ảnh hưởng tới đứa nhỏ bây giờ.”- Anh lên tiếng, tim như nhảy vọt lên cổ, đang có thai mà cười sặc sụa như vậy sẽ nguy hiểm lắm.

Nhưng Gia Nghi không nhận được cười, anh nhìn anh bây giờ đi, thân hình cao lớn đeo cái tạp dề màu hồng có thêu hình con heo ở giữa, tay cầm đồ xào thức ăn không khác gì bà nội trợ. Từ lúc cô có thai, anh hạ chiếu chỉ không cho Gia Nghi động vào việc nhà, cô đòi tìm người làm thì anh không chịu sợ cô sẽ không nghĩ ngơi tốt. Gia Nghi vào thời gian này tha hồ hành xác anh, cô ôm cái bụng lớn dựa vào sofa vừa chuyển kênh truyền hình vừa nói: “Ánh sáng chói quá, đóng cửa sổ lại đi.”

“Trên bàn hơi dơ...”

“Lấy cho em một ít khoai tây.”

“Em nghĩ mình nên uống một ít nước trái cây...”

Lăng Thiếu Hạo mệt mỏi bỏ cả hơi tai phục vụ cô, biết là cô cố tình sai anh nhưng làm sao được? Cô bây giờ là người được ưu tiên trên hết.

Gia Nghi âm thầm cười nhìn dáng vẻ khổ sở của anh, lại nhòm đến bụng mình, cô từng hỏi anh thích con trai hay con gái anh trả lời phũ phàng: “Trai gái gì cũng được, miễn là đừng giống em.”

Một tối nọ.

“Shella về Anh rồi.”- Lăng Thiệu Hạo buông điện thoại nói với cô.

Gia Nghi đang nhìn vào ipad, động tác lướt tay khẽ khựng lại một chút, lúc sau mới nói: “Kệ cô ta.”

Anh ngồi cạnh cô hỏi: “Buồn rồi sao? Người ta ở đây em cứ kiếm chuyện cãi nhau mãi mà.”

“Ai thêm buồn vì cô ta? Đi càng tốt, đỡ chướng mắt.”- Nói rồi cô thấy Ipad trong tay cho anh rồi trùm kín chăn ngủ.

38. Chương 39: Ngoại Truyện 1

Bốn năm sau...

“Phi Vũ, đừng chạy xa quá.”- Gia Nghi ngồi ăn ít đồ vặt nhìn đứa nhóc nói.

“Mẹ, cái này cũng thú vị quá.”- Lăng Phi Vũ chạy lại gần cô, cầm đôi patin trên tay thích thú nói, cha tặng cậu đôi giày này thật tốt quá, có nó thì làm cái gì cũng sẽ nhanh hơn.

Gia Nghi lấy đôi giày đặt qua một bên, dùng khăn giấy lau đi gương mặt lấm lem của con trai, buồn cười nói: “Té bầm mặt rồi mà còn phách lối.”

“Phi Vũ như vậy đã lợi hại lắm rồi, so với mấy bạn khác, số lần đo đất của con ít hơn rồi.”- Phi Vũ ngồi trên ghế, dơ hai chân đung đưa.

“Con té nhiều lần như vậy không đau sao? Mẹ chẳng thấy con khóc gì hết.”- Gia Nghi cười nhìn Phi Vũ.

Cậu nhóc lắc đầu, phóng xuống ghế làm điệu bộ bắt chước một người: “Dì Shella đã từng nói, e hèm ”Nam nhi mà rơi lệ là không được, sẽ giống đàn bà.“”

Gia Nghi làm lơ không nói gì nhưng phải công nhận câu này của Shella đúng thật. Sau đó Phi Vũ chạy lại cầm tay cô hoang mang nói: “Nhưng mẹ ơi, dì Shella còn nói khi nào bị bồ đá mới được khóc, ”bồ” là con gì mà đá ghê thế mẹ?”

Gia Nghi sắc nước mắt ba phút, trời ạ, Shella đáng ghét, dạy con cô thành thế nào rồi đây?

Nói sao nhỉ? Làm sao giải thích cho con cô hiểu đây? Nhìn vào đôi mắt mong chờ của con trai, cô chỉ biết lấy mớ lý luận cùn ra nói: “”Bồ” là động vật có vú, rất thích đá người, nói chung con không nên biết về loài vật đó.”

Cô và Lăng Thiệu Hạo đi du lịch ở đây, ngôi biệt thự này chỉ là tạm thời, bên hàng xóm cũng có hai mẹ con qua chơi, cậu con trai thấy đôi giày patin của Phi Vũ thì không hiểu chuyện mà đòi thằng nhóc cho mình, thằng nhóc không chịu thì nó khóc rống lên, nào ngờ mẹ nó còn không hiểu chuyện hơn mà trắng trợn xin đôi giày cho con mình. Phi Vũ ôm chặt đôi giày như quyết dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ.

“Con tôi rất thích chơi patin, chị có thể cho tôi đôi giày này không?”- Bà mẹ kia nói.

Gia Nghi nghe quần gia báo chuyện thì đi ra, mỉm cười lịch sự nhìn hai mẹ con nhà nọ. Rồi lấy đôi giày nói: “Để tôi lau sạch một cái.”

Lúc này hai mẹ con nhà kia mới im lặng cười thầm, đến khi Gia Nghi trở ra tay không, bà mẹ kia thấy thế thì hỏi: “Giày đâu.”

Gia Nghi nhún vai cầm tay Phi Vũ nói một câu rồi đi vào nhà: “Con tôi cũng thích chơi patin, con chị thích thì tự mua đi.”

Sau đó Phi Vũ nhảy chân sáo theo mẹ mình bỏ lại hai mẹ con nhà kia bẽ mặt một phen. Cậu thật hâm mộ mẹ mình quá đi nha. Chẳng những mẹ không sợ cha mà còn không sợ người ngoài luôn, thật gan dạ.

“Rầm rầm, xoảng xoảng... bộp bộp”- Hàng loạt tiếng động trong nhà bếp vọng ra làm Phi Vũ hoảng sợ nhìn Lăng Thiệu Hạo hoang mang hỏi: “Cha... mẹ trong đó, không sao chứ?”

Lăng Thiệu Hạo thở dài đứng lên đi vào nhà bếp, trong đó là một hiện trường vụ mưu sát không thành với con cá lóc chưa chết giãy đành đạch trên nền gạch, dụng cụ làm biếp rơi tứ tung.

“Em, em định làm cái.. ai ngờ...”- Gia Nghi ấp úng xấu hổ.

Lăng Thiệu Hạo thở dài, trực tiếp bước qua đồng hồ vỡ nhắc bóng cô lên vai bước ra ngoài phòng khách, đặt cô ngồi lên sofa rồi lấy thuốc sát trùng xử lý vết bỏng cho cô. Đôi tay nhỏ bé đã sưng đỏ lên làm anh trầm ngâm rằng mắng.

“Không làm được thì ngồi yên một chỗ để anh làm hết cho, tài lanh vào bếp làm gì? Tay chân đã vụng về mà không cẩn thận để bỏng thành thế này, anh nói cho em biết, em mà thành xấu xí thì anh sẽ bỏ mặt em không lo nữa.”

Gia Nghi mếu máo, cúi gằm: “Em, em có cố ý đâu, người ta chỉ là muốn tạo bất ngờ cho anh thôi, đã không cảm động thì thôi lại còn mắng người ta, cái đồ khỉ thổ tả nhà anh... ui da đau, đau, nhẹ tay, làm ơn nhẹ tay dùm một cái.”- Gia Nghi cảm thấy nước khử trùng còn đáng sợ hơn axit nữa, làm cô đau đến chảy nước mắt.

“Hên là em lấy anh nên chỉ bị nghe mắng thôi, lấy thằng khác nó đánh cho bầm đầu.”- Lăng Thiệu Hạo băng lại bàn tay nhỏ rồi nhìn cô nói.

39. Chương 39: Ngoại Truyện (2) -end-

Tốn biết bao nhiêu công sức, Gia Nghi học được một món ăn trên mạng, ngày đầu thực hành cũng xem như thành công, không có hao tổn cơ sở vật chất lẫn thiệt hại về thể chất.

“Thơm quá, canh này chắc ngon lắm.”- Phi Vũ hít sâu một hơi, hai mắt long lanh.

“Đây là lẩu mà.”- Gia Nghi kì quái nhìn món ăn mình làm, rõ ràng cô nấu lẩu sao lại nhìn ra canh?

“Mẹ cho con ăn trước.”- Phi Vũ hoàn toàn đắm chìm trong biển đồ ăn.

“Ăn xem có ngon không?”

Gia Nghi múc một ít ra chén đưa cho cậu, hóa ra nấu ăn cũng không nhàm chán như cô tưởng nhìn chồng con thích mình cũng vui lay. Sau này phải cô gắng học mới được.

“Em cho anh ăn với.”- Lăng Thiệu Hạo thấy cô cho con ăn thì khó chịu lên tiếng.

Gia Nghi khế quát anh một câu làm động tác ăn của Phi Vũ khựng lại, cô nói: “Chắc, từ từ, để con ăn trước xem chín chưa đã.”

Phi Vũ ủ rũ buông đũa đi ra khỏi phòng ăn bộ dáng cậu như một đứa trẻ bị ruồng bỏ, buồn bã nói: “Con không ăn canh nữa... con đi sang nhà dì Diệu Anh chơi.”

“Đây là lẩu.”- Gia Nghi nhấn mạnh.

Phi Vũ làm ngơ, vẫn tiếp tục bày ra vẻ mặt đau khổ quay lại nói: “Nói trước là con sẽ không về nhà nữa đâu, cha mẹ ăn canh ngon miệng.”

“Đã nói đây là lẩu mà.”- Gia Nghi chóng nạnh quát, Phi Vũ nhanh chân chuồn đi mất, đứa con này làm cô tức chết mà.

—++—

“Nè, qua đem thăng tiểu quỷ nhà cậu về đi, nó làm nhà tổ thành bãi chiến trường rồi đây này.”- Tiếng Diệu Anh bắt lực vang lên trong điện thoại.

Gia Nghi gác điện thoại, thở dài một hơi cuối cùng cũng qua đón Phi Vũ về, cô phải hứa sẽ mua súng đồ chơi số lượng có hạn gì đó cho nó thì nó mới chịu về. Thăng nhóc con này có một điểm giống cô là rất tận dụng cơ hội để moi chài vật chất.

Phi Vũ được quà thì vui mừng chạy lên phòng khám phá đồ chơi, mê chơi đến khuya mới mặc tolet mà xuống dưới nhà giải quyết, lúc đi ngang qua phòng cha mẹ, vì cửa phòng chưa đóng kín nên cậu nghe tiếng nói của cha vọng ra, đại khái cuộc trò chuyện là như thế này.

“Em còn tìm nó về làm gì nữa?”

Gia Nghi trả lời: “Có mỗi thằng con trai không tìm về mà được à?”

Lăng Thiệu Hạo nhẹ giọng dỗ dành: “Nó làm em tức điên lên, em còn bận lòng làm gì, cùng lắm mình để đứa khác, em muốn để thêm mấy đứa cũng được.”

Sau đêm hôm đó, cậu nhóc không dám bỏ nhà đi thêm một lần nào nữa, chỉ sợ một khi đi sẽ không có đường về.

——++——

Cha đi Canada một tuần lễ để tham dự cuộc họp lớn. Một mình cậu ở nhà thật buồn, hiếm khi cô Shella đến chơi, Phi Vũ vô cùng vui mừng nhào vào lòng Shella.

Có điều hình như mẹ cậu không thích dì nuôi hay sao ý, cứ hậm hực ngồi một bên.

“Nhóc con, lại đi sai rồi.”- Shella nhìn bàn cơ vua rồi gõ nhẹ đầu cậu.

Phi Vũ cẩn trọng nhìn Gia Nghi đang ngồi một bên rồi lấy hết can đảm hỏi: “Mẹ, sao mẹ không vui vậy?”

Gia Nghi liếc Shella một cái, không nói gì, có điều con trai cô cũng rất tinh mắt, hiểu được ý cô, liền nói: “Dì Shella rất tốt mà, dì thương Phi Vũ, lại còn tốt với Phi Vũ nữa, sao mẹ lại không thích dì vậy?”

“Con trai, con phải biết trên đời có những người chỉ cần họ nói chuyện thôi cũng làm mình lên tăng xông muốn đứng xa ba ngàn mét.”- Gia Nghi nhìn Phi Vũ nhưng lời nói đậm mùi thuốc súng chĩa về phía người ngồi bên kia.

Shella kéo Phi Vũ về lại bên chỗ mình, lườm cô một cái: “Phi Vũ, khi con không thích một người thì chỉ cần người đó thờ thôi con cũng thấy tổn không khí.”

“Nè cô...”- Gia Nghi tức giận định mắng nhưng có con trai ở đây nên phải giữ hình tượng của một người mẹ mà anh hay nói, kìm xuống cơn giận.

——++——

Lăng Thiệu Hạo đi công tác về xách theo một lô lôc quà tặng cho... Gia Nghi. Một vali toàn là quần áo đẹp, những món quà lưu niệm xinh xắn kèm theo mấy loại đặc sản của người bản xứ.

Phi Vũ thần thần nhìn mẹ mình vui vẻ xem quà toàn là những món cậu thích thôi, nhưng sao không có phần cậu vậy nè? Cậu không cam tâm, lò dò đi đến chỗ anh, cầm vật áo anh kéo kéo rồi giơ đôi mắt động nước khiến người khác thương cảm ra nhìn anh.

Lăng Thiệu Hạo nhìn qua con trai một cái chưa đầy 5 giây rồi lại quay qua Gia Nghi cười nói một câu làm cậu vô cùng tổn thương, anh nói: “Nha đầu, xem có món nào em không thích thì cho con đi.”

Phi Vũ có cảm giác trái tim mình đang rỉ máu, cha mẹ lơ đẹp cậu, cho cậu ra rìa, hic, được rồi, đã vậy... cậu đành nhận mấy món mẹ không thích vậy.

Hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/keep-on-loving-you-tiep-tuc-yeu-anh>